

chân
dung *của*
Dorian
Gray

OSCAR WILDE

NHAM HOA *dịch*

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

CHÂN DUNG DORIAN GRAY
Nguyên tác: The Picture of Dorian Gray
Tác giả: Oscar Wilde
Thể loại: Triết học, kỳ ảo

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ

GIỚI THIỆU TÁC GIẢ, TÁC PHẨM

Oscar Wilde (1854-1900) là nhà thơ và cũng là một nhà soạn kịch nổi tiếng người Ái Nhĩ Lan. Ông sinh ngày 16 tháng 10 năm 1854 tại Dublin. Cha mẹ ông là người đã có những ảnh hưởng đặc biệt lên sự nghiệp sáng tác của ông sau này. Mẹ ông là phu nhân Jane Wilde (1820-1896). Bà là một thi sĩ và cũng là một nhà báo. Cha ông là William Wilde, một nhà sưu tập đồ cổ, một nhà văn, và là một bác sĩ chuyên khoa về mắt và tai.

Willie theo học tại trường Portora Royal, thuộc thành phố Enniskillen quận Fermanagh từ năm 1864 đến 1871. Sau đó ông theo học tại Đại học Trinity, thành phố Dublin từ năm 1871 đến năm 1874. Cuối cùng ông theo học Đại học Magdalen, thành phố Oxford từ năm 1874 đến năm 1878.

Ông tốt nghiệp cử nhân năm 1878 và chuyển đến sống tại London. Với cách sống phong lưu lãng tử của mình, Oscar Wilde nhanh chóng chinh phục công chúng, ông là người am hiểu về mỹ học. Cũng trong thời gian này, phong trào Nghệ thuật vì nghệ thuật đang phát triển mạnh ở Anh Quốc. Vì thế ông trở thành chuyên viên khảo sát các tác phẩm nghệ thuật vào năm 1881. Năm 1882, ông từng thuyết giảng khắp nơi tại Hoa Kỳ về mỹ học. Năm 1883, ông bắt đầu sống ở Paris. Ngoài ra ông cũng đã từng thuyết giảng ở Anh Quốc trong khoảng thời gian hai năm 1883 và 1884. Giữa những năm của thập niên 1880, ông viết khá thường xuyên cho hai tạp chí lớn là Pall Mall Gazette và Dramatic View.

Năm 1884, ông lấy vợ là nữ bá tước Lloyd. Để trang trải những chi phí sinh hoạt gia đình, Oscar Wilde trở thành biên tập viên thường trực cho tờ Phụ nữ Thế giới trong khoảng thời gian từ 1887 đến 1889. Năm 1888, ông cho ra đời tập truyện Hoàng tử hạnh phúc và những câu chuyện cổ tích; đặc biệt viết riêng cho hai cậu con trai của mình. Đây là một tác phẩm có giá trị nhân văn thâm thúy sâu sắc.

Cuộc hôn nhân của ông đổ vỡ vào năm 1893. Sau đó ông gặp một nhà quý tộc trẻ tên là Alfred Douglas. Nhà quý tộc này vốn là một nhà thể thao và cũng là một nhà thơ. Sau đó họ trở thành tình nhân của nhau trong một quan hệ đồng tính. Đây là nguyên nhân vừa phá hủy vừa để lại dấu ấn độc đáo trong cuộc đời và sự nghiệp văn chương của ông.

Chính mối quan hệ tình cảm này đã dẫn đến việc ông phải ra tòa về tội danh quan hệ đồng tính (lúc đó vẫn còn được coi là một tội phạm hình sự ở Anh Quốc). Sau đó ông phải lãnh án 2 năm tù lao động với tội danh quan hệ tình dục được coi là phản lại các giá trị thuần phong mỹ tục. Ông bị giam tại nhà tù Wandsworth ở London và kế đó được chuyển đến nhà tù Reading Gaol. Trong thời gian này ông viết tác phẩm *De Profundis* (1905). Đây là tác phẩm Oscar Wilde viết riêng cho người bạn tình Alfred Douglas của mình dưới dạng độc thoại và đã tiết lộ khá nhiều khía cạnh đời sống riêng tư của mình như một tác phẩm hồi ký.

Năm 1887, ông được trả tự do và sống tại Berneval. Ông đã viết tác phẩm *Vũ khúc Ballad* tại nhà tù Reading Gaol, trình bày một cách chi tiết những điều kiện đối xử khắc nghiệt của nhà tù này. Oscar Wilde qua đời tại một khách sạn hạng tồi ở Paris năm ông được 46 tuổi vì căn bệnh viêm màng não trong lúc ông nghèo xác xơ không còn một xu nào dính túi.

Một trong những tác phẩm nổi tiếng nhất của Oscar Wilde được đông đảo độc giả biết đến là tiểu thuyết *Chân dung Dorian Gray* (1891).

Lồng trong bối cảnh cuộc tình đồng tính giữa một họa sĩ và chàng trai người mẫu trẻ Dorian, *Chân dung Dorian Gray* đưa người đọc nhận ra những chiều kích sâu lắng, phức tạp và thiêng liêng hơn của thân phận con người.

Dorian Gray, nhân vật chính của tiểu thuyết, với những khát khao ích kỷ của bản năng và trăn trở của mặc cảm, ngộ nhận; những cám dỗ cố hữu của nhục thể và sự kháng cự quyết liệt của tinh thần, những cú trượt ngã không phanh, những nỗ lực trong tuyệt vọng, của sự tự vấn, phản tỉnh... Tất cả quyện vào nhau như một bức thảm được dệt nên bằng những sợi chỉ tối tăm hoang loạn được nhuộm bằng máu.

Chân dung Dorian Gray là hành trình đi tìm lương tâm của một chàng trai trẻ. Đây là một hành trình của những cung bậc cảm xúc: tâm tư giằng xé, trượt qua những dần vật tàn khốc, giãy giữa vật vã, đối diện với những thử thách cảm

dễ dãi dối để tìm cái đẹp, cái thiện. Cuộc hành trình của Dorian còn là một câu hỏi để người đọc tự hỏi và suy ngẫm.

Đó cũng là thông điệp mà Oscar Wilde gửi đến độc giả của ông trong cuốn tiểu thuyết này. Bởi vậy, cho dù được viết cách đây gần 120 năm, tiểu thuyết *Chân dung Dorian Gray* vẫn còn nóng bỏng tính thời sự.

Chân dung dorian gray – tiểu thuyết duy nhất của Oscar Wilde thật sự là một tác phẩm xứng đáng trong kho tàng văn học của nhân loại.

NXB VĂN NGHỆ

CHƯƠNG MỘT

Phòng họa của Basil hôm nay tràn ngập mùi thơm hoa hồng. Ánh nắng mặt trời được gió khuấy động giữa những tàn cây xanh muốt trồng ở khu vườn phía sau. Những cơn gió nhẹ nhàng, thổi len vào cánh cửa từ khu vườn phía sau, đem theo mùi thơm hoa huệ. Hình như có cả mùi thơm hoa hồng gai nữa. Tất cả những mùi thơm này quyện lại, tạo thành hương thơm của một loại nước hoa hảo hạng thật dễ chịu.

Trên chiếc tràng kỷ kiêu Ba-tur kê những chiếc gối nệm to khổ, một chàng trai đang nằm ngửa, miệng phì phèo điều thuốc xì gà trên môi. Giống như thường lệ, đây là những điều xì gà to và dài. Chàng trai trẻ ấy tên là Henry Wotton. Anh chàng đang tận hưởng những dòng chảy của mùi thơm dịu như mật từ những bụi hồng gai nở đầy hoa sắc sỡ ngoài vườn. Nhìn ra ngoài sân, người ta trông thấy những cành cây tán lá xum xuê, trông chúng vững chãi nhưng vẫn không đủ sức để chống đỡ những chùm hoa nở rộ quá tải, nặng nề. Thỉnh thoảng những con chim bay ngang qua bầu trời kéo trên vạt cỏ những bóng rợp thật nhanh.

Khung cửa sổ phòng họa thiết kế rất rộng vì thế qua lượt ánh sáng nhấp nhóa tạo ra cảm giác đây là một căn phòng thiết kế theo lối Nhật Bản. Henry Wotton đang miên man nghĩ đến những người nghệ sĩ có khuôn mặt lạnh như đá cẩm thạch, những tác phẩm bất động nhưng vẫn cố tình tạo ra vẻ uyển chuyển sống động mỗi khi có những cơn gió thổi lướt nhẹ qua.

Vài con ong vo vo kêu bên ngoài. Chúng bay tràn trên những ngọn cỏ mọc cao vì không được cắt theo đúng định kỳ. Thảng hoặc những con ong bay thành những vòng tròn bên trên các bụi hoa nhỏ. Toàn cảnh bên ngoài khu vườn trông như một bức tranh tĩnh vật bị nén căng dưới sức ép của một ngày mùa hè oi bức của tháng Sáu. Con đường của thành phố London vắng mờ. Không gian loãng mỏng, nghe nhọt nhạt như một nốt đàn vĩ cầm gảy lên từ xa vọng lại.

Giữa căn phòng là một giá vẽ. Treo trên giá là một bức tranh đứng thẳng của một chàng trai trẻ, kích cỡ to lớn gần như người thật. Một bức tranh lột tả được vẻ đẹp đến độ cầu toàn, gần như không thể chê vào đâu được. Cách đó không xa là tác giả của bức tranh ấy. Tên anh là Basil Hallward. Người họa sĩ này một dạo đột ngột biến mất khiến cho giới hâm mộ tranh của London xôn xao lên vì không biết anh ta đã biến đi đâu.

Basil Hallward được coi là bậc thầy của những nét vẽ cọ. Anh được đánh giá là một họa sĩ có tài trong lĩnh vực nghệ thuật hiện đại. Một thoáng tự mãn thú vị luôn xuất hiện trên nét mặt của Basil chợt ngừng lại. Bất ngờ anh muốn được thư giãn. Anh nhắm nghiền đôi mắt lại, đưa những ngón tay đặt lên môi. Có vẻ như anh đang cố giam hãm tư tưởng của mình trong một giấc mơ hiếm hoi. Khuôn mặt

anh thoáng một nét nhăn. Hình như anh đang lo sợ mình sẽ bị người khác đánh thức khỏi giấc mơ ấy.

- Đây là tác phẩm tuyệt nhất của anh đấy, Basil ạ. Tác phẩm tuyệt vời nhất từ trước đến nay tôi được nhìn thấy! – Henry nói thật tron tru – Anh nhất định phải gửi nó đến Viện bảo tàng Grovenor vào năm tới. Viện hàn lâm quá rộng và bát nháo lắm. Chỉ có Grosvenor là nơi đáng để anh gửi tranh của mình đến đó.

- Tôi chẳng nghĩ mình sẽ gửi nó đi đâu cả. – Basil trả lời, hất ngược đầu về phía sau, một cử chỉ mà bạn bè của Basil bao giờ cũng cảm thấy khôi hài khi anh còn học ở trường Đại học Oxford. – Không! Tôi sẽ không đem bức tranh này đi đâu cả.

Henry nhướn đôi chân mày lên và nhìn sững Basil qua làn khói thuốc xì gà màu xanh nước biển thơm mùi thuốc phiện:

- Không đem đến bất cứ nơi nào à? Sao lại như thế hả ông bạn? Anh có lý do gì không nào? Đừng bướng bỉnh như thế. Cánh nghệ sĩ các anh chỉ được cái thói dở hơi như thế là giỏi. Các anh tìm đủ mọi cách để được nổi tiếng. Nhưng khi nổi tiếng rồi thì lại đại dột như thế nhỉ. Hãy nghĩ lại xem. Điều tệ hại nhất trong những câu chuyện phù phiếm ba hoa hiện nay là chẳng còn ai nhắc đến tên tuổi của mình nữa. Một bức chân dung đẹp như thế này sẽ khiến anh nổi trội hơn tất cả những họa sĩ trẻ khác ở Anh Quốc. Còn đám họa sĩ già nua thì phải ghen lồng lộn lên đấy; nếu như họ vẫn còn một chút tự ái nghề nghiệp còn sót lại!

- Tôi biết ông sẽ cười tôi – Basil trả lời – Nhưng tôi không thể trình diễn nó được. Tôi đã bỏ ra quá nhiều chính bản thân mình. Tôi đã vùi đắm đến kiệt sức vào bức tranh này.

Ngài Henry duỗi chân dài ra trên mặt trường kỷ, lắc đầu rồi phá lên cười. Basil vội nói lấp ngay vào:

- Đúng! Tôi biết ngay là ông sẽ cười mà. Đúng là như thế. Ông lúc nào cũng đều lém lỉnh như vậy cả.

Henry nhe răng ra cười:

- Anh đã bỏ quá nhiều chính bản thân mình trong bức tranh này ư? Nghe tôi nói đây này, Basil. Tôi chẳng biết anh hay nói chuyện theo kiểu nhạt phèo như thế. Thú thật. Tôi chẳng nhận ra một chút gì giống nhau giữa anh và bức chân dung này cả. Nhìn kỹ lại xem, khuôn mặt anh thì nhăn nhó, gần như là thô thiển, tóc rẽ tre nhé. Còn chàng trai trong bức tranh này hẳn là một chàng Adonis. Đúng là anh ta được làm bằng ngà voi và hoa hồng. Sao lại như thế, hả Basil? Anh chàng trong bức chân dung chỉ là một kẻ tự phụ luôn luôn nghĩ đến riêng bản thân mình – Còn anh, tất nhiên là rất khác. Anh có lối trình diễn nghệ thuật một cách thông minh sáng tạo. Và anh chỉ có mỗi cái tài đó mà thôi. Còn vẻ đẹp của khuôn mặt... – Vẻ đẹp thật sự chỉ xuất hiện khi những biểu diễn thông minh sáng tạo vừa mới bắt đầu. Sự thông minh của nét mặt con người thật ra chỉ là một sự

bóp méo thổi phồng. Gần như phá hủy đi sự hài hòa cân đối của một khuôn mặt. Khi con người bắt đầu suy nghĩ, khuôn mặt anh ta chỉ còn lại toàn là mũi với trán. Hoặc trên khuôn mặt anh ta toàn là những nét dúm dỏ khó coi. Hãy quan sát những người đàn ông thành đạt trong mọi lĩnh vực. Họ biết che giấu một cách rất hoàn hảo. Một ngoại lệ duy nhất chúng ta nhìn thấy ở trong nhà thờ. Tất nhiên chẳng ai suy nghĩ nhiều khi ngồi trong nhà thờ cả. Thành ra vị giám mục tám mươi tuổi vẫn thao thao bất tuyệt kể về thời trai trẻ mười tám tuổi của mình với một khuôn mặt rạng rỡ. Chàng trai người mẫu này là bạn của anh, phải không? Tôi chưa hề biết tên và gặp mặt nhân vật này, nhưng chân dung của anh ta thật sự khiến tôi thích thú đấy. Tôi dám khẳng định rằng anh ta không hề có chút đầu óc nào. Tuy anh ta có đẹp trai thật. Theo tôi thì anh ta cả mùa hè chỉ biết ngồi trong nhà như thể đang mùa đông. Anh ta sẽ chẳng bao giờ đi ra ngoài vườn ngắm hoa. Anh ta sẽ chẳng biết làm cái gì tưới mát tư tưởng của mình trong mùa hè nóng bức. Đừng tự ngạo mình như thế, Basil ạ. Anh chẳng giống chàng trai này một chút nào cả.

- Ông không hiểu tôi đang nói cái gì cả, Henry ạ! Tất nhiên là chúng tôi không giống nhau. Tôi biết rõ về điều này chứ. Thực ra, tôi sẽ xấu hổ nếu như tôi giống anh ta. Ông cứ việc nhún vai đi, Henry ơi! Tôi đang nói với ông những điều hoàn toàn là sự thật đấy. Ô! Bao giờ cũng có những sự liên hệ nguy hiểm chết người giữa vẻ đẹp hình thức và trí thông minh. Đây là sự nguy hiểm đã xuất hiện qua nhiều thời đại. Chúng ta chẳng nên so sánh giữa các thời đại cũ mới làm gì. Những kẻ xấu xí và ngu ngốc luôn luôn được hưởng thụ nhiều nhất. Họ có thể gât gù im lặng trong mọi ván bạc cuộc đời. Lắm người trong số họ không biết thế nào là giá trị của vinh quang. Không ít kẻ chẳng hiểu được thế nào cảm giác bị khuất phục. Họ sống như cây cỏ, không muốn mình bị quấy nhiễu, luôn hồ hững và muốn mình được yên ổn. Họ không phá hủy thế giới mà cũng chẳng màng đến những đồ vỡ. Còn ông. Địa vị, quyền lực, và tài sản của ông, Henry ạ. So sánh ra thì cũng chỉ giống như bộ não của tôi mà thôi – Và danh tiếng của tôi, dù có đáng giá cỡ nào đi chăng nữa cũng rất tầm thường. Nhưng vẻ đẹp của chàng trai trẻ Dorian Gray này – Tất cả những gì tôi và ông có được đem so sánh với vẻ đẹp của anh ta đều thất bại hoàn toàn. Thần thánh đã ban tặng cho anh ta rất nhiều – Đem so sánh ư? Chúng ta nhất định sẽ thất bại thảm hại lắm, Henry ạ!

- Dorian Gray à? Tên của chàng trai người mẫu ấy ư? – Henry bật thành tiếng, sau đó anh ta bước ngang qua căn phòng của người họa sĩ; tiến đến gần Basil Hallward hơn.

- Đúng thế. Đây là tên anh ta. Nhưng tôi không muốn ông biết anh ta đâu.

- Sao lại như thế!

- Ồ. Tôi không giải thích được. Khi tôi thật sự yêu mến một người nào đó, tôi chẳng bao giờ nói về người đó với bất cứ một ai. Tôi nghĩ làm thế chả khác nào

mình lén lút ăn cắp danh dự và quyền tự do của họ. Ông biết đấy, tôi luôn yêu thích sự kín đáo và những điều bí mật. Đây là những điều duy nhất còn sót lại khiến cho thế giới hiện đại này giữ được đôi chút dáng vẻ kỳ diệu, không đến độ quá đổi tuềnh toàng trần trụi. Henry này, điều tầm thường nhất sẽ trở thành điều kỳ diệu nếu chúng ta biết che đậy để chúng trở thành hấp dẫn. Khi tôi đi du lịch, tôi sẽ chẳng nói với bất cứ ai rằng tôi sẽ đi đâu. Nếu tôi kể, tôi sẽ chẳng còn hứng thú nào với chuyến du lịch ấy nữa. Tôi biết đấy là một thói quen lập dị. Nhưng đó là cách khiến cho cuộc đời tôi trở nên lãng mạn hơn. Tôi nghĩ rằng ông sẽ bật cười về những suy nghĩ gàn như ngớ ngẩn này của tôi!

- Ô không đâu – Henry trả lời, bàn tay đặt lên vai Basil – Không có đâu, ông bạn thân Basil của tôi ơi. Đừng quên rằng tôi đã có vợ nhé. Để tôi nói cho anh biết. Một cuộc hôn nhân tưởng như rất hạnh phúc luôn cần đến những trò bịp bợm mảnh khóc, vốn luôn cần thiết cho cả hai người. Chẳng hạn như tôi chưa bao giờ biết chính xác vợ tôi đã đi đến những đâu. Cũng như bà ấy chẳng hề biết tôi đang làm những gì. Khi chúng tôi gặp nhau, thỉnh thoảng như thế, nhất là trong những bữa ăn tối hoặc khi đi thăm vài người quen biết. Chúng tôi nói về những câu chuyện ngốc nghếch với vẻ mặt căng thẳng nghiêm túc đến độ giả tạo. Bà ấy giỏi về khoản này lắm. Giỏi hơn tôi rất nhiều là đằng khác. Bà ấy rõ ràng chưa bao giờ nhầm lẫn về những cuộc hẹn hò vụng trộm của tôi. Còn tôi thì cứ rối tung lên về lịch sinh hoạt quan hệ của bà ấy. Nhiều lúc tôi bị bà ấy phát hiện ra những cuộc tình hò hẹn lén lút nhưng tôi chẳng thấy bà ấy nổi quạu. Có lúc tôi muốn bà ấy hãy cứ nổi cáu lên, như thế sẽ dễ chịu hơn, nhưng bà ấy chỉ nhìn tôi rồi phá lên cười.

- Tôi rất ghét mỗi khi ông kể chuyện hôn nhân riêng tư của ông, Henry ạ. – Basil vừa nói vừa vẫy tay. Anh đi về phía cánh cửa ăn thông với vườn hoa ở bên ngoài. – Tôi tin rằng ông là người chồng không tệ, nhưng ông cứ trách mình là người thiếu đạo đức. Thực ra ông rất đàng hoàng, có thể nói là khá mẫu mực. Ông chẳng bao giờ mở miệng nói lời đạo đức về bản thân mình. Ông càng không làm điều gì sai quấy. Việc ông quá nghiêm khắc với chính mình thật ra chỉ là một kiểu nói chuyện khiêm tốn đến độ kiêu ngạo, thế thôi.

- Đời sống tự nhiên – chính bản thân nó là một kiểu phô diễn, nhưng đây là lối phô diễn khó chịu nhất đối với tôi. Tôi nói thật đấy, Basil ạ! – Henry nói lớn lên rồi bật cười thành tiếng. Hai người đàn ông còn khá trẻ cùng bước ra ngoài vườn. Cả hai đều không nói chuyện khi họ ở ngoài vườn một lúc thật lâu.

Một lát sau, Henry rút đồng hồ ra coi giờ rồi nói:

- Chết rồi, tôi phải đi ngay, Basil à. Nhưng trước khi đi, tôi thật sự muốn ông trả lời câu hỏi ban nãy của tôi.

- Chuyện gì thế? – Basil Hallward hỏi, đôi mắt vẫn nhìn thẳng xuống mặt đất.

- Anh biết rõ câu hỏi ấy lắm mà.

- Tôi không hề biết gì cả, Henry!
- Thế thì tôi sẽ nói cho anh biết đây là chuyện gì.
- Thôi đừng nói nữa, ông cứ đi về đi.
- Tôi phải nói. Tôi muốn ông giải thích cho tôi biết tại sao ông không đem bức chân dung của Dorian Gray đi trình diễn. Tôi muốn biết lý do thực sự của câu chuyện.

- Tôi đã nói cho ông biết lý do tại sao rồi còn gì.
- Đâu có. Ông chẳng nói chuyện gì cả. Ông chỉ nói ông đã bỏ ra quá nhiều bản thân mình vào trong bức tranh đó. Giờ thì... Này... Đừng trẻ con như thế mà, Basil.

- Henry! – Basil Hallward nhìn thẳng vào khuôn mặt Henry – Mọi bức chân dung được vẽ bằng cảm xúc thực nhất sẽ trở thành chân dung của người họa sĩ chứ không phải của người mẫu. Người mẫu chỉ là một sự xuất hiện tình cờ không hơn không kém, chỉ là sự hiện diện trong một khoảnh khắc. Anh ta không phải đã được người họa sĩ thể hiện. Ngược lại, bằng nét cọ trên nền vải canvas, người nghệ sĩ đã thể hiện chính tâm hồn của mình. Lý do khiến tôi quyết định không triển lãm bức tranh này vì tôi sợ tôi đã thổ lộ quá nhiều tâm tư thầm kín đời sống nội tâm của tôi trong bức chân dung này!

Henry phá lên cười:

- Và chỉ đơn giản như thế thôi à?
- Tôi sẽ nói cho ông biết. – Khuôn mặt Basil Hallward trở nên tái đi.
- Tôi hoàn toàn kỳ vọng ông sẽ nói thật, Basil ạ. – Henry thì thào khi anh nhìn thẳng vào khuôn mặt Basil.
- Không có gì quan trọng lắm đâu, Henry. – Người họa sĩ trẻ trả lời – Tôi sợ rằng ông sẽ chẳng hiểu gì cả đâu. Có thể ông sẽ chẳng tin vào những điều tôi đang nói.

Henry mỉm cười. Anh chàng cúi xuống bứt một đóa hoa cúc màu hồng từ đám cỏ rồi ngắm nghía nó.

- Tôi hoàn toàn tin rằng mình sẽ hiểu được. – Henry trả lời, khuôn mặt tỏ ra chăm chú – Và tôi sẽ tin tất cả, nếu như điều anh nói có thể tin được.

Một cơn gió thổi qua, lắc nhẹ những bông hoa đang nở trên những tàn cây. Hoa huệ dưới đất nở tung tóe, tạo thành những chùm hoa ngôi sao bé xíu. Chúng chao đảo đong đưa theo cơn gió lùa như thể chúng đang ngụp lặn trong một không gian trong suốt, quán đặc đến độ ẩm ướt. Côn trùng bắt đầu rên rỉ kêu trong những vạt cỏ xanh mướt. Vài con chuồn chuồn với tấm thân màu nâu đang lững thững bay. Trông chúng lơ đãng như đang bơi bằng đôi cánh ướt sũng. Henry có thể cảm nhận được nhịp tim của Basil đang đánh thùm thụp trong ngực. Henry linh cảm được một điều gì đó nghiêm trọng sẽ xảy ra.

- Chuyện này sẽ khó tin đây. – Basil nhắc lại, giọng có phần pha chút cay đắng – Bao giờ cũng khó tin đối với tôi. Tôi chẳng biết điều đó có ý nghĩa như thế nào nữa. Câu chuyện thật ra cũng đơn giản thôi. Cách đây hai tháng tôi đến nhà phu nhân Brandon. Ông biết đấy. Bọn nghệ sĩ nghèo như tụi tôi vẫn phải xuất hiện trong xã hội để nhắc nhở người khác rằng chúng tôi chưa hẳn đã chết rũ hết. Chỉ cần một chiếc áo khoác và một cái cà-vạt màu trắng, giống như ông đã từng nói – Tất cả mọi người – Ngay cả một anh chàng bán cổ phiếu cũng có thể tạo ra được đôi chút ấn tượng trong xã hội được coi là văn minh. Khi tôi ở trong phòng được chừng mười phút, nói chuyện ba hoa một cách sáo rỗng với những kẻ ít tiền nhưng ăn mặc khoa trương, hay với những người có chút ít kiến thức nhưng khi nói chuyện thường tỏ ra rất uyên thâm đến độ nhạt nhẽo. Rồi trực giác cho tôi biết có một người đang chăm chú nhìn tôi. Tôi xoay người lại và nhận ra Dorian Gray. Đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Khi tia mắt hai chúng tôi bắt gặp trong cái nhìn, tôi biết rõ khuôn mặt mình đang tái xanh lại. Một thứ bản năng hiếu kỳ hoàn toàn không chế tôi. Tôi biết mình đang đối diện với một nhân vật có một sức mạnh quyến rũ thật khó diễn tả. Tôi biết nếu mình không cưỡng lại, nhất là nếu tôi buông thả theo bản năng của mình, nhân vật ấy sẽ nuốt trọn tất cả con người tôi. Nuốt cả linh hồn tôi, nuốt cả tâm tình của một người nghệ sĩ như tôi. Thú thật với ông, từ xưa đến nay tôi chưa bao giờ bị bất cứ một ảnh hưởng ngoại lực nào tác động lên cảm xúc của mình như thế. Henry ạ, ông biết đấy, tôi là một con người có cá tính độc lập từ thuở bé. Chính bố tôi đã luôn tin rằng tôi sẽ phải là một sĩ quan trong quân đội. Tôi đã đòi được đi học tại Oxford nhưng ông cụ bắt tôi phải vào trường Đại học Middle Temple. Sau khi ăn chưa đầy mười bữa cơm ở đó, tôi quyết định bỏ ngành Luật và nhất định sẽ trở thành một họa sĩ. Bao giờ tôi cũng muốn làm chủ chính quyền tự do của mình, ít nhất là tôi luôn làm chủ mình cho đến khi tôi gặp Dorian Gray. Rồi thì – lúc đó tôi cũng không biết giải thích như thế nào nữa. Có một thứ quyền lực nào đó khiến tôi hoảng sợ. Tôi biết rõ mình đang đứng trên bờ vực thẳm khủng hoảng lớn nhất của số phận cuộc đời. Tôi có cảm giác như số phận đã vùi tôi vào những niềm vui khó tả, trộn lẫn với những nỗi đau khó nói. Tôi biết nếu như tôi và Dorian nói chuyện riêng với nhau, tôi sẽ suốt đời phục tùng quỳ lụy cậu ấy. Lạ lắm, Henry ạ. Mặc dù trong bụng tôi muốn nói chuyện với Dorian nhưng tôi không thể nào bắt chuyện với cậu ta được. Càng lúc tôi càng hoảng loạn hơn. Tôi bắt đầu tìm cách rời bỏ căn phòng. Chạy trốn đi thật xa. Đây không phải là do ý thức chủ động mà là do sự hèn nhát của tôi. Tôi biết mình đã không có đủ can đảm chủ động bước ra khỏi văn phòng đó. Tôi biết mình đang hốt hoảng chạy trốn Dorian.

- Ý thức và hèn nhát thật ra chỉ là cùng một thứ giống nhau thôi, Basil ạ. Thực ra ý thức chỉ là một tên gọi được người ta cố tình làm cho nó ra vẻ vững chãi và can đảm hơn. Chỉ là như thế thôi!

- Tôi không tin như vậy, Henry ạ. Lạ lắm, cho dù với bất cứ động cơ nào đi chăng nữa – Có thể là tự hào và kiêu ngạo cá nhân, mặc dù tôi là kẻ rất tự phụ – Vậy mà vất vả lắm tôi mới lê bước ra được đến cánh cửa. Tại đó. Không thể nào tin được. Tôi gặp phải phu nhân Brandon. Bà ta tru tréo lên: Cậu sẽ không ra về sớm như thế chứ, cậu Hallward! – Bà ta gần như gào thét to. Ông biết đấy, bà ta có một giọng nói lạnh lạnh đến độ chói tai.

- Ừ, phải đấy, bà ta bao giờ cũng ồn ào như một con vịt muốn xòe lông như một con công. Nhưng nhan sắc của bà ta thì chẳng ra làm sao cả. – Henry tước nhỏ đóa hoa cúc bằng những ngón tay thon gầy run run của mình.

- Tôi không thoát được khỏi bàn tay bà ấy. Bà lôi tôi đến chỗ những người có tiếng tăm trong giới Hoàng gia. Những con người được trang trí bằng ngôi sao huân chương và cấp bậc. Những mệnh phụ có tuổi với đôi mắt nhăn nheo và những lỗ mũi khoằm xuống. Bà ta xun xoe rằng chúng tôi là bạn rất thân của nhau dù tôi chỉ gặp bà trước đó một lần. Đến khổ, bà ta cứ tư tưởng nghĩ trong đầu về quan hệ của chúng tôi thân mật như thế. Có lẽ vì tôi đã có vài bức họa thành đạt, tên của tôi đã được xuất hiện trên những tờ báo giá bán lên đến tiền các. Ông biết đấy, chỉ cần như thế là mọi người đã coi tôi là Kẻ bắt tử của thế kỷ mười chín. Và thế là cuối cùng bỗng nhiên tôi chạm mặt với chàng trai có một cá tính rất lạ lùng kia. Sự xuất hiện của chàng trai đã khuấy tung đảo lộn tâm trí của tôi. Cả hai chúng tôi đứng rất sát, gần như là cảm giác da thịt chạm vào nhau. Ánh mắt của chúng tôi lại bắt gặp. Dù tôi không muốn nhờ phu nhân Brandon một chút nào (gần như ý nghĩ phải nhờ vả bà ta sẽ khiến tôi rất bực bội), nhưng tôi buộc phải nhờ phu nhân Brandon giới thiệu tôi với chàng trai ấy. Liên sau đó tôi cảm thấy mình không còn quá hậm hực với quyết định nhờ vả bà ấy. Dù sao thì đây là điều gần như tất nhiên sẽ xảy ra. Đáng lẽ ra chúng tôi có thể tự chào hỏi nhau. Tôi tin chắc như vậy. Sau này Dorian cũng đã nói như thế. Chàng trai còn nói với tôi rằng: Trời đã sắp đặt để chúng tôi không thể nào cưỡng lại được số phận. Số phận được an bài để chúng tôi nhất định sẽ gặp nhau.

Henry sốt ruột hỏi:

- Thế bà Brandon đã kể về anh chàng Dorian kì diệu này như thế nào? Tôi biết bà ta bao giờ cũng ba hoa về những vị khách của mình. Tôi nhớ có lần bà ta lôi tôi ngay bên cạnh một vị có tên tuổi, trên người treo đầy huân chương, bà ta ghé vào tai tôi thì thào – Mà cái giọng thì thào chết tiệt ấy anh còn lạ gì – Đủ rõ để mọi người trong phòng nghe thấy. Ngài H.D. ấy ư – Cậu biết đấy, đánh nhau ở tận mặt trận Afghan, có liên hệ đến Nga xô cơ đấy, là người rất thành công – Nghe đâu bà vợ bị voi đạp chết – Cũng đáng thương thật đấy – Đang muốn cưới một quả phụ xinh đẹp người Mỹ – Thời nay đàn ông ai mà chả thế – Ồ, tôi ghét cái ông Gladstone lắm – Suốt ngày chỉ nghiên cứu bọ hung – Cứ hỏi xem ông Schouvaloff nghĩ như thế nào thì biết ngay... Bao giờ tôi cũng phải tránh né bà

ta. Tôi chỉ thích tự mình đi tìm hiểu người khác. Cái bà Brandon ấy giống y như là người bán đấu giá và khách của bà ta chỉ là những món hàng. Bao giờ bà ta cũng huých toẹt về những người mà bạn không muốn biết. Còn người bạn muốn làm quen thì bà ta cứ ậm ờ, im im. Thế bà ta nói gì về cái anh chàng Dorian Gray kia vậy?

Basil nói:

- Ô bà ta chỉ thì thào: Một chàng trai hấp dẫn – Tội nghiệp bà mẹ chơi chung với tôi chẳng bao giờ dứt ra được – Đã bảo sẽ cùng lấy chung chồng – À đám cưới chung một ngày chứ – Tôi thật là hồ đồ quá. Cũng không nhớ rõ cậu ta làm gì nữa – Hình như chẳng làm gì cả – Ô, phải rồi, hình như là đánh đàn dương cầm hay vĩ cầm gì đó, phải thế không cậu Gray. Thế là cả hai người chúng tôi không thể nào nhìn cười được. Liên sau đó hai chúng tôi trở thành đôi bạn.

- Tiếng cười bắt đầu cho một tình bạn là dấu hiệu tốt đấy – Nhưng nếu tiếng cười chấm dứt tình bạn lại là câu chuyện khác hẳn. – Henry lại bứt một bông cúc khác lên nhìn.

Basil Hallward vùi mặt vào hai lòng bàn tay:

- Ông chẳng hiểu thế nào là tình bạn đâu, Henry ạ. – Basil thì thào – Cả kẻ thù ông cũng không hiểu nốt. Ai ông cũng chơi được cả. Ông gần như là kẻ ba phải đối với tất cả mọi người.

Henry bật cười lên:

- Sao anh lại có thể nói chuyện một cách vô lý như thế! – Henry ngửa cổ lên nhìn những cụm mây trắng trôi trên đầu. Bầu trời xanh màu ngọc phách turquoise của mùa hè tháng Sáu đầy những vạt mây nhìn như nhiều vệt sữa màu trắng đục đang trôi. – Anh nói chuyện nghe thật vô lý quá. Tôi cũng chọn bạn để chơi đấy chứ! Tôi chọn bạn đẹp trai. Chọn bạn biết nói đùa. Còn kẻ thù của tôi, anh biết đấy, nhất là những tay tướng mình có bộ óc siêu việt. Tôi chưa bao giờ bị ai lừa cả. Đàn ông anh nào chả khôn. Mà bọn họ không bao giờ dám coi nhẹ tôi đâu. Thật ra tôi cũng thường thôi. Phải thế không nào? Thường lắm, Basil nhỉ!

- Ừ thì ông cũng thường thật, Henry. Đối với ông, tôi chỉ là một sự quen biết bình thường không hơn không kém, phải thế không. – Basil nói.

- Basil này, anh đối với tôi hơn hẳn những chỗ quen biết bình thường khác!

- Nhưng chẳng phải là tình bạn đâu, cứ như thế đây là một thứ tình cảm anh em. Tôi có cảm giác như thế đấy.

- Anh em ư? Tôi cóc cần đến anh em. Ông anh trai của tôi chẳng hề chịu chết quách đi. Còn thằng em trai thì chẳng làm được điều gì có lợi cho tôi cả.

- Henry!

- Ông bạn thân ơi, tôi đang nói nghiêm túc đấy! Tôi không thể thích người thân của mình được. Giống như người ta không thể gần gũi với người cùng có

những khuyết điểm giống với mình. Tôi hoàn toàn thông cảm vì sao nền dân chủ Anh chống lại những tầng lớp thượng lưu. Họ tin rằng bọn này say sưa, ngu ngốc, và vô đạo đức. Mà đấy cũng chính là những cá tính của giới thượng lưu. Nhưng chẳng ai trong chúng ta tự mình làm trò hề với những điều như thế lại muốn mình bị khinh khi. Rồi thì đám người nhà quê từ Southwark đưa nhau ra tòa li dị, sự vô tư của họ quá lộ liễu. Nói thật nhé, tôi sẽ không phủ nhận rằng mười phần trăm những người hạ lưu sống rất đàng hoàng đấy.

- Tôi không đồng ý với những điều ông vừa nói, hơn nữa, Henry ạ, cả ông cũng lắm lúc rất mâu thuẫn với chính mình.

Henry đưa tay lên vuốt hàm râu với những sợi râu tua tủa dưới cằm. Anh ta gõ nhịp mũi giày da của mình:

- Hãy nói thử xem anh có phải là người Anh Quốc thật sự hay không, Basil? Nếu thật sự là tư tưởng của một người đàn ông gốc Anh – Tất cả chỉ là những điều nói ra nghe rất chói tai – Anh ta chẳng bao giờ quan tâm đến chuyện đúng hay sai. Điều duy nhất anh ta quan tâm đến là anh ta có đủ tự tin hay không mà thôi. Chuyện anh ta có đạo đức thành thật hay không chẳng còn quan trọng nữa. Thực ra, càng thông minh, ý tưởng của anh ta sẽ càng lô-gíc mạch lạc hơn. Tất cả chỉ phục vụ cho khát vọng ích kỷ, phục vụ điều anh ta muốn, hay chỉ để bênh vực thành kiến của anh ta. Mà này, tôi không có ý định làm nhảm về chuyện chính trị, xã hội học, hay lý sự cùn với anh đâu. Tôi thích con người thật nhiều hơn là ý tưởng. Hãy kể cho tôi nghe về Dorian Gray đi. Anh và chàng trai ấy có thường xuyên gặp nhau không?

- Ngày nào chúng tôi cũng gặp nhau. Nếu ngày nào tôi không nhìn thấy cậu ta, tôi sẽ không thể vui vẻ được. Dù đấy chỉ là vài phút ngắn ngủi được trông thấy nhau. Henry này, chỉ cần vài phút được ở cạnh người mình tôn sùng yêu quý sẽ là một điều gì đó thật cao cả to tát...

- Nhưng thật ra anh đâu có tôn sùng anh ta, phải không?

- Có đấy, Henry ạ!

- Ồ. Là đấy. Tôi cứ tưởng anh chẳng màng gì đến chuyện khác ngoài vẽ tranh – Ồ Nghệ thuật chứ – Nghệ thuật nghe vẫn chuẩn hơn đối với anh.

- Giờ thì cậu ta hoàn toàn trở thành nghệ thuật đối với tôi. Đã có lúc tôi nghĩ rằng chỉ có hai điều quan trọng trong lịch sử thế giới này. Đó là tìm ra một kênh sáng tạo nghệ thuật mới. Sau đó là sự xuất hiện những cá tính cung cấp chất liệu cho nghệ thuật. Với người Venetians thì phát hiện ra sơn dầu là vĩ đại nhất. Với dân điêu khắc Hy Lạp thì khuôn mặt của Antinous là tất cả. Gương mặt của Dorian rồi đây sẽ trở thành bất tử, sẽ quan trọng hơn tất cả mọi điều khác đối với tôi. Không thể chỉ nói một cách đơn giản là tôi đang vẽ chân dung cho anh ta. Hay là tôi đang mượn một người mẫu từ anh ta. Tất nhiên đấy là công việc chính của tôi. Henry ơi, Dorian đã đứng hiên ngang như chàng trai Paris trong chiếc

khien oai ve. Hoac nhu chng Adonis voi ao choang cua nhng nguoi di san. Roi co luc nhng vat hoa sen phu kin len nguoi Dorian. Co luc anh ta da ngoi tren be da cua Adrian nhu mot no le, nhìn ra dòng sông Nile trong xanh như ngọc. Có lúc chàng trai này đã từng ngồi soi bóng mình trong hồ nước nhỏ giữa những cánh rừng Hy Lạp. Anh ta ngó xuống đáy nước lặng im như bạc rỗng, đắm đuối nhìn vào vẻ đẹp kỳ diệu của chính mình. Tình thực sự xuất hiện của Dorian có ý nghĩa đặc biệt riêng đối với tôi nhiều hơn mọi điều khác. Tôi biết mình đã bắt lực như thế nào trước vẻ đẹp của chàng trai này. Vì tôi không thể diễn đạt được những gì tôi muốn. Đúng ra chẳng có vẻ đẹp nào mà nghệ thuật không diễn đạt được. Thú thực, từ khi gặp Dorian, tôi vẽ ra toàn là tranh đẹp, những tác phẩm tuyệt vời nhất trong lịch sử sáng tác của riêng tôi. Thật là khó nói, trong một chiều kích bí hiểm nào đó – Tôi không nghĩ là ông hiểu tôi đâu. Cá tính của người thanh niên này khiến tôi có một nhận thức khác hẳn về nghệ thuật, một cách diễn đạt hoàn toàn mới mẻ. Tôi nhìn mọi vật bằng con mắt mới. Giờ thì tôi có thể tái tạo lại cuộc sống qua nét cọ mà trước đây tôi không hề có khả năng này – “Một khát khao thể hiện những tư tưởng nghệ thuật giữa ban ngày.” – Câu nói này của ai tôi cũng không nhớ nữa. Chính Dorian Gray đã đánh thức khả năng sáng tạo nghệ thuật trong tôi. Chàng trai này không xuất hiện một cách bình thường như những người mẫu khác. Dù đã ngoài hai mươi nhưng Dorian chỉ là một cậu bé – Sự xuất hiện của anh ta – Chà – Tôi dám chắc là ông không biết gì về những điều tôi đang nói đâu. Chàng trai này khiến tôi nhận ra cả một trường phái nghệ thuật mới qua một lối suy nghĩ hết sức vô thức – Một trường phái chỉ có cảm xúc và khát khao tinh thần mới nhận ra, một phong cách thuần túy Hy Lạp, một sự giao hòa tuyệt đỉnh giữa cơ thể và tâm hồn – Nhiều quá phải không Henry. Chúng ta đang sống trong giai đoạn bức xúc vì sự phân cách giữa hai phạm trù ấy. Vì thế con người luôn khao khát đi tìm những kênh sáng tạo để nối kết một thế giới hiện thực với những nhận định trống rỗng. Henry ơi Henry, phải chi ông hiểu được một phần rất nhỏ rằng Dorian Gray quan trọng đối với tôi như thế nào. Ngay cả bức họa vẽ phong cách của tôi mà Agnew đã trả một giá rất cao nhưng tôi vẫn không bán được. Ông có biết vì sao không? Vì bức tranh ấy tôi đã vẽ khi Dorian Gray ngồi bên cạnh tôi đấy.

- Basil, một câu chuyện thật lý thú. Tôi nhất định phải gặp Dorian Gray!

Basil Hallward đứng lên và đi về phía cuối khu vườn. Một lúc sau anh ta quay trở lại:

- Ông không hiểu chuyện gì đâu, Henry ạ. – Basil nói – Dorian Gray chính là động cơ nghệ thuật của tôi trong lúc này. Anh ta không bao giờ xuất hiện trong những tác phẩm của tôi và cũng chẳng có hình ảnh nào của anh ta trong bất cứ một tác phẩm nào của tôi. Anh ta chỉ đánh thức khả năng sáng tạo của tôi mà thôi. Như tôi đã nói với ông, đây là phong cách sáng tạo mới. Anh ta đã giúp tôi

nhìn thấy những nét cong queo trong những đường thẳng, các yếu tố tình cảm trong những gam màu huyền diệu. Chỉ có như thế thôi, Henry ạ.

- Thế thì tại sao anh không triển lãm chân dung của Dorian?

- Vì tôi đã đặt vào nó quá nhiều tình cảm, quá nhiều đến độ tôi không hề dám một lần thú nhận với Dorian. Chàng trai này chẳng thể hiểu được cảm xúc của tôi giành cho anh ta là như thế nào đâu. Nhưng dân xem tranh chuyên nghiệp sẽ nhận ra điều đó. Tất nhiên là tôi không muốn tự mình cởi truồng cảm xúc tâm hồn của mình trước những con mắt sẫm soi tầm thường của bọn họ. Trái tim của tôi không thể trần trụi đặt ngay dưới ống kính hiển vi. Đã có quá nhiều tiết lộ về bản thân của tôi trong bức tranh này. Henry ơi. Có quá nhiều nét riêng thầm kín của chính tôi trong bức chân dung của Dorian. Đây là tình yêu của tôi.

- Ngay cả đến thi ca cũng không âm ỹ cải lương như anh. Thi sĩ biết tình cảm có lợi như thế nào trong việc xuất bản thơ. Hiện nay thì một quả tim tan vỡ sẽ trở thành đề tài đang ăn khách đấy!

- Đây là lý do tại sao tôi rất ghét những chuyện như thế. Người nghệ sĩ đáng lẽ ra phải sáng tạo ra những điều thật đẹp. Hoàn toàn không được cài đặt những cảm xúc cá nhân của mình vào nghệ thuật. Chúng ta đang sống trong một thời đại khi mọi người sáng tạo nghệ thuật chỉ là một hình thức diễn đạt hồi ký. Chúng ta đánh mất ý nghĩa trừu tượng cao cả trong vẻ đẹp. Nếu chúng ta sống, chúng ta phải trình bày về cuộc sống như chính bản thân trung thực của nó. Chính vì thế mà mọi người không thể nhìn thấy chân dung Dorian Gray của tôi được.

- Tôi nghĩ anh đã đang phạm phải một sai lầm rồi đấy, Basil ạ. Nhưng tôi sẽ không cãi cộ lý luận với anh đâu. Chỉ có những kẻ nhiều óc, thích lý sự mới hay cãi cộ. Nói xem nào, phải chăng Dorian Gray cũng rất thích anh, đúng không?

Basil Hallward ngẫm nghĩ mất một lúc:

- Cậu ta thích tôi thật. – Basil trả lời sau một vài phút suy nghĩ – Tôi biết chàng trai này thật sự thích tôi. Thú thật tôi cũng hay nói những lời nghe dễ ngọt với cu cậu. Tôi tìm thấy khoái cảm rất lạ khi nói ra những điều thầm kín của mình với Dorian mà tôi biết sau này mình sẽ phải hối tiếc. Chẳng khác nào tôi trao mình quá dễ dãi. Như một định luật, Dorian luôn hấp dẫn tôi. Bọn tôi đã từng cuộc bộ từ tiệm rượu về nhà, vai khoác vai, tay đan tay, ngồi trong phòng họa nói chuyện về cả ngàn điều khác nhau. Có lúc cu cậu tỏ ra chẳng có bất cứ một chút động não nào. Có lúc hình như Dorian rất thích thú khi nhìn thấy tôi đau khổ. Rồi tôi cảm thấy, Henry ơi, tôi đã trao ra tất cả tâm hồn của mình cho anh ta – một người luôn coi tôi rất nhẹ. Nhẹ như một cánh hoa cài vào áo khoác, một thứ phục sức phù phiếm, một vật trang trí cho những ngày mùa hè chóng qua. Cậu ta sẽ mau chóng chán ghét tôi cho mà xem.

- Ngày hè chóng qua ư, Basil này. Không, chúng không chóng qua đâu. Có lẽ anh sẽ nhanh chóng mệt mỏi hơn chàng trai trẻ ấy thì đúng hơn. Cũng đáng buồn thật đấy. Thiên tài bao giờ cũng trường tồn so với vẻ đẹp. Đây là lý do tại sao chúng ta cứ phải dần vất rời lao đầu vào giáo dục. Chúng ta muốn mình tồn tại càng lâu càng tốt nên sẵn sàng nhồi nhét đủ mọi thứ dữ kiện linh tinh vào trong đầu, với một hy vọng ngốc nghếch rằng chúng ta sẽ được sống yên ổn. Những kẻ được coi là rất am hiểu lẽ đời – đây là mô hình hiện đại mọi người đổ xô đi tìm – Nhưng một cái đầu như thế thực ra chỉ là một điều thật đáng sợ. Chẳng khác nào một tiệm bán hàng chạp phô hồ lớn, toàn là quái vật và bụi bặm, giá cả thì trên trời dưới đất, so với giá trị thực của những món hàng. Tôi biết anh sẽ mệt mỏi. Tất cả đều không thoát khỏi quy luật này. Sẽ có lúc anh nhìn Dorian Gray không còn là trung tâm của sáng tạo nghệ thuật nữa. Hay là anh sẽ không còn nhìn thấy màu da của cậu ta hấp dẫn nữa. Anh sẽ cay đắng nhận ra là anh đang ghét người thanh niên này từ chính trái tim của mình. Rồi có lúc anh sẽ nghĩ rằng chàng trai này chỉ đem đến cho anh những sự phiền toái. Rồi thì anh sẽ hoàn toàn trở thành người xa lạ, ngượng lạnh với chàng trai này. Cuối cùng cảm xúc những vẻ đẹp lãng mạn sẽ phản bội lại anh.

- Henry, đừng nói như thế chứ! Cho đến khi nào tôi còn sống, nhân cách cá tính của Dorian Gray sẽ mãi mãi làm chủ trái tim tôi. Ông không cảm nghiệm được những gì tôi đang cảm nhận đâu. Ông dễ thay đổi lắm, Henry ạ.

- Ra thế đấy, Basil. Đây là lý do vì sao tôi không cảm nghiệm được ư? Chẳng lẽ chỉ có những ai thật sự trung thành mới cảm nghiệm được vị ngọt của tình yêu à? Kẻ không có niềm tin sẽ chỉ nhìn thấy tình yêu là mông muội thôi hay sao? – Henry mở hộp bạc lấy ra một miếng xì gà, trông anh có vẻ đầy thỏa mãn và tự tin như thể anh đang gom hết cuộc đời mình thả vào khoảng không gian chật hẹp.

Vài con chim én chí chóc kêu khi bóng của chúng đuổi theo nhau quét thật nhanh trên vạt cỏ. Không khí trong vườn thật dễ chịu. Tâm trạng con người vì thế trở nên phấn chấn hơn – Có lẽ với Henry thì cảm giác này thật thoải mái hơn những ý tưởng của con người. Trong suy nghĩ của Henry thì tâm hồn và cảm xúc của con người chính là những điều kỳ diệu trong cuộc sống.

Henry nghĩ đến những bữa ăn vô vị mà anh đã cố tình trốn tránh khi ở nán lại chơi với Basil. Nếu như Henry đến chỗ bà dì của mình, anh sẽ gặp Ngài Goodbody ở đó. Rồi thì câu chuyện sẽ xoay quanh vấn đề xây cất nhà cửa cho người nghèo hay chuyện tái thiết sửa chữa những khu nhà đã cũ. Thật dễ chịu khi không phải ngồi nghe những câu chuyện nhạt nhẽo ấy. Đôi lúc chỉ nghĩ đến người dì ruột đã khiến cho Henry khó chịu. Quay sang Basil Hallward, Henry nói:

- Này ông bạn, tôi vừa nhớ ra một điều.

- Ông nhớ ra điều gì vậy, Henry?

- Giờ tôi mới nhớ ra ở đâu đó tôi đã nghe thấy cái tên Dorian Gray này.

- Ông nghe ở đâu thế? – Khuôn mặt Basil Hallward lộ ra một tia nhìn nhăn nhó.

- Đừng nhìn tôi với khuôn mặt giận dữ như thế. Bà dì của tôi, phu nhân Agatha đã nói với tôi là bà ấy vừa tìm thấy một chàng trai rất tuyệt, đã giúp bà hòa nhạc tại trang trại East End. Và tên chàng trai này là Dorian Gray. Nhưng tôi không nghe bà dì tôi nói rằng cậu ta rất đẹp trai. Phụ nữ có lẽ chẳng cảm thụ được vẻ đẹp như chúng ta. Nhất là những phụ nữ gia giáo. Bà dì tôi chỉ bảo rằng anh chàng này chịu khó và tốt tính. Tôi chỉ hình dung ra một chàng trai trẻ tóc cứng, mặt mụn, với hai bàn chân to bè. Tôi mong rằng đây là người bạn của cậu.

- Tôi sẽ rất vui nếu ông chưa bao giờ gặp anh ta, Henry.

- Sao lại thế?

- Tôi không muốn ông gặp anh ta.

Người giúp việc của Basil ngay lúc đó bước vào khu vườn:

- Ngài Dorian Gray đang đợi trong phòng họa, thưa ông.

- Anh phải giới thiệu tôi với anh ta – Henry bật phá lên cười.

Basil Hallward quay sang nhìn người giúp việc đang đứng dưới trời nắng: Bảo cậu Gray chờ tôi một lát, tôi sẽ vào ngay. Người đàn ông giúp việc cúi đầu chào rồi bước đi. Sau đó Basil quay sang nhìn Henry:

- Dorian Gray là người bạn thân nhất của tôi – Basil nói – Anh ta là con người chất phác. Bà dì của ông nhận xét khá chính xác về Dorian. Xin ông đừng đầu độc anh ta. Đừng cố ý gây bất cứ một ảnh hưởng xấu nào lên Dorian. Ảnh hưởng của ông nguy hiểm lắm. Thế giới này có quá nhiều điều xấu và người xấu. Đừng lấy mắt người đã cho tôi cảm giác cuộc sống này đáng yêu hơn và thổi vào sức sáng tạo của tôi những luồng sinh khí mới. Henry ơi, tôi rất tin tưởng nơi ông. – Basil nói thật chậm, giọng chàng trai run rẩy, hình như đây là câu nói vắt ra từ sự hoảng hốt của chính mình.

- Đừng nói nhảm như thế! – Henry cười rồi nắm tay Basil, gần như anh đang dắt bạn mình đi vào phòng họa.

CHƯƠNG HAI

Khi bước vào bên trong phòng họa, cả hai nhìn thấy Dorian Gray. Anh chàng đang ngồi trước cây đàn dương cầm, xoay lưng về phía cánh cửa ăn thông ra khu vườn, Dorian lúc này đang lật một cuốn album của nhạc sĩ Schumann có tên Hương Rừng:

- Basil này, anh phải cho em mượn cuốn này đây. Em rất muốn tập mấy bản nhạc này. Toàn là nhạc hay thôi!

Basil trả lời:

- Thế thì còn tùy thuộc vào thái độ ngồi mẫu của em hôm nay cho anh vẽ đây, Dorian ạ.

-Ồ. Hôm nay em chán ngồi lắm rồi. Em không muốn một bức chân dung chỉ to bằng cỡ người thật của mình – Chàng trai trẻ trả lời với một vẻ bướng bỉnh thật dễ thương rồi xoay người trên chiếc ghế tròn. Khi trông thấy Henry, một thoáng ửng hồng xuất hiện trên đôi má của chàng mất một lúc. Sau đó Dorian mới nói được:

- Xin lỗi Basil, em không biết là anh đang có khách.

Basil chữa thẹn hộ Dorian:

- Đây là Ngài Henry Wotton. Dorian, anh ta là một người bạn thời học chung với anh ở Oxford. Anh vừa mới bảo với anh ta rằng em là một người mẫu tuyệt vời nhất. Giờ thì em đã phá hỏng tất cả.

-Ồ, bạn không làm hỏng niềm vui tôi muốn được gặp bạn đâu. – Henry nói xong rồi bước đến bắt tay chàng trai trẻ. – Bà dì của tôi đã nói nhiều về bạn lắm, bạn Gray ạ. Bà ấy bảo bạn là một trong những người bà ấy rất thích. Mà có khi bạn còn là nạn nhân của bà ấy cũng không biết chừng.

- Tôi hiện đang làm việc chung với phu nhân Agatha. – Dorian trả lời với một vẻ mặt ngượng nghịu. – Tôi đã hứa sẽ đi đến câu lạc bộ của bà ấy tại Whitechapel thứ năm tuần trước nhưng lại không đến được. Tôi hoàn toàn quên mất rằng chúng tôi phải song tấu ở đó – hình như tam tấu thì phải. Tôi thật sự chẳng biết phu nhân Agatha sẽ nghĩ gì về tôi. Tôi gần như quá lo sợ để gọi cho phu nhân.

-Ồ. Tưởng chuyện gì chứ. Tôi sẽ nói với bà dì của tôi giúp bạn. Dù sao thì bà ấy cũng ngưỡng mộ bạn lắm. Tôi tin là sẽ chẳng có chuyện gì phiền phức về việc bạn vắng mặt bữa đó. Có khi người ta nghĩ rằng đây là song tấu. Bà dì tôi mà đệm đàn piano thì âm thanh ồn ào bằng hai người hòa tấu ấy chứ!

- Thế thì không tiện cho phu nhân mà cũng chẳng tốt cho tôi chút nào. – Dorian trả lời rồi phá lên cười.

Henry nhìn Dorian. Quả thật đúng là một chàng trai có khuôn mặt rất hấp dẫn, đôi môi cong vừa phải, đôi mắt màu xanh nước biển chứa chan thành thật.

Những lọn tóc màu vàng quăn thành lọn nhỏ phủ xuống gương mặt. Có một chút gì đó trên khuôn mặt chàng trai khiến người đối diện lần đầu tiên gặp gỡ sẽ tin tưởng cảm mến ngay. Một sự vô tư thành thật của những người còn trẻ cộng với nét ngây thơ của lứa tuổi vừa mới lớn. Người ta sẽ cảm nhận rằng chàng trai trẻ này hoàn toàn chưa hề bị nhiễm tạp những thói hư tật xấu của người đời. Hèn gì Basil Hallward đã tôn sùng chàng trai này. Mà không như thế cũng không được. Dorian được tạo ra để người khác tôn sùng chàng.

- Bạn thật dễ mến, quá dễ mến để người ta nhìn thấy bạn trong những buổi hòa nhạc lạc quyên từ thiện, bạn Gray ạ. Bạn thật quá dễ mến. – Henry đổ vật người trên tràng kỷ rồi mở nắp hộp xì gà của mình ra.

Lúc này Basil Hallward đang bận rộn pha màu và chuẩn bị cọ vẽ. Khuôn mặt anh có vẻ lo lắng căng thẳng, nhất là khi Basil nghe thấy lời nhận xét sau cùng của Henry. Basil nghiêng người nhìn Henry một chốc rồi nói:

- Henry này, tôi muốn hoàn tất bức họa này nội trong ngày hôm nay. Cậu có nghĩ là tôi quá bất lịch sự khi mời cậu ra về để chúng tôi làm việc không?

Henry quay sang nhìn Dorian Gray:

- Thế tôi có phải đi không, hả bạn Gray?

Dorian vội nói chen vào:

-Ồ không cần đâu, anh Henry. Tôi nhận ra hôm nay anh Basil hình như có trạng thái bần gất không vui. Và lại tôi muốn biết vì sao anh lại nói là tôi không nên đến những buổi lạc quyên từ thiện.

Henry lắc đầu:

-Ồ. Tôi cũng không biết sẽ phải nói với bạn như thế nào nữa. Nhưng tôi biết hôm nay mình không muốn ra về sớm đâu. Có phải chính Basil đã rủ tôi lại đây trước không nào? Có lần cậu ta còn bảo tôi là mấy người mẫu thường thích có người ngồi bên cạnh để nói chuyện cho vui mà, phải không Basil?

Basil Hallward cắn môi:

- Nếu Dorian muốn cậu ở lại thì cậu cứ ở lại. Điều anh ta muốn là luật lệ ở đây. Tôi chẳng bao giờ nghe ai trừ phi mỗi một mình cậu ta mà thôi.

Henry nghe thế liền cầm mũ và bao tay của mình lên:

- Cậu thật là ương đậy, Basil ạ. Nhưng có lẽ tôi sẽ phải đi đây! Tôi đã có hẹn với một người bạn tại Orleans – Xin chào bạn Gray. Thỉnh thoảng rảnh rỗi thì bạn ghé thăm nhà tôi chơi tại phố Curzon. Bao giờ tôi cũng có mặt ở nhà vào khoảng sau năm giờ chiều. Viết thư cho tôi trước khi bạn đến. Tôi sẽ rất lấy làm tiếc nếu như bạn đến mà tôi lại không có ở nhà.

Dorian nói nhanh vào:

- Basil – Nếu anh Henry đi thì em cũng đi luôn. Anh chẳng bao giờ nói chuyện khi em ngồi cho anh vẽ. Và như thế thật khó chịu cho em cứ phải ngồi im

mà khuôn mặt vẫn phải tươi cười. Anh hãy mời anh Henry ở lại đi. Em yêu cầu anh đấy!

- Cậu hãy ở lại đi, Henry. – Basil nói, khuôn mặt nhìn thẳng vào bức họa đang vẽ dở dang. – Gray nói đúng đấy, tôi chẳng bao giờ nói chuyện trong khi vẽ, kể cả lắng nghe cũng thế. Thật là tội nghiệp cho người mẫu của tôi hôm nay. Cậu hãy ở lại đi Henry ạ.

- Thế còn ông bạn của tôi tại Orleans thì sao? – Henry vờ vịt hỏi.

Basil bật cười:

- Tôi nghĩ chuyện đó không có gì quan trọng đâu. Cậu cứ ngồi xuống đi, Henry. Còn bây giờ, Dorian này, em chịu khó lên bệ ngồi đi, đừng cử động nhiều quá. Mà em cũng đừng chú ý đến những gì anh Henry nói. Nhất là cái ông Henry này dễ làm hỏng người khác lắm, chỉ có anh là người không dễ bị anh ta ảnh hưởng mà thôi.

Dorian bước lên bệ ngồi, cố gắng tạo ra tư thế của một vị thánh tử vì đạo người Hy Lạp. Dorian có vẻ bất mãn khi nhìn thấy vẻ mặt không vui miễn cưỡng của Henry. Dorian tỏ ra rất thích Henry. Tình thật mà nói, Henry rất khác biệt với Basil. Dorian cảm thấy một cảm giác thú vị khi anh chàng so sánh giữa hai người đàn ông này. Henry có giọng nói mềm và ngọt rất khác với Basil. Một lúc sau Dorian nói với Henry:

- Có phải anh Henry bao giờ cũng có ảnh hưởng xấu như anh Basil đã nói hay không?

- Làm gì có chuyện ảnh hưởng xấu hay tốt hả bạn Gray. Tất cả mọi ảnh hưởng đều không bình thường – chẳng bình thường chút nào – nếu như chúng ta nhìn từ lăng kính khoa học.

- Tại sao lại như thế?

- Vì khi mình ảnh hưởng người khác tức là mình đã trao tâm hồn mình cho người đó. Lúc ấy người đó sẽ không còn suy nghĩ như trước nữa. Hoặc anh ta sẽ đánh mất những đam mê trước đây của mình. Kể cả chuyện anh ta không còn là anh ta nữa. Tội lỗi của anh ta, nếu có, cũng chính là tội lỗi vay mượn. Anh ta trở thành tiếng vọng của người khác, trở thành một diễn viên mà kịch bản không phải do anh ta viết. Điểm cốt lõi của cuộc sống là tự thân nó phát triển. Để nhìn thấy sự hoàn hảo cầu toàn của chính mình – Đây cũng chính là mục đích sự hiện diện của mỗi chúng ta. Con người hôm nay thường sợ hãi chính mình. Họ đã quên đi nhiệm vụ cao cả nhất của mình – Một thứ nhiệm vụ chúng ta mắc nợ chính mình. Tất nhiên nhiều người trong chúng ta thật sự có lòng thiện. Họ cho người nghèo ăn uống và cho kẻ rách rưới ăn mặc. Can đảm ư? Chúng ta gần như đã cạn kiệt sự can đảm. Có lẽ chúng ta chẳng bao giờ có can đảm. Điều đáng sợ nhất trong xã hội hôm nay là những giá trị đạo đức, chẳng hạn như sợ hãi

Thượng đế, vốn là những bí mật của tôn giáo – đây là những ràng buộc cản trở chúng ta – và còn nữa...

Basil cắt ngang lời Henry:

- Hãy chịu khó nghiêng đầu qua bên phải một chút đi, Dorian. Em hãy ngồi như một đứa trẻ ngoan xem nào. – Basil nói, có vẻ vẫn đang vui đầu vào công việc của mình, hoàn toàn chỉ ý thức với những cảm xúc lạ xuất hiện trên khuôn mặt của chàng trai trẻ.

- Và nữa – Henry nói tiếp, anh ta hạ thấp giọng hơn, nghe đầy chất nhạc, hai bàn tay của anh cử động liên tục, đây là một nét rất riêng mỗi khi Henry nói chuyện – Tôi tin rằng nếu một con người sinh ra để sống trọn vẹn thật sự, anh ta sẽ sống từng cảm giác của mình. Anh ta sẽ diễn đạt mọi tư tưởng, cố gắng biến mọi ước mơ trở thành hiện thực – Tôi tin rằng thế giới luôn có những xung động tươi trẻ đến từ niềm vui nhục thể; để chúng ta có thể quên đi những ưu phiền thời trung cổ và quay về với những lạc thú của thời Hy Lạp xưa – Có khi niềm vui nhục thể còn tinh tế và phong phú hơn những giá trị thời Hy Lạp cổ nữa. Nhưng hôm nay, kể cả người can đảm nhất cũng sợ hãi chính mình. Sự cắt cứa tàn phá của đạo đức đã tạo ra những nỗi sợ kinh hoàng. Kết quả là tự chối bỏ chính mình đã làm cho chúng ta tê liệt về mặt cảm giác. Chúng ta bị trừng phạt bởi chính sự trốn chạy của mình. Tất cả những xung động mà chúng ta cố gắng vùi vẩy trong tâm tưởng cuối cùng quay lại đầu độc chúng ta. Cơ thể bạn phạm tội một lần sẽ tiếp tục phạm tội sau đó. Rồi bạn giằng co trong những lần cố tình rửa sạch. Cuối cùng chẳng còn gì tồn tại ngoài những tàn tích của lạc thú và hưởng thụ. Rồi cả những lần ăn năn hối hận hết sức xa xỉ của bạn nữa. Cách tốt nhất để xa lánh cảm dỗ là phải tự mình đánh đu và nhập cuộc với chúng. Càng chống lại cảm dỗ sẽ khiến tâm hồn của bạn trở thành bệnh tật vì khát khao của bạn bị ngăn cấm. Chúng ta chẳng làm gì được để chống lại những dục vọng thú tính mà định luật tự nhiên đã tạo ra. Có những người cho rằng những sự kiện vĩ đại chỉ xảy ra trên thế giới thực ra đang diễn ra trong đầu mỗi chúng ta. Tất cả đều nằm trong bộ não của con người. Tội lỗi của con người cũng từ trong bộ não mà ra. Bạn Gray ơi, chính tuổi xuân bạn đang có và sự trong trắng của thời trẻ. Bạn đã từng có những lần đam mê và chính bạn đã từng sợ hãi. Những tư tưởng ám ảnh cứ bủa vây lấy bạn, những giấc mộng kinh hoàng vào ban đêm cũng như những lần bạn mơ tưởng ban ngày. Tất cả đều là những ký ức đã làm cho mặt của bạn đỏ lên vì mặc cảm xấu hổ.

- Đừng nói nữa – Dorian Gray khẽ cất tiếng – Xin đừng! Anh đang làm cho tôi rối lên. Tôi chẳng biết nói gì nữa. Tôi có vài câu trả lời cho anh nhưng tôi không thể tìm ra cách diễn đạt được.

Mất gần mười phút, Dorian ngồi đó, toàn thân bất động, đôi môi tách hờ và đôi mắt sáng rực lên. Dorian cảm thấy mình ý thức được những luồng xung điện

chạy rần rật trong người. Dorian biết chính cơ thể mình đang xao động. Chỉ với vài câu mà người bạn của Basil đã nói – Những câu nói xem ra có vẻ rất tình cờ, nhưng không nghi ngờ gì cả; chúng chứa đầy những mâu thuẫn nghịch lý, có khả năng khuấy động rất lạ lùng, gảy mạnh vào những cung đàn bí hiểm mà Dorian biết mình chưa bao giờ trải nghiệm qua. Tất cả các bắp thịt bên trong cơ thể Dorian bây giờ đang rung chuyển, dồn đẩy, đập phá, vẩy vung rất mạnh qua những đợt sóng hiếu kỳ liên tục xô côi.

Âm nhạc bắt đầu cất lên réo rắt trong lòng Dorian. Âm nhạc đã từng khiến cho Dorian phải bực bội nhiều lần. Nhưng đây là thứ âm nhạc thật khó diễn tả bằng lời được. Đây không phải là một thế giới mới mẻ anh chàng vừa tìm thấy. Đây là một thế giới xáo trộn từ chất liệu quá khứ đang hình thành trong cơ thể Dorian. Ôi. Những câu chữ! Chỉ là những câu chữ trần trụi. Nhưng chúng có một sức mạnh thật lớn lao. Thật rõ ràng, quá thực tế. Trần trụi đến độ tàn nhẫn. Chẳng ai có thể thoát khỏi ma lực khóa thân của những lời nói ấy. Nhưng lạ thật, tại sao những câu nói ấy có đầy phép lạ. Cứ như thể những điều trừu tượng bỗng có hình có vóc, như được làm bằng nhựa, phát ra âm thanh như suối nhạc, ngọt lịm réo rắt như tiếng kêu của một loài chim hạc. Ôi. Chỉ là những ngôn từ, nhưng Dorian chưa bao giờ nghe được ngôn từ nào rõ rệt và sống động như ngôn từ trong lời nói của Henry.

Đúng như Henry nói, nhiều lần những cảm dỗ đã xảy ra trong thời kỳ niên thiếu nhưng lúc đó Dorian không hiểu cặn kẽ lắm. Và bây giờ chàng trai bắt đầu dần dần hiểu ra. Cuộc sống bất chợt trở nên đầy màu sắc, gai góc và bén nhọn. Dorian có cảm giác như mình đang đi qua một biển lửa đang hùng hực cháy. Tại sao trong suốt một khoảng thời gian dài Dorian không hề nhận ra những điều đó.

Henry theo dõi Dorian với một nụ cười bí hiểm xa vắng. Henry biết rõ những chuyển biến tâm lý bên trong chàng trai trẻ dù anh ta chẳng nói một câu nào. Henry chợt cảm thấy hứng thú, một sự hứng thú có cường độ rất lớn. Henry bắt ngờ nhận ra lời nói của mình có một thứ quyền lực khủng khiếp đối với Dorian, giống y như ngày xưa khi Henry lên mười sáu tuổi. Lúc đó anh đã bị khuấy phục bởi một cuốn sách hấp dẫn. Henry không biết Dorian có trải qua kinh nghiệm giống hệt như lần đầu tiên anh đã đọc cuốn sách ấy hay không. Henry nghĩ anh đang bắn một mũi tên vào không khí. Liệu mũi tên ấy có bắn trúng đích hay không? Chàng trai trẻ Dorian này mới thật kỳ diệu làm sao!

Basil quét thật mạnh những đường cọ táo bạo mà trước đây anh vẫn e dè. Tuy nhiên những nét cọ vẫn giữ được nét tinh tế của một sự chặt lọc gần như cầu toàn, được kiểm soát từ một sức mạnh vô hình. Anh hoàn toàn quên hẳn sự hiện diện của chính mình trong một không gian im lặng đặc quánh.

- Basil này, em ngồi đã mỏi lắm rồi – Dorian bất ngờ nói lớn lên – Em phải ra ngoài vườn ngồi nghỉ giải lao một chút thôi. Không khí trong này ngột ngạt quá.

Lúc này Basil mới giật mình:

- Gray ạ, anh thành thật xin lỗi em. Khi anh vẽ, anh hoàn toàn không còn nghĩ đến bất cứ điều nào khác nữa. Chưa bao giờ em ngồi im như hôm nay. Hôm nay em ngồi rất tốt. Giờ thì anh mới nhận ra một góc nhìn rất đẹp của em mà lâu nay anh rất muốn nhìn thấy – Một đôi môi tách hờ và một đôi mắt sáng. Anh không biết Henry đã nói những gì với em, nhưng anh biết những lời nói ấy đã khiến khuôn mặt em lộ ra một cảm xúc rất đẹp. Anh đoán có lẽ anh ta đã khen em. Nay, đừng có đại mà tin bất cứ một lời nào anh Henry đã nói nhé.

- Anh ấy chẳng khen gì em cả. Có lẽ đấy là lý do em tin mình sẽ không đề ý đến tất cả những gì anh ta đã nói. – Dorian trả lời.

- Tôi biết là bạn đã tin tất cả những gì tôi nói mà. – Henry nói chen vào, đôi mắt anh ta nhìn Dorian chứa chan cảm giác, gần như là một đôi mắt hai mí trĩu nặng vì mơ mộng. – Tôi cũng sẽ đi ra ngoài vườn với bạn đây. Ở trong này nóng như lò nung ấy – Basil này, cho bạn tớ uống chút gì có nước đá lạnh đi, nếu có cả trái dâu tươi nữa thì càng hay.

- Được rồi, Henry. Hãy bấm chuông đi, khi Parker đến, tôi sẽ bảo anh ta sửa soạn những gì cậu muốn. Tôi còn phải sửa lại nền hậu cảnh cho bức họa, chốc nữa tôi sẽ cùng ra ngoài với hai người. Mà cậu cũng đừng giữ Dorian lâu quá. Tôi chưa bao giờ hứng vẽ như hôm nay. Đây sẽ là một kiệt tác của tôi. Tôi biết mình sẽ không thể vẽ được một kiệt tác nào như thế này nữa đâu.

Henry bước ra ngoài vườn hoa. Anh nhìn thấy Dorian Gray đang vui mặt vào những bụi hoa huệ đang hồi nở sung sức nhất. Có vẻ như chàng trai đang mãi mê hít thở mùi hoa. Hoa huệ hôm nay thơm như mật trộn lẫn với rượu vang. Henry đến gần Dorian và đặt một bàn tay lên vai chàng trai trẻ, giọng nói thật nhẹ nhàng:

- Bạn hoàn toàn không sai khi bạn đã làm những điều bạn đã làm thời trai trẻ. Chẳng có thần dược nào ngoài cảm xúc có thể chữa lành vết thương của tâm hồn, cũng giống như chỉ có thần dược của tâm hồn mới chữa lành những cảm xúc tật nguyên.

Chàng trai trẻ co rúm người lại về phía sau. Đầu tóc anh ta để trần bây giờ đã bị những cỏ lá bới tung lên. Mái tóc Dorian lúc này trở thành những lọn tóc bướng bỉnh, buông xuống thành từng lọn nhỏ. Có chút hoảng hốt xuất hiện trong ánh mắt của Dorian. Gần như là ánh mắt của một người vừa tỉnh giấc sau một cơn ác mộng. Cánh mũi thon hình như đang co giật nhẹ nhẹ, vài luồng xung điện thần kinh chạy nhanh dưới làn da thẫm lạng khiến cho đôi môi tách hờ đang run bần bật

- Đúng đấy – Henry nói tiếp – Đây là điều bí ẩn vĩ đại nhất trong cuộc đời của chúng ta – Bạn cố gắng đi tìm phương thuốc chữa lành tâm hồn bằng cảm giác và bạn sẽ chữa lành cảm giác bằng tâm hồn. Bạn là một sinh thể kỳ diệu

nhất đối với thế giới của riêng bạn: Bạn biết nhiều hơn bạn đã từng nghĩ về mình. Cũng giống như bạn biết nhiều hơn những điều bạn nghĩ bạn đã biết.

Dorian Gray nhả mặt lại và quay mặt đi chỗ khác. Chàng trai không thể nào không mến mộ người đàn ông cao ráo, đầy hấp lực đang đứng cạnh mình. Khuôn mặt màu trái olive chín trông mới thật khêu gợi làm sao, hình như đôi mắt của Henry mang một vẻ đẹp kỳ bí khiến Dorian trở nên hoàn toàn bị khuất phục. Cứ như có một hấp lực nào đó trong giọng nói của Henry, trầm đục nhưng rõ rệt đến độ khiến người ta phải thảng thốt. Hai bàn tay của Henry trắng trẻo, mịn màng như màu hoa huệ đầu mùa. Hai bàn tay ấy đang toát ra những vẻ quyến rũ rất lạ thường. Hai bàn tay cử động, đưa lên đưa xuống thật đẹp khi Henry nói chuyện, hình như chúng toát ra một thứ âm nhạc rất riêng. Dorian cảm thấy sợ Henry. Chàng trai trẻ cảm thấy xấu hổ vì cảm giác sợ hãi ấy của mình. Tại sao một người lạ mặt có thể chia sẻ và nhìn thấu suốt được tâm tưởng của Dorian như thế. Chàng trai trẻ đã có một mối quan hệ kéo dài được nhiều tháng với Basil nhưng tình bạn của hai người hoàn toàn không thay đổi Dorian chút nào. Bây giờ bất ngờ đã có người bước qua sự vô tư trong trắng của Dorian, hoàn toàn đánh quy Dorian chỉ đơn giản bằng cách vén lên bức màn bí mật. Dorian chưa bao giờ nhìn thấy sự bí ẩn kỳ diệu của cuộc đời. Nhưng tại sao Dorian lại phải sợ người đàn ông này chứ? Chàng trai trẻ chẳng phải là một cậu học trò nhỏ hay một cô gái. Thật là ngốc nghếch khi mình lại đi sợ một người đàn ông như Henry.

- Hãy tìm một chỗ mát và ngồi xuống đi nào – Henry đề nghị – Parker sẽ đem nước giải khát đến cho chúng ta, nếu bạn cứ đứng ngoài nắng thế này, da của bạn sẽ bị đen đi cho mà xem. Rồi thì Basil sẽ không chịu nhận bạn làm người mẫu nữa đâu. Bạn đừng để da mình bị rám nắng. Điều đó sẽ không có lợi cho bạn đâu!

- Điều đó thì có ảnh hưởng gì kia chứ – Dorian phá lên cười rồi ngồi xuống một vệt cỏ cuối vườn.

- Với bạn, Gray ơi, tất cả đều có ảnh hưởng và rất có ý nghĩa!

- Sao lại như thế? – Dorian hỏi.

- Vì bạn còn trẻ quá, thật trẻ và tuyệt vời, chính tuổi trẻ của bạn là quà tặng có ý nghĩa nhiều nhất!

- Tôi không cảm nhận được điều đó, anh Henry ạ.

- Ồ không đâu. Bây giờ thì bạn chưa nhận ra điều đó đâu. Mai một, khi bạn già nua, nhăn nheo và xấu xí, khi những tư tưởng hằn lên trán bạn những rãnh sâu hoắm, rồi lửa ham muốn sẽ bó chặt đôi môi bạn lại. Rồi bạn sẽ cảm nhận ra. Bạn sẽ cảm nhận thật sâu sắc là đằng khác. Giờ thì bạn còn trẻ. Bạn đi đến đâu cũng khiến cả thế giới này bừng sáng. Chẳng lẽ bạn sẽ giữ được mãi mãi như vậy hay sao?

Im lặng mất một lúc.

- Bạn có một khuôn mặt rất đẹp trai. Đẹp đến mức vẻ đẹp ấy thật kỳ diệu, bạn Gray ạ, đừng nhìn nhỏ như thế. Bạn à. Vẻ đẹp cũng là một hình thức của sự thông minh đấy – Có khi nó còn cao đẹp hơn thông minh nữa, nói thật nhé, vẻ đẹp còn cao cả hơn cả sự thông minh. Vẻ đẹp chẳng cần phải được giải thích. Đây là một trong những dữ kiện vững chắc thuyết phục nhất, giống như ánh sáng mặt trời, như thời tiết mùa xuân, hay là như ánh sáng lung linh phản chiếu trong mặt hồ về đêm khi ta nhìn thấy một vầng trăng bạc soi lên từ đáy nước. Vẻ đẹp không bao giờ bị chất vấn hay bị tra gạn. Vẻ đẹp có những quyền lực thiêng liêng ngàn đời ngự trị. Ai có vẻ đẹp sẽ nghiêm nhiên trở thành một vị hoàng tử. Bạn sẽ cười tôi cho mà xem? À. Khi không còn nét đẹp, bạn sẽ không bao giờ cười nữa đâu.

Henry ngưng một lúc sau lại nói tiếp:

- Người ta bảo vẻ đẹp chỉ là bề nổi. Có thể như thế lắm. Nhưng ít nhất vẻ đẹp cũng không nông cạn hời hợt như tư tưởng. Với tôi. Vẻ đẹp là kỳ quan của những kỳ quan khác. Chỉ có những kẻ nông cạn mới đánh giá vẻ đẹp một cách tầm thường. Điều bí ẩn sâu lắng nhất ta tìm thấy trong thế giới là điều ta nhìn thấy được chứ không phải những điều vô hình trừu tượng khác.

Dorian vẫn im lặng. Henry lại cất tiếng:

- Đúng đấy bạn Gray ạ. Thần thánh đã đối xử quá tốt với bạn. Nhưng những vị thần sẽ nhanh chóng đòi lại những gì họ đã tặng cho bạn. Họ sẽ trở trên đến độ tráo trở đòi lại những gì họ hào phóng ban cho bạn trước đây. Bạn chỉ có vài năm nữa để sống với vẻ đẹp thời trẻ của mình. Khi tuổi trẻ qua đi, vẻ đẹp của bạn cũng sẽ cuốn gói ra đi với tuổi trẻ. Cuối cùng là bạn nhận ra mình chẳng còn chút vinh quang nào sót lại. Có thể bạn sẽ bám víu vào ký ức của một dĩ vãng đầy vinh quang, nhưng như thế sẽ càng khiến bạn cay đắng nhận ra mình đã bị đánh gục. Mỗi một thoáng trôi qua sẽ khiến bạn đến gần với nỗi sợ hãi hơn. Thời gian bao giờ cũng ghen tị với bạn, chúng sẽ tranh giành và tuyên chiến với vẻ đẹp của hoa huệ và hoa hồng trong tâm hồn bạn. Rồi bạn sẽ trở thành cằn cỗi, má bạn sẽ tóp lại và đôi mắt trũng thật sâu. Bạn cuối cùng sẽ khổ đau trong tuyệt vọng.

Khuôn mặt Dorian tái đi. Vẫn là giọng nói đều đều của Henry:

- Hãy nhận ra vẻ đẹp thời trẻ của mình khi bạn vẫn còn đang có nó. Đừng ruồng bỏ thời gian vàng son của mình, đừng lắng nghe những lời nói vô vị. Đừng cố gắng níu kéo một sự thất bại không thể nào ngăn cản được. Đừng ném tuổi xuân của mình vào tay những kẻ ngông cuồng, những kẻ tầm thường và những kẻ chỉ biết nhìn đời bằng đôi mắt dung tục giả dối, cả những châm chọc ngu ngốc nữa. Bọn họ chỉ có những nhận xét giả dối về vẻ đẹp thanh xuân của bạn. Hãy sống nhé! Hãy mạnh dạn sống một cuộc đời phong lưu huyền diệu bạn đang có. Đừng đánh mất những gì thuộc về bạn. Hãy luôn tìm những cảm giác mới lạ. Đừng sợ hãi về bất cứ điều gì cả.

Một lát sau Henry lại nói tiếp:

- Một chủ nghĩa mới mẻ về hưởng thụ ư? – Đây chính là điều mà thế kỷ của chúng ta đang mong muốn. Bạn chính là biểu tượng mọi người khao khát. Với những gì bạn có, cá tính và vẻ đẹp, bạn sẽ có tất cả những gì bạn muốn. Cả thế giới này thuộc về bạn. Điều đó thật ra có lý do riêng của nó đấy!

Dorian không nói gì cả. Vẫn là giọng của Henry, rĩ rả, tuôn ra như nọc độc:

- Giây phút đầu tiên khi tôi nhìn thấy bạn, tôi nhận ra, dù bằng trực giác, tôi biết ngay bạn là ai, và bạn sẽ trở thành một người như thế nào. Có một sức hấp dẫn nào đó rất mạnh khiến tôi bắt buộc phải nói với bạn về giá trị con người thật sự của bạn. Tôi cứ áy náy mãi khi nghĩ rằng bạn sẽ lãng phí tuổi xuân của mình. Vì thời gian không bao giờ ngừng lại với tuổi trẻ. Thời gian trôi qua rất nhanh. Nó nghiệt ngã lắm.

Người đàn ông lại tiếp tục ru ngủ Dorian bằng giọng nói đầy chất nhạc của mình:

- Hoa dại trên đồi đang tung bùng nở sẽ tàn úa, nhưng chúng sẽ nở lại rất nhanh. Hoa dạ lý hương sẽ nở rộ vào tháng Sáu sang năm. Rồi chỉ trong một tháng nữa những bông hoa hình ngôi sao màu tím ấy sẽ nở khắp nơi. Qua nhiều năm, những vạt lá xanh sẽ tận tụy dâng đời những phiến hoa màu tím. Muôn thuở sẽ là như thế. Chúng ta thì khác, chúng ta sẽ không quay về với tuổi trẻ của mình được. Màu tím của tuổi trẻ sẽ bị đánh gục vào những năm cuối của tuổi hai mươi. Và chúng ta sẽ trở nên còm cõi chậm chạp. Chân tay chúng ta sẽ mỏi mệt và cảm giác của chúng ta sẽ bị mục rữa. Chúng ta sẽ lão hóa và biến thành những con rối cũ kỹ. Phần cuộc đời còn lại sẽ bị hành hạ săn đuổi bởi những ký ức nồng nàn một dạo chúng ta sợ hãi. Ký ức chỉ còn lại sẽ trở thành những cám dỗ ngọt ngào đầy chất độc mà chúng ta cứ nuôi tiếc mình đã chẳng dám một lần nhập cuộc. Ôi tuổi trẻ. Tuổi trẻ ơi. Sẽ chẳng có bất cứ điều gì trên thế gian này có thể sâu sắc cao quý cho bằng tuổi trẻ đâu.

Dorian Gray chăm chú lắng nghe, hai con mắt mở to háo hức. Những chùm hoa huệ vò nát trong bàn tay chàng trai rồi rớt tuột xuống nền gạch. Một con ong vo ve bay đến gần, lượn vòng một lát rồi bay đi. Sau đó con ong hồi hả chòi đập trên những cánh hoa li ti màu tím, nở tràn lan trên những cành cây nhỏ.

Dorian mãi nhìn những điều đang xảy ra chung quanh, trông chúng tưởng chừng như rất tầm thường tầm mắt. Hình như con người đã khai thác những dáng vẻ chúng để rồi cuối cùng họ cảm thấy sợ hãi. Hoặc có thể đây chỉ là những cảm xúc vẩn vơ, nhẹ nhàng qua tâm trí, nhưng Dorian không thể diễn đạt được. Hoặc đây chỉ là những tư tưởng khiến con người hoảng hốt, bắt buộc bộ não của họ phải hãm phanh dừng lại tất cả.

Rồi con ong lại bay nhao đi. Dorian nhìn thấy nó vầy vọc những nụ hoa màu tím khác. Những nụ hoa run rẩy, chập chờn, đu đưa theo những làn gió thoảng.

Bất ngờ Basil xuất hiện ngay cửa phòng họa. Anh ra hiệu cho hai người họ đi vào nhà trong. Tất cả ba người cùng nhìn nhau mỉm cười.

- Tôi đợi các vị lâu quá – Basil nói lớn – Các vị vào nhà ngay đi. Ánh sáng lúc này là tuyệt nhất. Dem theo cả thức uống của các vị vào đi.

Hai người cùng đứng lên và bước vào phòng họa. Hai con bướm cánh màu xanh lá cây và màu trắng đập dờn bay quanh chân hai người. Gió từ phía cây lê cuối vườn chọt thổi lại, êm ái như âm thanh của một bài hát ngọt ngào vừa được thổi lên.

- Bạn có vui khi gặp mình không, hả bạn Gray? – Henry nhìn Dorian hỏi.

- Vâng. Giờ thì em rất vui. Em cứ tự hỏi em sẽ mãi mãi vui được như thế này hay không?

- Mãi mãi ư! Đây là một cụm từ đáng sợ nhất. Cụm từ này luôn khiến tôi rùng mình khi nghe đến nó. Phụ nữ xem ra rất thích cụm từ này. Họ phá hủy tất cả những cuộc tình lãng mạn bằng cách biến chúng thành những cuộc tình bất tử. Đây là một cụm từ vô duyên và vô nghĩa nhất. Sự khác biệt giữa tình cảm muôn thuở và tính khí thất thường ở chỗ tính khí thất thường bao giờ cũng tồn tại lâu hơn tình cảm.

Khi tất cả đi vào phòng họa, Dorian Gray đặt tay lên cánh tay của Henry:

- Trong trường hợp ấy, hãy để cho tình bạn của chúng ta đi theo tính khí thất thường nhé. – Chàng trai trẻ nói xong rồi mạnh dạn tiến về bệ ngồi và bắt đầu ổn định dáng ngồi cho Basil vẽ.

Henry cũng gieo mình xuống một chiếc ghế bành và bắt đầu quan sát Dorian. Chỉ có tiếng cọ quẹt mạnh vào nền vải sột soạt là những âm thanh duy nhất nghe được trong căn phòng. Im lặng căng cứng đến ngạt thở. Thảng hoặc Basil đi tới đi lui để ngắm nghía tác phẩm của mình từ một khoảng cách nhất định. Xuyên qua ánh nắng chiếu từ cánh cửa ăn thông ra vườn hoa, những hạt bụi nhảy múa như những hạt vàng trong ánh nắng. Mùi thơm rịu mật của hoa hồng tràn từ ngoài vườn vào bao phủ lên tất cả mọi thứ trong phòng họa.

Chừng mười lăm phút sau, Basil ngưng vẽ, tia mắt nhìn chăm chú vào Dorian Gray rồi anh lại nhìn thật lâu vào tấm hình. Basil cẩn nhẹ cuống cọ trên đôi môi rồi mỉm cười: Đã gần vẽ xong rồi. – Sau khi nói xong, Basil cúi xuống và bắt đầu ký tên mình trên bức họa ngay phía góc trái của mặt vải canvas.

Henry bước lại kiểm tra bức tranh. Đây quả nhiên đúng là một kiệt tác, hoàn toàn giống Dorian, lột tả được tất cả những vẻ đẹp siêu thiêng liêng của một chàng trai trẻ với một tâm hồn vẫn còn trong trắng.

- Anh bạn của tôi ơi. Chúc mừng anh nhé. – Bạn Gray này, lại mà xem bạn trong tranh đi.

Chàng trai trẻ giật mình, tuồng như vừa bị đánh thức từ một giấc mơ: Đã xong thật rồi ư? – Dorian nói nhỏ sau khi tuột khỏi bệ ngồi dành cho người mẫu.

- Gần xong rồi. – Basil nói – Hôm nay em ngòi khá lắm. Tôi thành công hoàn toàn là nhờ vào công của em đấy!

- Phải nhờ vào công của tôi mới đúng – Henry nói chen vào – Phải thế không hả bạn Gray?

Dorian không trả lời ai cả, lặng lẽ tiến nhanh đến phía trước bức chân dung của mình. Khi nhìn bức họa, Dorian rụt người lại, má ửng đỏ lên vì sung sướng và hãnh diện. Ánh mắt vui sướng lộ rõ trên khuôn mặt chàng trai; như thế đây là lần đầu tiên Dorian nhận ra khuôn mặt của chính mình.

Chàng trai đứng im, xúc động, gần như chết lặng vì ngạc nhiên. Dorian mơ hồ liên tưởng như mình đang nghe thấy Basil nói chuyện với mình nhưng Dorian chẳng nghe được đích xác đây là những chuyện gì. Cảm giác về vẻ đẹp của chính mình được Dorian cảm nghiệm thật sâu sắc như một lần chính mình được hiển thị nhìn thấy một màu nhiệm rất đổi thiêng liêng. Đây là cảm giác Dorian chưa bao giờ trải nghiệm qua. Thì ra những nhận xét về vẻ đẹp của Dorian mà Basil đã nói trước đây chỉ là sự khuếch đại quá đáng về một tình bạn. Dorian nhớ đến những nhận xét ấy. Anh chàng đã cười nhạo chúng, và không còn nhớ nhiều lắm. Tuy nhiên những nhận xét này chẳng có bất cứ tác động ảnh hưởng nào lên nhận thức của Dorian. Rồi Dorian gặp gỡ Henry, chỉ qua mấy lời chuyện trò về tuổi trẻ và vẻ đẹp, nhất là những cảnh cáo về sự phù du của tuổi trẻ. Điều đó đã khuấy động tâm hồn của chàng trai trẻ. Giờ đây anh chàng đang nhìn vào bóng dáng vẻ đẹp thần tiên của mình. Trong cơ thể Dorian đang xuất hiện một cảm giác rạo rục càng lúc càng định hình rất rõ.

Chà.Ồ không đâu.

Ôi. Một ngày nào đó Dorian cũng sẽ già nua nhăn nhúm, đôi mắt sẽ mờ và đục, cơ thể cân đối sẽ xõng xiêu và giòn gãy. Màu môi sẽ nhạt và màu tóc hoe vàng sẽ bị ăn cắp. Cuộc đời tinh thần mà tâm hồn Dorian khao khát chăm sóc cuối cùng sẽ phản bội bằng cách chà đạp lên thân thể anh. Rồi chàng trai sẽ lủi thủi, sẽ tránh né, sẽ trở thành tiều tụy, xơ xác, chơ vơ. Sẽ trở thành một ông già nhăn nheo, lợm khòm.

Trong lúc đang suy nghĩ như thế, một cơn đau như có dao nhọn đâm xuyên qua ngực Dorian, khiến cho toàn bộ những thớ thịt mềm nhưng săn chắc của Dorian bất ngờ run rẩy. Đôi mắt chàng trai mờ đi vì một lớp mây mờ nước mắt. Dorian có cảm giác một bàn tay lạnh như nước đá đang đưa lên bóp nghẹn lấy quả tim, cố tình nghiền nát linh hồn của anh.

- Em có thích bức họa này không? – Basil cuối cùng lên tiếng. Dorian giật mình một thoáng, choàng tỉnh khỏi sự yên lặng rất sâu nhưng anh chàng không hiểu được câu nói ấy có ý nghĩa gì.

- Dĩ nhiên là cậu ta thích rồi. – Henry nói – Ai mà không thích bức họa này. Đây là một kiệt tác vĩ đại nhất trong lịch sử hội họa hiện đại. Tôi sẽ trả cho ông

bất cứ giá nào ông muốn. Tôi nhất định phải có bức tranh chân dung này!

- Henry, đây không phải là tài sản của tôi. – Basil nói.

- Thế bức tranh thuộc về ai? – Henry hỏi.

- Dĩ nhiên là của Dorian rồi! – Basil trả lời.

- Thế thì cậu ta may mắn quá.

Dorian bật tiếng nắc:

- Ôi buồn quá. Tôi sẽ già đi. – Mắt Dorian Gray vẫn dán chặt vào bức họa – Tôi sẽ già đi thật sự, sẽ đau khổ và sợ hãi. Còn bức tranh này thì trẻ mãi mãi. Nó sẽ không bao giờ già nua. Nó sẽ trẻ mãi như một ngày tháng Sáu. Phải chi có một cách nào đó... Giá như tôi trẻ mãi còn bức tranh thì sẽ già nua đi. Nếu được như thế, tôi sẽ không cần bất cứ điều gì nữa. Đúng như thế, trong cõi đời này tôi sẽ chẳng còn cần đến bất cứ điều gì khác nữa.

- Ông cũng không lường được trước điều này phải không Basil? – Henry phá lên cười. – Giờ thì ông khó ăn khó nói với Dorian đây!

- Tôi hoàn toàn phản đối cách ăn nói của cậu đây, Henry ạ.

Dorian quay sang nhìn Basil:

- Em biết ngay rằng anh sẽ phản đối anh Henry, Basil. Anh yêu nghệ thuật hơn bạn bè. Em hóa ra chẳng khác nào một bức tượng đồng. Có khi còn không được may mắn như thế. Em nói vậy có sai hay không?

Khuôn mặt Basil bất động vì ngạc nhiên quá đổi bất ngờ. Chưa bao giờ Dorian nói chuyện như thế cả. Chuyện gì đã xảy ra thế này. Dorian gần như hết sức giận dữ. Khuôn mặt đỏ bừng và hai má gần như phồng lên vì lửa nóng.

- Đúng thế phải không. – Dorian nói tiếp. – Em không quan trọng bằng bức tượng chàng Hermes tạc từ ngà voi hay bức tượng chàng Faun đúc bằng bạc. Anh bao giờ cũng thích chúng. Còn em, anh sẽ thích em cho đến khi nào đây? Cho đến khi khuôn mặt em bắt đầu xuất hiện nếp nhăn đầu tiên. Giờ thì em đã biết, khi con người không còn vẻ đẹp, anh ta sẽ mất hết tất cả. Bức tranh này của anh đã dạy em bài học đó. Anh Henry nói hoàn toàn đúng. Tuổi trẻ là điều duy nhất đáng giá trên cõi đời này. Khi em biết mình già, em nhất định sẽ tự mình kết liễu cuộc đời mình.

Basil tái mặt lại, anh vội cầm tay Dorian:

- Đây Dorian ơi! Dorian. – Anh ta gần như thôn thức – Đừng nói như thế có được không. Anh chưa bao giờ có một người bạn nào thân thiết như em. Và cả cuộc đời anh cũng sẽ không có một người thứ hai như thế. Em không bao giờ ghen tị về những giá trị vật chất, có phải như thế không nào?

- Nhưng giờ thì em ghen tị với tất cả mọi vật không bao giờ mất đi vẻ đẹp của nó. Em ghen tị với bức tranh mà anh đã vẽ. Tại sao bức tranh giữ được những nét đẹp mà em cuối cùng sẽ bị mất. Mỗi một giây phút trôi qua, thời gian sẽ ăn cắp vẻ đẹp của em rồi đem tặng cho bức tranh này. Phải chi có một cách

nào đó. Nếu như bức tranh này sẽ thay đổi còn em thì không. Em muốn mình mãi mãi sẽ cứ được trẻ đẹp như thế này. Tại sao anh vẽ nó hả Basil? Bức tranh sẽ chế giễu em sau này – một sự chế nhạo đau đớn bỉ ổi nhất.

Nước mắt trên khuôn mặt Dorian tràn ra khi chàng trai trẻ rút vội bàn tay của mình khỏi bàn tay Basil. Dorian vật mình xuống tràng kỷ, mặt gục vào gối, như thể chàng trai trẻ đang vật vã trong một lời cầu nguyện

- Mọi chuyện đều do cậu mà ra cả, Henry ơi! – Basil cay đắng nói.

- Sao lại là tôi?

- Đúng vậy. Tại cậu tất cả. Và cậu biết rõ như vậy cơ mà.

Henry nhún vai trả lời:

- Đây là con người thật của Dorian Gray – Tất cả là như thế mà.

- Không phải là như thế! – Basil gắt lên.

- Không như thế thì tại sao lại là lỗi của tôi?

- Cậu đáng lẽ nên nghe tôi và đừng đầu độc Dorian như tôi đã dặn cậu từ trước.

- Tôi ở lại đây theo yêu cầu của cậu, phải thế không nào?

- Henry, tôi không thể to tiếng với hai người bạn thân của tôi. Nhưng giữa hai người bạn và bức tranh – Cho dù đây là một tác phẩm kiệt xuất nhất từ trước đến nay của mình – tôi thà phá hủy bức tranh ấy. Có ý nghĩa gì chứ khi đây chỉ là sơn dầu và vải canvas. Tôi sẽ không cho phép bức tranh này phá hủy tình bạn của ba chúng ta.

Dorian ngẩng đầu lên khỏi mặt gối và nhìn Basil với khuôn mặt sung tấy, đôi mắt đẫm những nước. Lúc ấy Basil chạy đến cái bàn kê gần màn cửa sổ. Chẳng ai biết Basil sẽ làm gì. Những ngón tay của anh cố tình tìm kiếm, lục lọi trong đồng hộp thiếc đựng sơn và những cây cọ đóng sơn đã khô. Có vẻ như Basil đang tìm kiếm một vật gì đó. Thì ra Basil đang đi tìm một con dao nhọn bằng thép. Cuối cùng anh tìm thấy con dao và lăm lăm định phá nát bức tranh.

Dorian vùng dậy khỏi tràng kỷ, chạy vội đến bên Basil, giằng con dao ra khỏi tay Basil rồi quăng mạnh vào một góc phòng họa:

- Đừng Basil. Đừng anh. – Chàng trai khóc – Làm thế có khác nào là anh đang rắp tâm giết chết một con người

Hallward Basil lạnh lùng nói sau khi anh trở lại bình tĩnh một chút:

- Anh rất vui vì em đã quý trọng tác phẩm của anh. Dorian ơi. Anh không dám tin là em sẽ thương mến tác phẩm của anh.

- Không chỉ có quý trọng mà thôi. Em yêu mến nó. Basil ơi. Đây chính là một phần của cuộc đời em. Giờ thì em nhận ra điều đó rồi.

- Thôi được. Khi nào bức tranh khô đi, anh sẽ đóng khung gửi về nhà cho em. Lúc ấy em muốn làm gì với nó thì làm. – Nói xong Basil rung chuông gọi trà. –

Tất nhiên em cũng sẽ uống trà nhé, Dorian. Cả Henry cũng thế. Dù sao thì trà cũng vẫn là thứ nước uống đem lại những niềm vui đơn giản cho chúng ta.

- Tôi không thích những niềm vui đơn giản – Henry nói. – Tôi không thích các hoạt cảnh, trừ phi là sân khấu. Thật ngốc nghếch cho cả hai vị. Tôi không biết ai là người đã định nghĩa: Con người là những động vật có lí trí. Đây là một trong những định nghĩa thiên cận nhất. Con người có thể có nhiều cảm xúc nhưng họ không thể có lí trí. Tôi rất vui vì con người không có lí trí như thế. Tôi mong các vị đừng cãi vã chỉ vì một bức tranh. Hãy để tôi giữ lại bức tranh này. Basil ơi. Cậu bé Dorian ngốc nghếch này thì không muốn bức tranh. Còn tôi thì thích lắm!

- Nếu anh để bất cứ ai có được bức tranh này Basil ơi, em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu. – Dorian cất tiếng – Và tôi sẽ không cho phép bất cứ ai gọi tôi là cậu bé Dorian ngốc nghếch!

- Dorian này. Em biết là bức tranh này thuộc về em mà. Anh đã tặng nó cho em trước khi bức tranh này hiện hữu. Trước khi anh vẽ nó.

- Và bạn biết mình cũng ngốc đấy chứ, bạn Gray. Đừng để bụng khi ai đó gọi bạn là cậu bé Dorian ngốc nghếch chứ. – Henry giả lả nói.

- Tôi sẽ rất khó chịu ngay từ buổi chiều hôm nay, anh Henry ạ.

- À. Thì ra là bạn đã bắt đầu sống thật sự ngay từ giây phút này đấy!

Có tiếng gõ cửa và người giúp việc mang trà vào và đặt lên trên một cái bàn kiểu Nhật nho nhỏ. Có cả tách đĩa Georgian và một đĩa sứ tròn vẽ hình quả địa cầu được bung vào. Dorian Gray tiến lại rót trà. Hai người đàn ông cũng bắt đầu tiến về phía cái bàn nhỏ nơi Dorian đang đứng.

- Tối nay chúng ta đi coi hát kịch chứ – Henry nói – Nhất định sẽ thú vị cho mà xem, địa điểm ở đâu cũng được cả. Tôi đã hẹn ăn cơm tại nhà ông bà White với một ông bạn cũ. Nhưng tôi có thể gõ dây thép cáo ốm. Hoặc tôi có thể viện cớ trễ hẹn vì công chuyện. Tôi nghĩ cũng không khó tìm ra một cái cớ dễ nghe. Điều quan trọng là mình phải tạo ra một sự ngạc nhiên cộng với một chút chân thành.

- Nhưng đi xem nhạc kịch phải ăn mặc trịnh trọng, tôi chán lắm – Hallward Basil lên tiếng – Nhất là khi phải mặc áo khoác vào mùa hè mới khó chịu làm sao.

- Đúng vậy. – Henry nói, giọng mơ màng – Trang phục thời nay thật đáng ghét. Chúng rất phiền phức và làm cho người ta bực bội cụt hứng. Cũng là một thứ tội lỗi đầy màu sắc trong đời sống hiện đại của chúng ta.

- Henry này, cậu đừng nói chuyện như thế trước mặt Dorian, có được không? – Basil nói.

- Nói chuyện như thế với anh chàng Dorian nào? Dorian đang rót trà cho anh em mình uống hay là Dorian trong bức họa? – Henry tỏ ra lém lỉnh.

- Trước mặt cả hai Dorian luôn!

- Em nghĩ là em sẽ đi coi hát với anh đấy, anh Henry ạ. – Chàng trai trẻ sau cùng lên tiếng.

- Thế thì cậu đến nhé, cả cậu cũng thế, Basil ạ?

Basil trả lời thật nhanh:

- Tôi không thể đi được đâu. Nói thật đấy. Giờ thì tôi có nhiều việc phải làm lắm!

Henry gạ gẫm:

- Thế thì tôi và bạn Gray sẽ đi riêng hai người vậy, Gray nhé.

Basil cắn môi, tay anh bung tách trà và bước đến gần bức tranh, anh nói khẽ: Tôi sẽ ở lại với Dorian thật sự này. Giọng Basil có vẻ rất đau buồn.

- Chẳng lẽ đấy mới là Dorian thật sự? – Người mẫu của bức tranh chạy đến bên Basil – Chẳng lẽ em không phải là Dorian thật hay sao?

Basil trả lời:

- Ồ đúng vậy, em cũng là một Dorian thật chứ.

Dorian tỏ ra vui vẻ:

- Nói nghe được đấy, anh Basil ơi!

Giọng nói của Basil nghe thật buồn:

- Ít nhất em là Dorian thật, nhưng Dorian trong tranh sẽ không bao giờ thay đổi. – Basil nói tiếp – Đấy mới chính là sự khác biệt giữa hai Dorian. Em sẽ thay đổi.

- Tại sao con người ta cứ phải lôi thôi lằng nhằng về chuyện trung thành nhỉ. – Henry tỏ ra bực bội. – Điều đó thì có ý nghĩa gì kia chứ. Cuối cùng thì quay đi quần lại vẫn là chuyện sinh lý thôi. Điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến ý chí của chúng ta cả. Hoàn toàn không dính dáng gì đến những tai nạn xui xẻo hay những kết quả khó chịu của một tình huống. Người trẻ muốn chung thủy nhưng không giữ được. Người già không muốn mình tin tưởng vào cuộc đời cũng làm không xong: Đấy là tất cả nghịch lý trong một câu nói.

Basil nói nhỏ với Dorian:

- Đừng đi coi nhạc kịch đêm nay, Dorian – Đừng đi nhé. Hãy đi ăn cơm tối với anh!

Dorian lắc đầu:

- Em không thể đi ăn cơm với anh được đâu, thật đấy!

- Tại sao? – Basil chua xót

- Vì em đã hứa đi coi nhạc kịch với ngài Henry trước rồi.

Giọng Basil khẩn khoản:

- Anh Henry không thật sự yêu thích em đến độ em phải giữ lời hứa như thế. Anh ta luôn thất tín. Anh năn nỉ em đừng đi mà.

Dorian Gray cười lớn rồi lắc đầu:

- Em cũng năn nỉ anh mà! – Chàng trai trẻ ngập ngừng rồi liếc nhìn Henry, lúc ấy đang kín đáo theo dõi hai người từ chiếc bàn trà, trên khuôn mặt đang nở một nụ cười tự mãn. – Em phải đi coi nhạc kịch, Basil ạ.

- Thôi được rồi. – Hallward Basil nói – Sau đó anh ta bước đến bên khay trà và đặt tách của mình xuống. – Trời cũng đã trễ, vả lại hai vị cũng phải thay quần áo. Nhanh lên đi. Tạm biệt Henry. Chào Dorian. Rảnh rồi thì đến tôi chơi nhé. Hay là đến vào ngày mai cũng được.

- Quyết định như vậy nhé! – Henry nói.

- Hai vị sẽ không quên chứ? – Basil lại nhắc.

- Không, tất nhiên là không rồi.

- À... Henry này! – Basil ngập ngừng.

- Chuyện gì thế, Basil? – Henry hỏi.

- Hãy nhớ lời tôi năn nỉ bạn sáng nay ở ngoài vườn nhé!

- Ồ. Tôi quên hết cả rồi. – Henry nói với giọng bõn cợt.

- Tôi tin ở nơi ông. – Basil khẩn khoản nói.

- Tôi cũng tin là tôi sẽ tin tưởng được chính bản thân mình. – Henry phá lên cười – Nhanh nào Gray, xe ngựa của tôi đang ở bên ngoài, tôi sẽ cho bạn đi nhờ một đoạn đường đấy. Tạm biệt Basil. Buổi chiều hôm nay tôi rất vui.

Khi đóng cửa lại, Hallward Basil đồ vật ra trên ghế sô-pha, khuôn mặt anh trông đau đớn gần như là anh đang tái lịm đi.

CHƯƠNG BA

Một tháng sau...

Vào một buổi chiều, Dorian Gray đang ngồi trong chiếc ghế bành đắt tiền, kê tại thư phòng nhà riêng của Henry thuộc phố Curzon. Một căn phòng đẹp với những thiết kế trang trí hình cửa sổ đứng, sơn màu quả olive chín và màu gỗ sồi, trần sơn màu kem với những hoa văn đắp hình nổi. Nền nhà trải thảm thêu nhập cảng từ Ba-tư. Trên chiếc bàn nhỏ là một bức tượng do chính nghệ nhân Clodion tạc. Cạnh đó là bản thảo cuốn *Les Cent Nouvelles* gáy sách đóng riêng cho Margaret Valois do Clovis Eve thực hiện. Bìa cuốn sách có rắc nhũ phần vàng. Một chiếc bình gốm sứ lớn cắm đầy hoa huệ tulip được trang trí trên kệ tường. Xuyên qua những khe màn, ánh sáng màu hoa mơ tràn từ ngoài vào căn phòng khi mùa hè của London luôn đầy ánh nắng.

Henry vẫn chưa về nhà. Bao giờ anh ta cũng trễ nải. Theo triết lý của mình, Henry cho rằng người giữ đúng giờ hẹn chỉ là những kẻ ăn cắp thời gian. Chàng trai trẻ Dorian đang chờ đợi tỏ ra rất sốt ruột. Những ngón tay nặng nhọc lật từng trang sách cuốn *Mannon Lescaut* mà anh đã tìm thấy trên kệ sách. Tiếng kêu tích tắc của chiếc đồng hồ đúng hiệu Louis Quatorze khiến Dorian cảm thấy thật khó chịu. Đã mấy lần Dorian toan đứng lên bỏ về. Cuối cùng Dorian nghe được tiếng bước chân thật nhẹ ở phía ngoài hành lang và cánh cửa mở ra. Dorian cất tiếng trách:

- Sao anh về trễ quá vậy, anh Henry!

- Tôi không phải là Henry, thưa ông Gray. – Giọng một người đàn bà cất lên.

Dorian liếc nhìn quanh thật nhanh rồi nhồm bặt dậy:

- Xin lỗi bà, tôi cứ nghĩ bà là...

- Ông nghĩ đây là chồng tôi chứ gì. Nhưng tôi là vợ ông ta. Tôi xin được tự giới thiệu. Tôi biết ông khá rõ qua những tấm ảnh của ông. Chồng tôi có đến hai mươi bảy tấm ảnh của ông đấy!

- Không phải hai mươi bảy tấm chứ, thưa phu nhân Henry?

- À. Thế thì hai mươi sáu tấm. Tôi nhìn thấy ông và chồng tôi đêm nọ tại buổi hòa nhạc. – Người đàn bà bật cười một cách không tự nhiên mỗi khi chị ta nói chuyện. Vợ Henry quan sát Dorian với đôi mắt không dễ dàng quên được. Chị ta là một người đàn bà hiếu kỳ, ăn mặc diêm dúa nhưng rất luộm thuộm. Bao giờ chị ta cũng tơ tưởng chuyện tình ái với một ai đó nhưng chẳng bao giờ được đáp trả. Thế là chị ta càng lúc càng tưởng tượng nhiều hơn. Chị ta cố tình ăn mặc như trong các bức tranh, nhưng điều đó càng khiến chị ta trông lồi thoi hơn. Người đàn bà tên Victoria; một phụ nữ bao giờ cũng siêng năng hăng hái nghĩ đến chuyện đi nhà thờ.

Dorian hỏi người đàn bà:

- Buổi hòa nhạc hôm ấy ở Lohengrin, phải thế không phu nhân Henry?

- Vâng, ở chỗ ấy đấy. Tôi thích nhạc của Wagner lắm. Chỗ ấy nhạc đệm rất lớn và người ta có thể tự do chuyện trò cả buổi mà không sợ người khác nghe thấy. Kể ra như thế cũng hay, ông Gray nhỉ? – Tiếng cười tinh ranh lại vượt ra từ đôi môi mỏng dính của người đàn bà. Những ngón tay của Victoria đang đùa nghịch với một con dao sử dụng để rọc bì thư.

Dorian mỉm cười rồi lắc đầu:

- Tôi e rằng mình sẽ không nghĩ như thế, phu nhân Henry ạ. Tôi không bao giờ vừa nghe nhạc vừa nói chuyện – nhất là tại một buổi hòa nhạc hấp dẫn. Còn khi phải nghe nhạc hòa quá dở, người ta có thể chết ngạt vì chán đấy, làm sao có thể nói chuyện với người khác được!

- À. Ông nói chuyện nghe cứ y như là Henry ấy, ông Gray ạ. Xin đừng nghĩ là tôi không thích nghe nhạc hay. Tôi yêu âm nhạc lắm, nhưng tôi lo lắng mỗi khi nghe nhạc hay, chúng khiến tôi trở thành con người lãng mạn. Tôi rất thích song tấu piano, mặc dù tôi chẳng biết tí gì về loại âm nhạc này, cứ như thể đây là nhạc của người ngoại quốc ấy, phải thế không ông? Tôi nghĩ mấy nghệ sĩ Anh Quốc sau một thời gian cũng trở thành người ngoại quốc luôn. Họ thật mới thông minh làm sao? Đúng là nghệ thuật ông nhỉ, rất đại chúng. Ông nhất định là hay đi nghe hòa nhạc. Tôi thì không thể mua được hoa phong lan, càng không thể tiêu tiền với những người ngoại quốc. Cả hai thứ này đều khiến cho một căn phòng cứ lộn xộn cả lên...

Henry lúc đó bước vào, Victoria vội nói lắng:

- Ô. Henry đây rồi. Em định đi kiếm mình để hỏi vài thứ lặt vặt thì gặp ông Gray chờ mình ở đây – Giờ thì em lại quên khuấy đi mất điều em muốn hỏi mình rồi. Ông Gray và em đã có một buổi nói chuyện rất thú vị về âm nhạc. Nói chung là cả hai cùng có một quan điểm(!) Không. Hình như là không khác nhau nhiều lắm. Nhưng ông Gray đây quả thật rất lịch sự. Em rất vui khi biết hai người là bạn của nhau.

Henry nói:

- Tôi cũng rất vui được làm quen với Dorian, mình ạ. Rất vui là đằng khác. – Đôi chân mày màu gỗ gụ đậm nét nhướng lên khi Henry nhìn cả hai đang đứng trong thư phòng với nụ cười thỏa mãn. – Thành thật xin lỗi Dorian vì anh về trễ. Chả là hôm nay anh đi tìm một miếng vải thêu kim tuyến ở phố Wardour và phải trả giá hàng giờ. Thời buổi này người ta chỉ biết nói đến giá cả chứ không hiểu thế nào là chất lượng của đồ vật.

Victoria nói chen vào:

- Ô tôi phải đi thôi. – Chị ta nói sau một lúc đứng thù người ra. – Tôi đã hứa sẽ đi đến nhà một nữ huân tước chơi. Xin chào ông Gray, tạm biệt Henry. Tôi

đoán là hai vị sẽ đi ăn cơm ở ngoài tối nay. Tôi cũng thế. Có thể chúng ta sẽ gặp nhau ở nhà phu nhân Thornbury cũng không biết chừng.

- Thôi cứ quyết định như thế, mình nhé. – Henry nói rồi đóng cửa lại. Victoria biến thật nhanh như một con chim bị ướt nước mưa, để lại đằng sau một mùi hôi rất lạ. Henry bắt tay Dorian rồi xòe diêm châm một điếu xì gà. Sau đó người đàn ông gieo mình xuống ghế sofa:

- Chớ có dại mà lấy đàn bà tóc vàng nhá! – Henry nói sau khi đã bập vài hơi thuốc.

- Sao lại thế hả, anh Henry?

- Ồ. Họ đa cảm lắm.

- Nhưng em lại thích những người đa cảm. – Dorian nói.

- Thế thì chú đừng bao giờ lấy vợ, Dorian ạ. Đàn ông lấy vợ vì đã mệt mỏi. Phụ nữ lấy chồng vì tò mò. Kết quả là cả hai sẽ cùng đều thất vọng.

- Em không nghĩ là mình sẽ lấy vợ đâu Henry à. Em chỉ đang yêu thôi. Em đang nghe theo lời khuyên của anh đấy. Em hoàn toàn thực hiện những điều anh đã chỉ giáo. Em sẽ làm tất cả mọi điều anh đã nói với em.

- Chú đang yêu ai thế? – Henry hỏi và nhìn Dorian với một nụ cười đầy bí hiểm.

- Một nữ diễn viên đóng kịch, anh ạ. – Dorian Gray mặt đỏ bừng lên.

- Đấy cũng là một khởi đầu thông thường. – Henry nhún vai, giọng nói hạ thấp xuống.

- Anh mà gặp cô bé, anh nhất định sẽ không nói như thế đâu, Henry ạ!

- Vậy thì cô bé ấy là ai nào?

- Tên cô ta là Sibyl Vane. – Dorian trả lời, tỏ đầy vẻ hãnh diện.

- Tôi chả bao giờ nghe thấy cái tên ấy bao giờ cả.

- Bây giờ thì chưa, nhưng sau này mọi người sẽ biết đến tiếng tăm của cô ta. Cô ấy đúng là một nghệ sĩ có tài thực sự.

- Chú em của anh ơi, chẳng có người đàn bà nào là thiên tài cả: Đàn bà chỉ là một giới tính được trang trí lòe loẹt. Họ chẳng có điều gì ý nghĩa để nói. Nhưng cách họ nói chuyện nghe thật quyến rũ. Họ cứ cho rằng vật chất quan trọng hơn tinh thần, giống như đàn ông chúng mình quan trọng tinh thần nhiều hơn là đạo lý. Có hai loại đàn bà: Một loại đơn giản và một loại thì lòe loẹt diêm dúa. Loại đàn bà đơn giản rất có lợi ích cho phái nam. Nếu chú không muốn bị mang tiếng là bị vợ xỏ mũi, chú cứ phải ấy người đàn bà bình thường. Còn người đàn bà thích trang điểm luôn đem lại những điều phiền phức. Họ nghĩ cứ phải trang điểm để khiến mình trẻ mãi. Thế hệ bà nội bà ngoại chúng ta tự tô son cho mình bằng những câu nói bóng bẩy. Giờ thì chuyện ấy đã hết. Bây giờ người đàn bà nào nhìn mình trẻ hơn con gái họ mười tuổi sẽ là người hạnh phúc. Còn chuyện ăn nói mềm mỏng dễ thương quyến rũ thì cả London này may ra chỉ kiếm được

năm người. Thật buồn là hai người trong số họ lại không thể hội nhập được với trào lưu xã hội chung. Mà Dorian này, hãy kể về cô bạn gái thiên tài của chú đi. Chú quen cô ấy được bao lâu rồi?

- Mới chỉ chừng ba tuần thôi anh ạ. Chưa lâu lắm đâu. Chính xác là hai tuần và hai ngày.

- Hai người gặp nhau như thế nào? – Henry hỏi.

- Để em kể cho anh nghe, Henry. Nhưng anh sẽ không hiểu nhiều lắm đâu. Giả như em chưa gặp anh thì điều này đã chẳng bao giờ xảy ra. Anh đã khơi dậy trong em đam mê tìm kiếm tất cả những giá trị của đời sống. Sau những ngày gặp anh, em biết mạch máu của mình đập loạn xạ một cách rất lạ. Kể cả trong lúc ngồi ngoài công viên hay đi dạo phố. Em bắt đầu quan sát tất cả mọi người em nhìn thấy và tưởng tượng xem cuộc sống của họ như thế nào. Một số người thật sự hấp dẫn em. Nhiều người khiến em hoảng sợ. Nhưng cứ như thế lúc nào cũng có chất độc trong không khí. Có lúc em cảm thấy thật sự rạo rực vì những cảm xúc nồng nàn. Một buổi tối; chừng khoảng bảy giờ, em quyết định đi tìm cho mình một cảm giác lạ. Em tin rằng thành phố London kỳ quái xám ngắt này sẽ có nhiều loại người. Trong đó sẽ có những con người truy lạc trắc táng. Em nhớ anh đã từng nói như thế, và em tin mình sẽ tìm ra một thứ cảm giác nào đó mà em đang kiếm tìm. Ôi. Em muốn cả ngàn điều, anh ạ. Cảm giác mạo hiểm khiến toàn thân em rạo rực. Em nhớ lần đầu ăn cơm tối với anh, anh kể về việc đi tìm vẻ đẹp khác nào như đi tìm kho báu bí hiểm của cuộc đời. Em cũng chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra. Em cứ đi đại ra đường, đi mãi về phía tây. Rồi em đi lạc vào mê cung của những khu phố ỏ chuột nhỏ nhem. Khoảng tám giờ rưỡi em đi ngang qua một rạp hát hạng ba. Em cảm thấy thật lạ khi em nhìn một người đàn ông Do Thái mặc áo khoác, mồm phì phèo điếu xì gà, một viên kim cương to đùng đính trên áo khoác mặc ngoài, che khuất bên trong là một cái áo sơ mi bản thủ. Ông ta nói:

- Phải chăng ngài đang muốn mua một chỗ ngồi tốt chứ, thưa ngài. – Ông ta ngả nón ra chào em, tỏ vẻ cung kính. Chẳng hiểu sao nơi người đàn ông này có một thứ lực hấp dẫn khiến em suy nghĩ mãi. Trông ông ta cứ như là quái vật ấy. Anh sẽ cười cho mà xem, nhưng em đã đi vào và mua hẳn một phòng riêng trong rạp hát. Đến bây giờ em vẫn chưa biết tại sao mình làm như thế. Nhưng nếu em không đi vào rạp hát thì em sẽ chẳng bao giờ có cơ hội ném được hương vị của cuộc tình lãng mạn nhất cuộc đời em. Em biết thế nào anh cũng cười em. Anh đều thật đấy!

- Dorian này, anh đâu có cười ai, ít nhất là anh không bao giờ cười chú. Nhưng nếu bảo đấy là cuộc tình lãng mạn nhất trong cuộc đời chú thì chưa hẳn đã đúng. Nói là cuộc tình lãng mạn lần đầu tiên thì đúng hơn. Bao giờ con

người chẳng muốn yêu và muốn được yêu. Sẽ có những điều tuyệt diệu khác đang chờ chú. Đây chỉ là một khởi điểm bắt đầu thôi!

- Thế ra anh đang nghĩ em là hạng người nông cạn à? – Dorian nói, giọng có vẻ giận.

- Không đâu, tôi tin là chú là người khá sâu sắc đấy!

- Thế anh đang định nói gì?

- Chú em của tôi này, con người chỉ yêu một lần duy nhất trong đời mới là người nông cạn. Họ gọi đấy là chung tình, là thủy chung. Anh gọi đấy là những hành vi ngốc nghếch vì thiếu hẳn trí tưởng tượng. Khi chung thủy, ta không có niềm tin đối với cuộc sống tình cảm phong phú. Đấy là giáo điều cứng nhắc. Đấy chính là đời sống của bọn trí thức rơm – Chỉ là một sự thú nhận mình là người thất bại. Nhưng anh không muốn ngăn cản chú nữa, hãy cứ kể tiếp câu chuyện của mình đi.

- Vâng, em ngồi một mình trong căn phòng rộng tẻ ngắt dành cho khách VIP. Trong đầu em có một cảm giác rất lạ khi bị người nào đó nhìn thẳng vào mặt mình. Em đảo mắt nhìn quanh, xuyên qua bức màn nhung, quan sát tất cả hý viện. Không khí ở đó rất luộm thuộm, vách tường trang trí toàn là những hình thiên thần tình yêu và những giỏ hoa trái vẽ trên tường. Lối trang trí này cho em một cảm giác như thể cả hý viện này trông chẳng khác nào một chiếc bánh cưới loại rẻ tiền. Nói chung tường hý viện trang trí rất lòe loẹt. Hai hàng ghế gần như trống rỗng. Trong hý viện chẳng có ai ăn mặc tử tế cả. Đàn bà thì chỉ ăn cam và uống bia nấu từ củ gừng và người ta đua nhau cắn hạt dẻ.

- Thế thì cũng giống như không khí những ngày vui vẻ náo nức trong các kịch bản của người Anh chúng ta rồi còn gì?

- Thì là y như thế đấy. Em đã nghĩ như thế nhưng vẫn cảm thấy bứt rứt khó chịu. Em chẳng biết mình sẽ phải nên làm gì. Khi em đọc tờ lịch diễn, anh có biết đấy là vở kịch gì không, Henry?

- Anh nghĩ là họ sẽ diễn vở Cậu bé ngốc nghếch hay là vở Ngốc nghếch và ngây thơ. Thế hệ bình dân ngày trước thường hay thích những vở diễn như thế. Càng sống lâu, anh càng nghiệm ra rằng những gì thế hệ trước thích sẽ chẳng phù hợp với chúng ta nữa. Cả trong nghệ thuật lẫn trong chính trị – les grand peres ont toujours tort – Tất cả ông cha chúng ta đều sai lầm tuốt!

- Không, vở kịch này rất hay đối với chúng ta, anh Henry ạ. Đấy là vở Romeo và Juliet. Em khá bất ngờ khi nhìn thấy người ta diễn kịch của Shakespeare tại một rạp hát nghèo nàn như thế. Nhưng em vẫn thấy kỳ quặc làm sao ấy. Vì thế em quyết định coi xem họ diễn hết màn một như thế nào. Giàn nhạc giao hưởng nghe rất tệ; được chỉ huy bởi một tay nhạc sĩ người Do Thái còn trẻ. Anh ta ngồi trước một cây đàn dương cầm đã cũ. Nhìn cảnh ấy em đã muốn bỏ đi nhưng khi màn giới thiệu trước vừa xong thì màn hai diễn tiếp luôn. Romeo là một gã đàn

ông vạm vỡ nhưng đã có tuổi, chân mày cứng, giọng nói khàn đục nghe rất chán. Người thì cục mịch như một vại bia. Nhân vật Mercurio đóng bởi một diễn viên hề hạng kém; tự giới thiệu mình với đám khán giả quen thuộc của rạp hát. Tất cả đều xộc xệch và nhóp nhép như quang cảnh cũ kỹ của rạp hát này. Có vẻ như rạp hát đã được xây dựng cách đây hơn năm mươi năm. Còn Juliet – Anh Henry hãy tưởng tượng thử xem – nàng chỉ mới mười bảy tuổi, gương mặt xinh như hoa, mái tóc sẫm màu kết bím như một thiếu nữ Hy Lạp, đôi mắt là hai suối tình cảm dạt dào màu tím thắm, đôi môi thì đúng là hai cánh hồng màu đỏ tươi. Chưa bao giờ em nhìn thấy một người con gái nào đẹp như thế trong đời mình. Anh đã từng nói cảm xúc không hề có ảnh hưởng gì đến chúng ta. Nhưng vẻ đẹp, vẻ đẹp đơn giản thật sự sẽ khiến chúng ta chảy nước mắt đấy! Anh Henry ạ, em gần như không thể nhìn thấy cô gái nữa vì mắt em ướt đẫm. Còn giọng hát của cô bé – Ôi, em chưa bao giờ nghe một giọng hát ngọt ngào như thế, giọng thật trầm có thể chìm hẳn vào những nốt nhạc gam thấp nhất, nhưng thật rõ, mon trón lỗ tai người nghe. Rồi thì tiếng hát vút cao lên, nghe như tiếng sáo thổi từ xa vọng lại. Giống như em đang ngồi trong một khu vườn vào lúc bình minh đầu ngày hay lúc hoàng hôn buông xuống, tràn ngập những âm thanh sánh mật. Rồi thì vài phút sau, tiếng đàn vĩ cầm cất lên thật ngọt. Và như anh đã biết rõ, giọng hát của một ca sĩ có tài sẽ khiến cõi lòng khán giả xao động. Em nhận ra âm thanh tiếng nói của anh mỗi khi anh nói chuyện và giọng hát của Sibyl Vane là hai chất giọng em không bao giờ quên được. Mỗi khi nhắm mắt là em nghe thấy hai âm thanh ấy. Mỗi âm thanh có một cách diễn đạt khác nhau. Em không biết mình nên nghe theo âm thanh nào nữa. Tại sao em lại không thể yêu cô bé được chứ? Henry ơi, em yêu cô bé thật sự. Cô ta là tất cả đối với em. Rồi cứ mỗi khi màn đêm buông xuống em đi xem cô ta diễn kịch. Đêm nay cô ta sắm vai Rosalind, đêm mai thì đóng vai Imogen. Em đã nhìn thấy cô ta tắt thở trong một nhà mồ lạnh lẽo của Ý, cố tình mút cạn chút độc dược từ đôi môi gã bạn diễn Romeo. Em đã nhìn thấy cô bé đi dạo trong khu vườn Arden, rồi hóa trang thành một chàng trai trong trang phục ngộ nghĩnh. Cô ta đã từng giận dữ đứng trước mặt một ông vua có tội. Cô ta thật ngây thơ trong vai diễn khi bàn tay ghen vô của số phận nghiệt ngã luôn tìm cách xiết chặt cổ cô ấy. Em đã nhìn thấy cô ấy trong trang phục của mọi thời đại. Anh biết không? Những người đàn bà tầm thường chẳng bao giờ để lại trong chúng ta bất cứ ấn tượng nào. Họ chỉ lưu lại dấu ấn của họ trong thời điểm họ đang sống. Chẳng có bất cứ vinh quang thành công nào có thể biến đổi họ. Đàn bà bây giờ hiểu về tâm trí của họ ít hơn cách họ hiểu về cái mũ của mình. Chúng ta dễ dàng nhận ra điều đó lắm. Chẳng có điều gì khó hiểu ở đây cả. Họ dạo chơi trong công viên buổi sáng và buổi chiều thì uống trà. Họ có những nụ cười đầy thành kiến cũng như những cách ăn mặc của riêng mình. Tất cả đều rất

lộ liễu. Còn một nữ nghệ sĩ! Cô ta thì rất khác. Tại sao anh không bao giờ nói với em rằng một nữ nghệ sĩ là điều đáng yêu, đáng quý nhất?

- Vì anh đã yêu quá nhiều nữ nghệ sĩ trong số họ, Dorian à!

-Ồ. Thế thì tội nghiệp những con người nhuộm tóc và vẽ mặt trên sàn diễn quá! – Dorian nói, giọng mỉa mai.

- Đừng nói như thế về những người nghệ sĩ, Dorian. Thịnh thoảng vẫn có những nét đẹp từ những mái tóc nhuộm màu và những khuôn mặt hóa trang đấy.

- Em rất hối hận vì đã nói chuyện về Sibyl Vane với anh!

- Chú không nói cũng không được Dorian ạ. Anh biết cả đời chú, chú sẽ nói cho anh biết tất cả những gì chú đang nghĩ và những gì chú sẽ làm.

- Đúng vậy. Em cũng nghĩ như thế đấy, Henry. Em chẳng giấu anh được bất cứ chuyện gì. Anh đúng là một ảnh hưởng quái đản, đánh thẳng vào suy nghĩ của em. Kể cả việc em phạm một tội ác, khi tâm sự với anh, em biết anh sẽ luôn hiểu được cõi lòng của em.

- Mẫu người như chú, cũng giống như những tia nắng bình yên nhưng đầy tham vọng – Chú sẽ không bao giờ phạm pháp đâu, Dorian. Nhưng anh nghĩ mình có trách nhiệm phải nói chuyện với chú. Tất cả đều như thế thôi. Anh sẽ nói ra tất cả với chú hôm nay. Nào. Lấy hộ cho anh hộp diêm với, ngoan đi. Cảm ơn chú. Hãy kể tiếp xem quan hệ của chú với cái cô Sibyl Vane kia như thế nào?

Dorian kiễng chân lên, đôi gò má đỏ ửng, hai con mắt uơn ướt:

- Anh Henry ơi! Sibyl Vane chính là một nữ thần!

- Dorian này, chỉ có nữ thần mới thật sự xứng đáng để chúng ta kể cận ân ái mà thôi. – Henry nói, hình như có chút cảm xúc trong câu nói của mình – Vậy thì tại sao chú lại cứ bứt rứt lên như thế. Anh tin là cô bé sẽ thuộc về chú một ngày nào đó. Khi con người đã yêu, họ hay tự dối gạt tâm tư của mình lắm, rồi thì cuối cùng là đánh lừa người khác. Đây là điều mà cả thế giới này gọi là lãng mạn. Thế chú có biết tí gì về cô ta không nào?

- Tất nhiên là em biết cô ta chứ. Vào đêm đầu tiên tại nhà hát, gã đàn ông xấu xí người Do Thái đã đến chỗ em và đề nghị sẽ dẫn em đến gặp riêng cô ta. Em còn nổi quạu với ông ấy: Juliet đã chết cách đây cả mấy trăm năm rồi, và xác cô ta đang nằm ở một nhà mồ tại Verona. Nhìn khuôn mặt ngơ ngác của người đàn ông Do Thái, em đoán ông ta nghĩ rằng em đã say vì uống quá nhiều rượu champagne.

- Anh cũng không ngạc nhiên về chú lắm đâu.

- Em cũng không ngạc nhiên mà. Rồi ông ta hỏi xem em có viết bài cho một tờ báo nào không? Em bảo ông ta là đến đọc báo em còn chả đọc thì làm sao viết được báo. Ông ta có vẻ thất vọng lắm, ông ta than thở rằng giới báo chí đang xúm vào viết bài bôi nhọ bài xích nhà hát của ông ta. Gần như bắt ông phải bán rẻ nhà hát của mình.

- Anh nghĩ ông ta hoàn toàn nói đúng. Nhìn chung là mọi thứ bây giờ đều khó khăn lắm. Nhất là giới báo chí.

- Em nghĩ ông ta hình như hoàn toàn bị xử ép. Đến khi đèn bật sáng trong nhà hát thì em phải về nhà. Ông ta mời em vài điệu xì gà một cách khá khẩn thiết. Em từ chối. Dĩ nhiên là đêm hôm sau em lại đến nhà hát ấy. Khi gặp em, ông ta cúi gập người và nói em đúng là một mảnh thường quân của nghệ thuật. Ông ta có vẻ khen em quá lời. Nhưng em phải thú thật là ông ta tỏ ra khá am tường về Shakespeare. Với một niềm tự hào không giấu giếm; ông ta bảo em ông ta đã ba lần bị phá sản, hoàn toàn khánh kiệt chỉ vì dính vào thơ phú. Ông ta tin rằng trường hợp của ông ta là một trường hợp hy hữu đấy.

- Hy hữu quá đi chứ còn gì nữa, Dorian – Một sự hy hữu vĩ đại đấy. Nhưng chú đã nói chuyện với cô nàng Sibyl Vane vào lúc nào? – Henry tỏ ra sốt ruột.

- Vào đêm thứ ba, anh ạ. Hôm ấy cô đang diễn vai Rosalind. Em không thể không đi vòng quanh sân khấu. Em đã tặng hoa cho cô ấy và cô ấy đã nhìn em, nhất là khi em chan chứa nhìn cô ấy. Còn gã chủ nhà hát người Do Thái thì vẫn rất kiên nhẫn. Ông ta tin rằng ông nhất định phải đưa em ra hậu trường, thế là em đồng ý. Thật khó tin tại sao em lại không muốn biết cô ấy, phải vậy không anh?

- Không. Anh không nghĩ như thế.

- Anh Henry à? Sao lại không chứ?

- Anh sẽ nói cho chú nghe vào một dịp khác. Anh muốn biết chuyện của chú với cô gái này trước đã.

- Ôi. Sibyl ấy à. Cô ấy cả thẹn lắm, rất dịu dàng. Cứ như là trẻ con ấy. Đôi mắt luôn mở lớn một cách kỳ diệu khi em nhận xét về khả năng biểu diễn của cô ấy, tất nhiên là cô bé hoàn toàn không ý thức được về năng khiếu của mình. Em nghĩ cả hai đứa đều bồi hồi run run. Lão Do Thái già khom kia cứ đứng chặn bên ngoài cửa, lảm nhảm về những chuyện không đâu trong khi em và cô bé cứ đứng nhìn nhau như hai đứa trẻ. Ông ta luôn mồm gọi em bằng Ngài nên em phải đính chính với Sibyl rằng em không phải là loại người quý tộc. Cô bé thì cứ bảo em là:

- Nhìn anh giống như là một hoàng tử.

Henry giọng châm chọc:

- Theo anh thì cái cô Sibyl kia đúng là biết cách ăn nói đấy, Dorian ạ.

Dorian vội vã đính chính:

- Anh chẳng hiểu gì về cô ấy đâu, anh Henry ạ. Cô ấy hoàn toàn coi em như một người khách đi xem hát. Cô ấy chẳng biết gì về các sự đời đâu. Em chẳng bao giờ tin cô ấy đã nói ngọt để lấy lòng em. Cô ta sống với một người mẹ đã mệt mỏi, cả đời đã từng thủ vai Phu nhân Capulet trong những vở kịch xoàng. Người mẹ này bao giờ cũng hy vọng vào tương lai tươi sáng của cô con gái.

- Anh biết về những kỳ vọng ngu ngốc kiểu ấy rồi. Chúng luôn khiến anh rất khó chịu, chú Dorian ạ.

- Còn lão Do Thái kia cứ muốn kể với em về gia cảnh của cô bé nhưng em bảo với lão là em không có hứng thú biết về chuyện ấy.

- Chú làm thế là đúng đấy. Bao giờ cũng có những ý nghĩa rất riêng về số phận của những người khác. Mọi sự còn phải tùy duyên nữa.

- Sibyl Vane là người duy nhất em quan tâm đến. Xuất thân của cô ấy không phải là điều quan trọng đối với em. Từ mái tóc mềm mượt đến hai bàn chân xinh xắn, đối với em cô ấy hoàn toàn rất thiêng liêng. Em sẽ đi xem cô ấy biểu diễn cả đời mình. Càng xem cô ấy diễn xuất, em càng thấy cô ấy thật kỳ diệu.

- Anh đoán đây chính là một lý do chú không còn ăn cơm tối thường xuyên với anh nữa, đúng không? Anh nghĩ là chú bận rộn vì muốn khám phá về chuyện tình cảm lãng mạn. Giờ thì đúng như thế thật rồi, nhưng mọi chuyện vẫn không giống như những điều anh đang kỳ vọng.

- Anh Henry này, chúng ta vẫn ăn trưa mọi ngày với nhau mà. Rồi em đi nghe hòa nhạc với anh mấy lần buổi tối anh không nhớ sao?

- Bao giờ chú cũng đến muộn, gần như là sắp kết thúc buổi hòa nhạc.

- Chà. Em không thể bỏ những cơ hội đến xem Sibyl biểu diễn, dù là chỉ một cảnh thôi. Em gần như mê muội muốn được nhìn thấy cô bé. Nhất là khi em tưởng tượng về một linh hồn trong trắng bên trong xác thân ngọc ngà ấy, em hoàn toàn cảm thấy lòng mình rất rạo rức. Gần như em đang tôn thờ Sibyl Vane.

- Chú có thể ăn cơm tối với anh hôm nay được không, Dorian?

Dorian lắc đầu:

- Đêm nay cô ấy diễn tại rạp Imogen – Chàng trai trẻ nói – Và cô ấy sẽ đóng vai Juliet.

- Thế bao giờ thì cô bé mới là Sibyl Vane thực sự ở ngoài đời đối với chú đây? Chẳng lẽ cô ta sẽ phải là Juliet với chú suốt đời sao?

- Không bao giờ đâu anh Henry ạ.

- Chúc mừng chú nhé! – Henry thở phào ra.

- Anh xỏ lá lắm cơ. Cô ấy là một người con gái tuyệt vời nhất trong những người phụ nữ trên hành tinh này. Cô ấy không phải chỉ là một cá nhân. Anh cứ việc cười em đi. Nhưng em sẽ vẫn nói rằng cô ấy là một thiên tài. Em yêu cô bé này lắm. Em sẽ tìm mọi cách để cô ấy yêu em. Anh ơi. Anh biết đủ mọi điều bí ẩn của cuộc đời, hãy dạy cho em cách chinh phục Sibyl, đi anh. Em muốn chính Romeo cũng phải ghen tuông với em. Em muốn linh hồn Romeo đã chết trong lòng của Juliet (bây giờ là Sibyl) phải bật dậy khi nghe tiếng cười hạnh phúc của bọn em. Em muốn hơi thở của em và Sibyl sẽ đánh thức tình cảm nồng nàn của người đã chết và khiến cho xương cốt của họ phải trải qua những cơn đau ê m ái. Trời ơi. Anh Henry này, em thật sự tôn sùng cô bé. – Dorian vừa đi vừa nói trong

phòng, những vết son đỏ ửng lên trên đôi gò má cho thấy Dorian đang thật sự xúc động.

Henry theo dõi quan sát Dorian với một cảm giác khoan khoái thâm lặng. Chàng trai này bây giờ không còn là một cậu bé rụt rè ngây thơ, đầy sợ sệt như Henry đã gặp lần đầu tại phòng họa của Basil. Lúc này Dorian đang như một bông hoa vào thời kỳ nở tươi đẹp nhất. Từ sâu thẳm của tâm hồn Dorian, ánh sáng và mùi thơm của những bông hoa đang ngào ngạt tỏa hương. Cuối cùng là khao khát đam mê của Dorian bây giờ đang co thắt dữ dội, bùng cháy.

- Thế thì chú sẽ đề nghị với anh về tương lai của hai người như thế nào đây. – Henry cuối cùng lên tiếng.

- Em muốn cả anh và anh Basil cùng đi xem cô ấy biểu diễn với em. Em hoàn toàn tin rằng cô ấy sẽ thuyết phục hai anh. Em muốn chứng minh để hai anh biết rằng cô ấy là một thiên tài. Rồi thì chúng ta sẽ đưa cô ấy ra khỏi bàn tay của gã chủ nhà hát người Do Thái. Cô ấy đã phục vụ trong nhà hát của lão ba năm rồi. Ít nhất cũng phải là hai năm tám tháng, tính đến hôm nay. Tất nhiên em sẽ không ngại trả cho lão một khoản tiền chuộc cô bé. Khi mọi chuyện ổn thỏa, em sẽ đưa cô ấy đến nhà hát ở West End để trình bày tài năng của cô ấy với công chúng. Cô ấy sẽ khiến cho cả thế giới này cuồng nhiệt như cách cô ấy khiến em cuồng nhiệt.

- Không thể như thế được đâu, chú Dorian ạ.

- Được chứ. Nhất định cô ấy sẽ làm được. Cô ấy không phải là nghệ thuật tầm thường đâu. Cô ấy có khả năng nghệ thuật bẩm sinh. Và cô ấy có cả nhân cách nữa. Chính anh cũng đã từng bảo em rằng nhân cách con người mới khiến cho mọi thời đại ngưỡng mộ chứ không phải những chủ kiến nguyên tắc, hay những thủ thuật, kỹ năng thao tác được tập tành?

- Chà. Thế bao giờ chúng ta cùng nhau đi xem cô ấy diễn đây?

- Để em tính coi... Hôm nay là thứ Ba. Hay chúng ta quyết định ngày mai nhé. Cô ấy sẽ đóng vai Juliet.

- Được rồi. Tám giờ tối mai tại quán Bristol nhé, tôi sẽ cùng rủ Basil cho chú.

- Đừng đợi đến tám giờ mới đến nhà anh Henry. Hãy đến lúc sáu rưỡi đi. Chúng ta phải có mặt ở đó trước lúc kéo màn. Chúng ta phải nhìn thấy cô ấy diễn màn đầu tiên khi cô ấy gặp Romeo.

- Sáu rưỡi à! Giờ giấc gì mà kỳ cục thế. Cứ như thể là vừa uống trà vừa ăn cơm ấy. Nhưng nếu chú muốn thế thì anh sẽ cố gắng. Liệu chú có thể gặp Basil trước được không? Hay là anh có nên viết thư cho Basil hộ chú hay không?

- Ô anh Basil ấy à? Em đã không gặp anh ấy cả tuần rồi. Kể ra em cũng tệ thật đấy, anh ấy đã gửi bức tranh cho em lộng trong một khung gỗ rất đẹp do chính tay anh thiết kế. Nhìn vào bức tranh em thấy ghen với nó vì bức tranh trẻ hơn em một tháng. Nhưng nhìn mình trong tranh em lại cảm thấy tự hào. Có lẽ

anh nên viết thư cho anh ấy hộ em. Em không muốn gặp riêng anh Basil. Anh ấy toàn nói những lời lẽ đạo đức rất khó nghe.

Henry mỉm cười:

- Anh ta đã cho chú những lời khuyên hữu ích, anh đoán thế. Con người thường nói ra những điều ý nghĩa liên quan cần thiết đối với họ nhất.

- Anh không phải định nói là anh Basil chẳng có bất cứ một cảm giác tình cảm nồng nàn nào bên trong con người anh ấy chứ!

- Anh cũng không biết Basil có nồng nàn hay không; nhưng anh ta nhất định là người rất lãng mạn – Henry nói với một vẻ tinh nghịch thỏa mãn trong ánh mắt – Thế anh Basil không bao giờ nói với chú như thế à?

- Chưa bao giờ cả. Em sẽ hỏi anh ấy về chuyện này mới được. Em sẽ ngạc nhiên khi nghe anh ấy nói về chuyện lãng mạn đấy. Anh ta là một trong những người bạn tốt nhất. Nhưng lắm lúc em với anh ấy cứ như là kẻ thù hay sao ấy. Từ khi em quen anh Henry thì em mới nhận ra điều đó rõ hơn.

- Cái anh chàng Basil ấy, này chú Dorian ơi... Anh ta đặt tất cả niềm vui của anh ta vào công việc. Kết quả là anh ta chẳng còn gì sót lại cho chính mình ngoài những thành kiến, những khái niệm, và những điều hợp lý với nhãn quan của anh ta. Tất cả những nghệ sĩ có những cá tính vui vẻ hào nhoáng là những nghệ sĩ loại xoàng. Người nghệ sĩ có tài sẽ dồn tất cả tâm huyết của anh ta vào nghệ thuật, kết quả là anh ta sẽ trở thành một người khô khan. Một nhà thơ lớn, anh muốn nói đến những nhà thơ thật lớn sẽ rất vô vị trong ứng xử. Còn những nhà thơ quèn thì lại khá hấp dẫn chúng ta. Thơ càng kém thì anh ta càng hào hoa trong cách nói chuyện. Còn chuyện xuất bản một cuốn sách hạng trung luôn khiến con người ta hứng thú. Anh ta sẽ sống chất thơ mà anh ta không thể viết ra được. Một số đã dám viết lên những vần thơ mà chính họ cũng không nhận ra vì sao họ lại gan dạ như thế!

- Em đang tự hỏi trường hợp của Basil có phải như thế thật không đấy, anh Henry. – Dorian Gray nói trong khi xịt nước hoa vào chiếc khăn tay từ chiếc bình mạ vàng thật lớn đặt trên bàn. – Nhưng nếu anh đã nói thế thì có lẽ phải đúng thôi. Giờ em phải đi rồi. Rạp Imogen đang chờ em. Đừng quên đêm mai chúng ta gặp nhau ở quán Bistol nhé! Giờ thì em chào anh đây.

Khi Dorian đi khỏi, đôi mắt nặng trĩu của Henry sụp xuống và anh bắt đầu ngẫm nghĩ. Kể ra rất ít người tỏ ra yêu thích Henry như Dorian đã thích anh. Rõ ràng là Dorian đã gần như say mê anh như điều đồ. Cu cậu mê anh đến độ không còn nhận ra những người khác là đúng nữa. Dù sao đấy cũng là một cảm giác dễ chịu đối với Henry. Dorian thật sự đúng là một đối tượng đáng để Henry nghiên cứu.

Henry luôn thích thú những phương pháp nghiên cứu khoa học, nhưng những chuyện vụn vặt khác của khoa học thường không khiến anh chú ý đến. Henry

thường mô xẻ chính mình cũng như anh mô xẻ người khác. Đời sống con người – đây là phạm trù duy nhất Henry cho là xứng đáng để tìm hiểu. Chẳng có gì khó khăn để tìm hiểu về con người. Sự thật thì chúng ta luôn theo dõi cuộc sống, quan sát về những điều khó hiểu, về niềm vui và nỗi đau. Con người không thể đeo mặt nạ bằng thủy tinh; hoặc ngăn cản những nan đề ngùn ngụt bốc khói trong bộ não để tìm ra những trí tưởng tượng quay cuồng. Chúng ta tỏ ra e ngại với những ảo tưởng ma quái vốn luôn tạo ra những giấc mơ dị tật.

Hình như luôn có những chất độc với nồng độ rất nhẹ mà chúng ta đã quen thuộc nhưng không biết chất lượng ấy là gì. Nhiều căn bệnh chúng ta cứ phải trượt qua. Chẳng hạn như chúng ta đang cố gắng đi tìm những thiếu sót của mình. Và rồi chúng ta sẽ nhận được phần thưởng gì nào? Phải chăng cuộc sống sẽ tuyệt vời hơn nếu cả thế giới này trở thành một đặc thể duy nhất. Hay là chúng ta chỉ nhận ra những lý luận cứng cõi của đam mê, của màu sắc nhục thể, và của những cảm xúc vật vãnh giữa đời thường. Chúng ta tỏ ra có đầy trí tuệ – sử dụng chúng để quan sát những gì chúng ta gặp gỡ, những lần chia tay đổ vỡ, và cả những đau khổ sẽ hội tụ lại. Rồi ở đâu đó mọi điều trong cuộc đời quay qua mâu thuẫn với nhau – Chẳng lẽ niềm vui của con người là ở chỗ đó ư? Giá phải trả để sống thật ra có ý nghĩa gì kia chứ! Chúng ta chẳng ai có can đảm để đánh giá cao những cảm giác của mình và của người khác.

Henry hoàn toàn tỉnh táo – Những tư tưởng trong đầu anh đem lại một sự dễ chịu. Sự thoải mái dễ chịu ấy hiện ra trong đôi mắt màu nâu của Henry – Thì ra chỉ với những từ ngữ của Henry, thứ ngôn ngữ đầy âm nhạc Henry đã nói mà tâm hồn Dorian đã trở thành quay cuồng. Chàng trai đã cung phụng tôn sùng đến độ mù quáng một cô gái. Nói khác đi, số phận của chàng trai trẻ này do chính Henry tạo ra. Chính Henry đã khiến cho Dorian trở thành nông cạn. Kể ra đây cũng là một điều khá thú vị. Một người bình thường sẽ chờ đợi những kinh nghiệm bí ẩn cuộc đời tự chúng xảy đến. Với một số ít người khác – tuy số này rất ít – những bí ẩn của cuộc đời sẽ trải ra trước mắt họ trước khi chúng kịp xảy ra. Có lúc đây là hệ quả của nghệ thuật, nhất là nghệ thuật văn chương, một đối tượng chỉ liên hệ trực tiếp đến đam mê và trí tuệ của con người. Tất nhiên là nhân cách của mỗi cá nhân luôn quá phong phú, hầu như choán gần hết chỗ đứng của nghệ thuật. Nhưng chung quy lại mọi nhân cách vẫn không thoát khỏi vòng xoáy của nghệ thuật được. Kết quả là cuộc đời đã tạo ra những kiệt tác, trong thơ ca, trong điêu khắc và trong hội họa.

Đúng vậy. Chàng trai trẻ ấy còn nông cạn lắm. Anh ta đã gặt mùa hè khi mùa xuân chưa kịp gieo hạt. Xung động và đam mê tuổi trẻ đang vẫy vùng bên trong nhưng Dorian đang quá chú trọng đến những ý thức bên ngoài của bản thân mình. Thật thú vị khi quan sát theo dõi Dorian. Một khuôn mặt đẹp trai, một tâm hồn rất đẹp, Dorian chính là một kỳ quan của sự ngây thơ trong trắng. Sẽ chẳng

còn ý nghĩa nào nữa – Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra – định mệnh sẽ kết thúc như thế nào. Chàng trai trẻ ấy sẽ là điểm tập trung thu hút của mọi sự kiện. Niềm vui của Dorian sẽ trở nên rất xa lạ đối với chính cậu ta. Còn nỗi đau thì cứ khuấy tung trong cảm giác về vẻ đẹp bề ngoài của mình. Những vết thương sẽ cứ tươi rói lên như những cánh hoa hồng không bao giờ chịu tàn héo.

Linh hồn và thể xác. Thể xác và linh hồn – Chúng thật bí hiểm và kỳ diệu làm sao! Henry tin rằng có cả thú tính trong linh hồn bên trong mỗi một con người. Có lúc anh nghĩ thể xác đắm những nét đẹp tinh thần, thuần khiết đến độ khó có thể tin được.

Cảm giác nhục thể có thể được tinh luyện. Đôi lúc trí tuệ sẽ xuống cấp, thoái hóa và mục rữa. Chẳng ai có thể nói vào thời điểm nào thì xung động của xác thịt sẽ ngừng đập và xung động tâm lý sẽ bùng sống dậy. Những định nghĩa lắt léo các cơ của các nhà tâm lý mới thật nghèo nàn làm sao! Tại sao các trường phái tâm lý lại không tìm ra được giá trị trung lập. Phải chăng linh hồn bao giờ cũng bị nhốt chặt trong một nhà tù xám xịt của tội lỗi. Hay thân xác chính là cốt lõi của linh hồn như Giordano Bruno đã từng nghĩ như thế? Sự tách rời giữa tinh thần và vật chất chính là một điều bí hiểm, còn sự kết hợp giữa tâm hồn và thể xác cũng bí hiểm tương tự y như thế mà thôi.

Henry bắt đầu tự hỏi xem con người có bao giờ nhận ra tâm lý học chính là một ngành khoa học thực sự để giải thích những vận hành trong đời sống con người diễn ra ngay trước mắt chúng ta. Tại sao con người cứ phải như thế? Chúng ta bao giờ cũng nhầm lẫn với chính mình và càng hiềm hoi hơn khi chúng ta có thể hiểu rõ về cảm xúc của người khác.

Kinh nghiệm xem ra chẳng có bất cứ một giá trị đạo lý nào. Đây chỉ là một danh từ hay là một tên gọi chúng ta đặt ra cho những lỗi lầm của mình.

Con người đã vay mượn kinh nghiệm như một nã thức cảnh giác, cố tình đặt ra để áp dụng trong những trường hợp đạo đức nào đó. Cốt ý đạt được những hiệu quả cao nhất trong quá trình hình thành nhân cách. Cuối cùng kinh nghiệm nghiệm nhiên trở thành những bài học giáo dục hướng dẫn để chúng ta tránh xa những điều cần tránh.

Nhưng kinh nghiệm của con người – bản thân chúng không có những quyền lực hay động cơ. Chúng không phải là những nguyên nhân chủ lực mạnh mẽ như ý thức. Kinh nghiệm cuối cùng chỉ minh họa một phần tương lai của chúng ta; có thể sẽ giống như trong quá khứ. Những tội lỗi chúng ta một lần đã sai phạm, sau đó chúng ta tự khinh ghét mình. Rồi thì chúng ta lại tiếp tục tái diễn rất nhiều những sai phạm ấy. Thường thì đây là những chiếc bánh niềm vui có nhân cảm dỗ ngọt ngào bên trong mà chúng ta không sao cưỡng lại được. Đây cũng là một hình thái của kinh nghiệm.

Với Henry chỉ có phương pháp thí nghiệm mới là phương pháp giúp con người có thể tìm ra những phân tích khoa học về cấu trúc của đam mê khao khát: và Dorian chính là một nhân vật thí nghiệm đang nằm trong tay Henry. Nhất định Dorian sẽ là một hứa hẹn hiệu quả cho những thí nghiệm thành công ý nghĩa. Sự yêu đương cuồng nhiệt đến độ mù quáng mà Dorian đã giành cho Sibyl Vane là một hiện tượng tâm lý không thể xem nhẹ được.

Tất nhiên vai trò của hiếu kỳ trong trường hợp này là không nhỏ. Hiếu kỳ chính là bào thai của khát khao dẫn đến việc thúc đẩy con người đi tìm những kinh nghiệm mới mẻ khác. Nhưng hiếu kỳ không đơn giản chút nào, trái lại nó thật phức tạp khi đặt vào đẳng thức chung của đam mê. Sẽ phải có một vài bào thai quái thai chứ! Cốt lõi của hiếu kỳ chính là cảm giác chủ lực. Đây là phạm trù thuần túy nhất của bản năng thời trai trẻ. Hiếu kỳ đang chuyển hóa thực tế thành những tác phẩm xám ngoắt trong trí tưởng tượng. Hiếu kỳ đã thay đổi não thức của chàng trai Dorian và biến chúng trở thành một cõi xa xăm, tách biệt khỏi thế giới cảm giác. Đây là lý do tại sao cuộc phiêu lưu này của Dorian là cuộc phiêu lưu nguy hiểm nhất.

Tại sao đam mê về những giá trị bản năng nguyên thủy như nhục cảm có thể đánh lừa chúng ta? Tại sao đam mê và hiếu kỳ có thể trở thành hai kẻ độc tài, lũng đoạn tất cả những hành vi và tư tưởng của chúng ta? Phải chăng động cơ yếu đuối nhất của con người nằm ngay chính giữa những phạm trù chúng ta có ý thức nhiều nhất? Thường thì chúng ta nghĩ rằng mình đang làm thí nghiệm với người khác. Nhưng thật ra chúng ta đang thí nghiệm với chính bản thân của mình.

Khi Henry đang mơ màng về những liên tưởng này thì có tiếng gõ cửa và người đầy tớ của anh đi vào, nhắc nhở anh đã đến giờ thay quần áo để đi ăn tối. Henry đứng lên và nhìn ra ngoài phố. Ánh nắng mặt trời bây giờ đang đan quyện vào màu vàng của những khung cửa sổ những ngôi nhà đối diện. Những mặt kính phản chiếu như mấy tấm kim loại đang được nung đỏ. Bầu trời thẫm đen như một đóa hoa hồng đang hồi héo rữa. Henry cứ mãi suy nghĩ về tương lai cuộc đời đầy những gam màu sắc cạnh của Dorian sau này sẽ kết thúc như thế nào đây.

Khi Henry về đến nhà, khoảng chừng ba mươi phút sau mười hai giờ khuya, anh ta nhìn thấy một điện tín nằm ngay trên chiếc bàn đặt ở hành lang. Anh mở ra đọc và biết được đây là điện tín của Dorian. Nội dung bức điện tín cho biết là chàng trai trẻ đã đính hôn với Sibyl Vane.

CHƯƠNG BỐN

- Tôi nghĩ rằng ông đã biết về nguồn tin ấy chứ, Basil ạ. – Henry nói với Basil Hallward khi họ chờ Dorian tại quán Bristol, nơi ba người đã hẹn nhau cùng ăn tối.

- Không Henry ạ. – Basil trả lời, anh trao áo khoác và mũ cho người bồi bàn đang cúi đầu. – Mà chuyện gì thế? Tôi hy vọng chắc chắn không phải là chuyện chính trị? Tôi chẳng có hứng thú với những chuyện ấy đâu. Chẳng có một nghị viên nào trong Luồng viện quốc hội xứng đáng để tôi vẽ chân dung. Chỉ có một số đáng để tôi vẽ vài đường nghệch ngoạc.

- Dorian Gray đã quyết định đính hôn đấy. – Henry nói trong khi quan sát Basil.

Khuôn mặt Basil chợt tái hẳn đi một cách rõ rệt, một vẻ mặt đầy bỡ ngỡ. Một thoáng bối rối xuất hiện trong đôi mắt của anh ta. Sau đó đôi mắt Basil u tối thật nhanh:

- Dorian Gray lấy vợ à. – Basil cất tiếng ngỡ ngàng. – Vô lý lắm. Không thể như thế được.

- Hoàn toàn là sự thật đấy! – Henry cười khẩy.

- Lấy ai vậy? – Basil giọng sốt ruột.

- Một cô đào trẻ hay đại loại như thế. – Henry vờ vệt.

- Tôi không tin như thế đâu. Dorian còn quá non nớt để nghĩ đến chuyện đó.

- Basil ơi, Dorian chưa đủ thông minh để tránh những điều ngốc nghếch... trong rất nhiều lúc.

Basil cắn môi lại:

- Henry ơi. Hôn nhân không thể là điều chúng ta có thể tiến hành nhiều lần trong đời đâu. – Basil vừa nói vừa cười.

Henry giọng khôi hài:

- Đúng đấy! Trừ phi là ở Hoa Kỳ thì bạn tha hồ li dị. Nhưng tôi có bảo là Dorian đã lập gia đình đâu. Tôi chỉ bảo là cu cậu quyết định đính hôn thôi. Đây là một sự khác biệt rất lớn. Tôi vẫn còn một kinh nghiệm khá rõ về hôn nhân, nhưng tôi không nhớ nhiều lắm về chuyện đính hôn. Tôi cứ nghĩ là mình chưa bao giờ đính hôn đấy!

- Nhưng hãy suy nghĩ về điều kiện sinh trưởng của Dorian, về vị trí xã hội cũng như về mặt tài chính của cậu ta. Thật đại dột nếu như lấy một cô vợ thua kém điều kiện mọi mặt của mình quá xa. – Basil nhận xét.

- Anh sẽ ngạc nhiên khi nhìn thấy chàng trai Dorian của chúng ta lấy cô gái này chứ gì? Basil ơi. Ngăn cản anh ta ư? Anh ta sẽ càng lấy cô ta sớm hơn. Bất cứ lúc nào khi một người đàn ông phạm phải sai lầm ngu xuẩn, bao giờ anh ta cũng có những động cơ xem ra rất cao thượng.

Basil nhíu mày lại:

- Henry này, tôi chỉ mong đây là một cô gái tốt. Tôi không muốn nhìn thấy Dorian liên lụy đến một cô gái chẳng ra gì. Một cô gái như thế rất có thể sẽ làm cho tư cách của Dorian sa đà và làm hỏng cả trí tuệ của cậu ta.

- Ôi. Cô bé còn hơn cả một cô gái tốt nữa – Cô ta rất đẹp. – Henry nói nhỏ, miệng uống một ngụm đầy nước cam đắng. – Dorian nói rằng cô bé rất đẹp; và chàng trai này chẳng nhận xét sai về điều đó đâu. Chính bức họa chân dung của anh đã đánh thức khả năng đánh giá hình dáng vẻ đẹp bên ngoài mà từ xưa đến nay Dorian chưa bao giờ nhận ra. Thật là một hiệu quả tuyệt vời đấy. Và lại, chúng ta sẽ nhìn thấy cô bé đêm nay, nếu như cu cậu không quên cuộc hẹn ăn cơm buổi tối hôm nay với chúng ta.

Basil giọng đầy vẻ băn khoăn:

- Nhưng ông đã đồng ý tán thành cuộc hôn nhân này phải không, Henry? – Ông không thể đồng ý đâu, tôi nói thật đấy. Đây là một cuộc phiêu lưu rất ấu trĩ.

- Tôi chẳng bao giờ đồng ý hay phản đối về bất cứ chuyện gì trong lúc này. Thật là một thái độ ngốc nghếch khi chúng ta có định kiến về cuộc sống. Chúng ta không sinh ra trong thế giới này để tuyên bố những thành kiến đạo đức của mình. Tôi chẳng bao giờ chú ý đến những gì mà người tầm phào đã nói cũng như chẳng bao giờ xen vào chuyện của những kẻ khác vẫn làm. Nếu gặp được một nhân cách nào đó hấp dẫn, tôi sẽ hoàn toàn đón nhận với một niềm vui thành thật. Dorian say mê một cô gái đóng kịch của Shakespeare, và rồi anh ta ngỏ lời cầu hôn với cô ta. Tại sao lại không chứ? Nếu anh chàng này cưới một cô gái xấu xa như nàng Messalina, anh ta sẽ vẫn chẳng giảm sút sự thu hút từ những người khác. Anh biết đấy, tôi cũng chẳng thành công gì trong hôn nhân. Mặt trái của hôn nhân vì nó là một khế ước – Khế ước này biến chúng ta trở thành bớt ích kỷ hơn. Mà những con người sống không ích kỷ thì tẻ nhạt vô cùng. Họ chẳng còn chút cá tính riêng rẽ nào cả. Tất nhiên là hôn nhân sẽ trở thành phức tạp hơn vì sẽ có nhiều tính khí mới mẻ khác được tạo nên. Hôn nhân có thể biến chúng ta đi theo chủ nghĩa cái tôi. Sau đó chủ nghĩa cái tôi này tác động lên nhiều cái tôi khác. Cuối cùng con người buộc phải sống một cuộc đời đa diện khác nhau. Con người trở thành phải sống có tổ chức hơn. Và lại, tất cả mọi kinh nghiệm đều có giá trị chủ quan. Người ta thường nói xấu về hôn nhân nhưng cuối cùng vẫn phải cho rằng đây là một kinh nghiệm. Tôi hy vọng Dorian sẽ cưới cô gái này làm vợ. Anh ta sẽ hoàn toàn tôn sùng cô ta một cách nồng nàn trong vòng sáu tháng, rồi thì lại xốn xang bứt rứt vì một người đàn bà khác. Anh ta sẽ trở thành một đối tượng tuyệt vời để chúng ta nghiên cứu đấy.

Basil cắn răng lại:

- Ông không hoàn toàn cố ý như thế chứ, Henry. Ông biết là ông không nên nghĩ như thế mà. Nếu như cuộc sống của Dorian Gray bị tàn phá, ông sẽ là người

hối tiếc nhiều nhất. Thật ra ông phải biết là ông đang giả vờ đóng kịch chứ.

Henry bật cười lên:

- Lý do tất cả chúng ta đều muốn nghĩ tốt về người khác là vì chúng ta sợ hãi thay cho chính mình. Nền tảng của lạc quan chính là một bức tường hoảng sợ. Chúng ta tin rằng mình tử tế bởi vì chúng ta đánh giá hàng xóm của mình qua những giá trị đạo đức có lợi cho chúng ta. Chúng ta khen ngợi một ngân hàng khi họ cho phép chúng ta rút tiền nhiều hơn số tiền chúng ta có trong tài khoản. Hoặc chúng ta khen một tài xế tốt bụng vì anh ta không lấy tiền quá đắt khi anh ta chở chúng ta đi. Tôi đang rất nghiêm túc với tất cả những điều tôi vừa nói. Tôi rất ghét tinh thần lạc quan. Và ông đang lo lắng về một cuộc đời bị phá hỏng ư? Chẳng có cuộc đời nào bị phá hỏng cả. Nhưng chỉ có những cuộc đời gặp phải sự phát triển bị kìm hãm. Nếu tôi làm hỏng một nhân cách, tôi chỉ thay đổi và cải tạo họ thôi. Giả như Dorian có mặt ở đây. Cu cậu sẽ nói cho anh biết nhiều hơn là tôi có thể giải thích.

Lúc đó Dorian bước vào:

- Chào anh Henry, chào anh Basil, cả hai anh phải chúc mừng em đây! – Chàng trai trẻ vừa nói vừa ném cái áo khoác cụt cánh có lót vải sa-tanh của mình lên giá treo áo rồi bắt tay riêng từng người bạn. – Em chưa bao giờ hạnh phúc như trong lúc này. Tất nhiên là hơi bất ngờ: Mà những niềm vui bao giờ mà chả bất ngờ thế. Nhưng đây là niềm vui mà em đã đi tìm cả đời mình. – Chàng trai đỏ mặt lên vì xúc động và hạnh phúc. Trông Dorian càng đẹp trai hơn rất nhiều.

- Anh hy vọng là chú sẽ luôn luôn hạnh phúc như thế, Dorian ạ. – Basil nói – Nhưng hôm nay anh sẽ không tha cho chú đâu. Vì chú đã không cho anh biết tin về cuộc đính hôn của chú. Chú chỉ nói cho Henry biết mà thôi.

Henry nói chen vào:

- Còn tôi thì cũng không tha cho chú mày vì hôm nay đến quá trễ. – Henry đặt tay lên vai chàng trai trẻ, miệng tươi cười. – Nhanh lên, ngồi xuống và thử xem đầu bếp ở đây tay nghề nấu nướng thế nào. Rồi thì chú sẽ kể cho mọi người nghe xem chuyện gì đã xảy ra.

- Thật ra cũng chẳng có gì nhiều để kể đâu. – Dorian nói khi cả ba cùng bắt đầu ngồi xuống chiếc bàn tròn kê gần phía trong nhà hàng. – Câu chuyện chỉ đơn giản như thế này thôi. Sau khi em rời nhà anh Henry chiều hôm qua, em ăn thử một quán ăn của Ý ngay phố Rupert mà anh Henry đã giới thiệu với em. Sau đó em đi qua nhà hát. Sibyl đóng vai Rosalind. Tất nhiên là cảnh dựng thì chán chết mà Orlando thì hết sức ngờ nghệch. Nhưng Sibyl! Hai anh phải nhìn cô ấy diễn một lần mới được. Khi cô ấy mặc đồ hóa trang một cậu bé, cô ấy trông thật là tuyệt vời. Cô ta mặc chiếc áo nhung màu rêu, quàng khăn màu nâu, đầu đội mũ có gắn lông chim ưng kết với đồ trang sức. Cô ấy mặc áo choàng màu huyết dụ. Cô ta chưa bao giờ trông quyến rũ lạ lùng như thế. Cô ta còn đẹp hơn cả vóc

dáng của nàng Tanagra trong phòng họa của anh đấy, Basil ạ. Mái tóc cô ấy bó sát gọn vào khuôn mặt như những chiếc lá dài, ôm gọn những cánh hồng nhưng còn đang trong thời kỳ là chiếc nụ. Nói đến khả năng diễn xuất của cô ta – Chà – Hai anh sẽ được tận mắt mục kích tài năng của cô ấy đêm nay. Cô ta đúng là một thiên tài bẩm sinh. Em ngồi trong căn phòng ấm thấp nhưng hoàn toàn sung sướng. Em quên đi là mình đang sống giữa London vào thế kỷ mười chín. Em có cảm giác mình đang ở trong một khu rừng sâu với người tình của mình mà không ai nhìn thấy. Sau đêm diễn, em đã đến sau lưng cô ấy và nói chuyện. Khi chúng em ngồi cạnh nhau, em nhìn thấy ánh mắt của cô ấy mà trước đó em chưa bao giờ nhận ra. Môi em tìm đến với môi cô ta. Rồi thì bọn em hôn nhau. Em không thể nào diễn tả được cảm giác của em lúc đó như thế nào nữa. Em có cảm giác cả cuộc đời thu gọn và tập trung vào một điểm trung tâm tuyệt hảo của một màu hồng hạnh phúc. Cô ấy toàn thân run bắn lên, run rẩy như một cành huệ trắng mọc trên đồng cỏ. Rồi cô ấy phục xuống; hôn lên hai bàn tay của em. Em nghĩ là không nên kể cho hai anh nghe nhưng em không kiềm lại được. Tất nhiên cuộc đính hôn của bọn em là điều bí mật. Cô ấy cũng không kể cho mẹ ruột của mình biết. Em cũng không biết dòng họ nhà em sẽ có thái độ phản ứng thế nào. Ngài Radley bao giờ cũng nóng tính như lửa. Nhưng em không quan tâm nhiều lắm. Chỉ còn không đầy một năm nữa thì em sẽ đủ tuổi trưởng thành để tự quyết định mọi chuyện cho mình. Em nói như thế có đúng không, anh Basil. Em nhớ có lần em đã bảo anh là em sẽ tìm thấy tình yêu của mình trong thi ca và tìm thấy một người vợ từ những vở kịch của Shakespeare. Một đôi môi sẽ nói lời yêu thương của Shakespeare thì thảo vào lỗ tai của em. Em đã được ngắt ngay vòng tay của Rosalind và được Juliet hôn lên môi của em đấy.

- Đúng đấy Dorian. Anh tin là chú nói đúng. – Basil nói chậm rãi.

- Thế sáng hôm nay chú có gặp cô ta không? – Henry hỏi cắt ngang.

Dorian lắc đầu cười:

- Em rời cô ấy trong khu vườn của Arden. Và em sẽ đi tìm cô ấy tại khu vườn ở Verona.

Henry nhấp một ngụm rượu champagne, từ tốn nói:

- Thế vào thời điểm nào chú nhắc đến hai chữ hôn nhân với Sibyl Vane, hả Dorian? Và cô bé ấy đã trả lời như thế nào. Có lẽ chú đã quên sạch cả rồi.

Dorian hăng hái nói:

- Anh Henry ơi, em chẳng coi việc hệ trọng này như một lần giao dịch thương mại đâu. Em cũng chẳng nghiêm trọng hóa vấn đề một cách trịnh trọng. Em bảo là em yêu cô ấy. Nhưng cô ấy bảo là không xứng đáng làm vợ của em. Tại sao lại không xứng đáng làm vợ của em. Tại sao lại không xứng đáng chứ! Tại sao? Cả thế giới này sẽ chỉ là một con số không khi đem so sánh với cô ấy.

Henry nói khẽ:

- Phụ nữ họ thực dụng một cách tuyệt vời. – Hoàn toàn thực dụng hơn cánh đàn ông chúng ta đây. Trong nhiều trường hợp khi chúng ta quên nói hai chữ hôn nhân, họ sẽ biết cách nhắc khéo chúng ta đây!

Basil ấn mạnh lên bàn tay Henry:

- Đừng nói như vậy mà, Henry! Cậu đang làm cho Dorian khó chịu đấy. Chàng trai này không giống như những người đàn ông khác. Cậu ta sẽ chẳng đem lại bất cứ khổ đau nào cho ai cả. Cá tính của cậu ta rất hiền lành để có thể làm điều đó.

Henry nhìn thẳng qua mặt bàn:

- Dorian chẳng bao giờ khó chịu đối với tôi. – Anh ta trả lời Basil. – Tôi chỉ hỏi những câu hỏi khi có một lý do khả thi nhất. Và lý do khả thi duy nhất đó thật ra chỉ biện hộ cho câu hỏi cũng như mọi người khác. Mọi câu hỏi đều xuất phát từ hiếu kỳ mà thôi. Tôi có một học thuyết cho rằng phụ nữ là những người cầu hôn trước chứ không phải nam giới đàn ông chúng ta. Trừ phi là giới trung lưu. Nhưng giới trung lưu thì chẳng phải là giới đại diện chung cho xã hội hiện đại.

Dorian bật cười, đầu hất ra phía sau:

- Anh hoàn toàn bướng bỉnh đến độ hết thuốc chữa. Henry ơi, nhưng em không quan tâm đâu. Chẳng thể nào em có thể nổi nóng với anh được. Khi nào anh gặp cô ấy, anh sẽ nhận ra bất cứ ai có ý đồ không tốt về Sibyl chỉ là thú vật không có quả tim của con người. Em không thể nào hiểu được tại sao có kẻ đã hất hủi những gì anh ta yêu mến. Em rất yêu Sibyl Vane. Em muốn được đặt cô ấy lên một bệ xây bằng vàng. Em muốn cả thế giới này sẽ cùng tôn sùng người con gái thuộc về em. Hôn nhân ư? Một lời thề nguyện không thể vứt bỏ hay nuốt mất được. Đây cũng chính là lời thề em muốn nói với cô ấy. Niềm tin tưởng của cô ấy sẽ khiến em chung thủy. Lòng thành của cô ấy sẽ khiến em trở thành một con người tốt. Khi em ở bên cạnh cô ấy, em đã hối hận vì nghe lời anh nói đây, Henry ạ. Em đã trở thành khác hẳn so với những gì em vẫn nghĩ về mình trước đây. Em đã thay đổi hoàn toàn. Chỉ một lần chạm tay tự nhiên của Sibyl Vane đã khiến em quên hết về những học thuyết sai lầm của anh. Chúng ồn ào và hấp dẫn, nhưng bao giờ cũng chứa đầy chất độc.

Henry bật lên cười:

- Chú bao giờ cũng sẽ thích anh cho mà xem, Dorian ạ. – Henry nói – Có ai muốn uống chút cà phê không? – Anh bồi ơi, đem cà phê lại đi, cả rượu champagne ngon và thuốc lá nữa. Thôi khỏi cần thuốc lá, tôi đã có sẵn một ít rồi. Basil này, tôi không thể cho cậu hút xì gà đâu. Cậu phải hút thuốc lá. Đây mới là sự thưởng ngoạn thanh tao hợp với cậu nhất. Tuyệt đấy, thuốc lá khiến cho con người chẳng bao giờ thỏa mãn. – Quay sang Dorian, Henry nói – Chú còn muốn gì nữa hả? Đúng đấy. Dorian này, chú sẽ mãi mãi thích anh cho mà xem. Vì anh

sẽ nói cho chú biết về tất cả những lạc thú mà chú chẳng bao giờ có can đảm thực hiện.

- Anh đang nói làm nhảm cái gì thế, Anh Henry! – Dorian Gray thốt lên, miệng mồi một điếu thuốc lá từ ngọn lửa phun ra nơi miệng con rồng bằng bạc mà người bồi đã đặt trên bàn. – Thôi chúng ta đi đến nhà hát nhé. Khi anh nhìn thấy Sibyl, anh sẽ có một ý niệm khác hoàn toàn mới mẻ về cuộc sống. Cô ấy sẽ cho anh thấy những điều mà anh chưa hề từng cảm nghiệm qua.

- Anh đã biết tất cả mọi chuyện ở đời rồi. – Henry nói với một cái nhìn hờ hững trong ánh mắt – Nhưng anh luôn đón nhận những cảm xúc mới. Anh e rằng sẽ chẳng có cảm giác nào như thế đối với anh. Tuy nhiên, biết đâu cô bé người yêu của chú sẽ khiến anh bất ngờ. Anh cũng thích xem kịch lắm. Kịch có vẻ thực tế hơn ngoài đời rất nhiều. Nào, chúng ta cùng đi nhé. Dorian, chú sẽ đi xe chung với anh. Mình xin lỗi nhé Basil. Chiếc Brougham chỉ có hai chỗ ngồi. Anh sẽ đi theo sau bọn mình bằng một chiếc Hansom nhé.

Họ đứng lên và mặc áo khoác vào, tất cả đều vừa đứng vừa uống cà phê. Basil im lặng. Trông anh có vẻ rất trầm ngâm tư lự. Thực ra nhìn anh ta có vẻ rất buồn. Basil không thể chịu đựng được cuộc hôn nhân này. Anh tự an ủi đây là điều xem ra vẫn tốt đẹp hơn so với nhiều việc đã xảy ra.

Một lúc sau cả ba đều bước xuống cầu thang. Basil ngồi xe một mình như đã được sắp xếp trước, đôi mắt anh nhìn theo chiếc Brougham chồm lên trước mặt. Một cảm giác mát mát phủ trùm lên tâm trạng của anh. Basil biết rõ kể từ tối nay đối với anh Dorian Gray sẽ không còn là Dorian Gray của những ngày tháng cũ trong quá khứ nữa. Đôi mắt của Basil tối sầm lại. Đám đông ồn ào náo nhiệt trên đường phố nhập nhòa trong mắt anh. Khi chiếc xe taxi vừa đậu ngay thềm mặt tiền của nhà hát, Basil biết rõ hình như anh đã già hơn trước rất nhiều.

CHƯƠNG NĂM

Có lẽ vì một vài lý do nào đó, hôm nay nhà hát chật cứng người. Gã bầu nhà hát người Do Thái đứng ngay ngoài cổng, miệng to ra những nụ cười bóng như xoa mỡ. Ông ta đích thân đưa cả ba người vào chỗ ngồi với vẻ ngạo mạn quá mức cần thiết, hai bàn tay béo múp đeo đầy nữ trang luôn luôn vẫy và giọng oang oang không ngớt cất lên.

Dorian càng lúc càng cảm thấy căm ghét ông ta. Chàng trai có cảm giác mình đi tìm nàng bạch tuyết nhưng lại gặp phải mù phù thủy. Henry thì ngược lại có vẻ thích lão phù thủy nhà hát người Do Thái này. Ít nhất thì Henry đã nói thể khi bắt tay lão ta. Henry ngưỡng mộ một con người đã tìm được một diễn viên nữ thiên tài cho nhà hát của mình cũng như đã mấy lần khánh kiệt chỉ vì đam mê Shakespeare. Basil thì có vẻ vui lây một chút vì những khuôn mặt náo nhiệt của đám đông trong nhà hát.

Không khí nóng và ẩm thật khó chịu. Ánh nắng mặt trời cuối ngày vẫn còn nóng hực như phà lửa. Những người trẻ trong nhà hát đã cởi áo khoác ngoài và áo khoác bên trong treo lên những vách tường. Họ nói chuyện ồn ào khắp nhà hát. Người ta bóc vỏ và chia những quả cam với mấy cô gái đã hóa trang sẵn. Phụ nữ cười ré lên, nhiều bà có giọng nghe lạnh lạnh. Không khí thật oi ngạt. Tiếng nói chuyện ồn ào nghe rất lộn xộn. Tiếng khui nắp chai rượu vang nổ bôm bốp từ quầy bar đưa lại.

- Chú bảo đây là nơi chú đã tìm thấy thần tượng của mình ư? – Henry cất tiếng trước.

- Đúng đấy – Dorian Gray trả lời – Chính nơi này em đã tìm ra cô ấy và Sibby vượt qua tất cả những thần tượng khác. Khi cô ấy hát, anh sẽ quên tất cả mọi sự trên đời. Còn những con người lộng tuộm ở đây, mặt mũi thô kệch và những cử chỉ quê mùa thô lỗ sẽ rất khác khi họ xem cô ấy biểu diễn. Bọn họ sẽ ngồi rất im lặng để theo dõi. Họ sẽ cười hay là khóc hoàn toàn dưới sự điều khiển của cô ấy. Cô ấy khiến họ có những cảm nhận rất riêng với tiếng đàn vĩ cầm. Cô ấy sẽ nâng tinh thần của họ lên và mọi người có cảm giác như máu thịt của người khác.

- Ôi. – Anh hy vọng sẽ không như thế – Henry nói khẽ trong lúc anh đang đảo mắt nhìn quanh khán giả trong nhà hát qua ống nhòm của những người đi coi hát nhạc kịch.

- Đừng chú ý đến Henry – Basil nói – Anh hiểu ý chú đang nghĩ mà. Anh tin nơi cô gái này đấy. Tình yêu của chú thật tuyệt diệu. Người chú yêu sẽ là một cô bé dễ thương và cao quý. Hãy trân quý tình yêu ở lứa tuổi chú vì đây là điều đáng nên làm. Nếu cô bé thật sự đem đến cho người khác một tâm hồn, nếu cô ta có thể tạo ra vẻ đẹp nơi những con người bất hạnh và xấu xa, nếu cô gái này có thể lột trần những ích kỷ của người khác và khiến họ khóc như họ chưa bao giờ được

khóc, cô ta thật sự xứng đáng với tình cảm nồng nàn của chú và của cả thế giới. Cuộc hôn nhân này là một hỷ sự đấy. Ban đầu anh đã không nghĩ như thế. Giờ thì anh tin thực sự là như vậy. Thượng đế đã tạo ra Sibyl Vane cho chú. Thiếu cô ấy, chú sẽ chẳng bao giờ thật sự trọn vẹn đâu.

- Cám ơn anh Basil. – Dorian nói, tay chàng trai bóp nhẹ tay Basil. – Em biết anh sẽ hiểu em. Henry thật là quá quắt. Anh ấy khiến cho em sợ. Giờ thì buổi hòa tấu đã bắt đầu. Chỉ còn năm phút nữa thôi màn nhung sẽ kéo lên và anh sẽ nhìn thấy cô gái mà em đã quyết định dâng hiến trọn vẹn cả cuộc đời mình. Em sẽ cho cô ấy tất cả những gì cao đẹp nhất mà em có được.

Chừng mười lăm phút sau, một loạt tiếng vỗ tay ào ào vang lên như sấm dậy, gần như là hỗn loạn khi Sibyl Vane bước ra ngoài sân khấu. Quả nhiên như thế, người con gái thật đẹp trong dáng vẻ yêu kiều – một sinh thể đáng yêu nhất con người có thể nghĩ ra, Henry cũng phải xác định là như thế.

Đôi mắt nâu ngơ ngác trong ánh nhìn bên lên. Gương mặt thoảng ửng một nét hồng như cành hoa đang phản chiếu từ một chiếc gương bằng bạc. Những sắc hồng càng ửng thêm trên đôi má khi cô gái nhìn vào khán giả. Cả hý viện bây giờ đang căng thẳng như một dây đàn vặn cứng. Cô bé bước lùi lại vài bước rồi bất chợt đôi môi tách hờ, run run. Basil Hallward bắt đầu đứng lên và vỗ tay. Dorian ngồi bất động, ngây như phỗng khi anh chàng mắt dán chặt vào cô gái, tựa hồ như một người đang nằm mơ vậy. Henry lấy ống nhòm ra xem và vuột miệng reo lên:

- Thật dễ thương, thật đáng yêu quá!

Cảnh vở diễn bây giờ là tại nhà của Capulet. Romeo đang trong bộ quần áo hành hương tiến ra cùng bạn của mình là Mercutio. Giàn nhạc đánh lên vài nốt đệm và vũ khúc đầu tiên bắt đầu. Đây là những diễn viên múa ăn mặc lòe loẹt, gần như là xộc xệch. Sibyl Vane múa giữa đám đông như một đóa hoa huệ giữa một rừng cỏ dại. Dáng cô gái thướt tha xoay nhẹ thật uyển chuyển như nhánh rong đang lả lơi giữa dòng nước trong xanh biếc. Ngấn cổ cao và trắng như những cánh hoa huệ đầu mùa. Hai bàn tay kia nhất định phải được tạc ra từ ngà voi bởi một nhà điêu khắc đại tài.

Ôi. Thật khó mà tìm ra tất cả những diễn tả về vẻ đẹp toàn bích của người con gái. Cô gái không tỏ lộ đôi mắt nồng nàn khi nhìn Romeo, rồi cô bắt đầu cất tiếng nói như trong kịch bản đã soạn riêng cho cô.

Hỡi người hành hương, bàn tay anh đã làm sai quá nhiều lần rồi đây
Điều gì đã khiến anh nhiệt thành đến vậy

Thánh nhân không có bàn tay mà người hành hương đã chạm

Trong tay họ là nụ hôn của những người hành hương...

Sau đó là một cuộc đối thoại ngắn với phong cách hoàn toàn gượng ép. Âm lượng đầy kỹ thuật, nhưng xét về mặt uyển chuyển của ngôn ngữ thì cuộc đối

thoại này nghe rất sáo. Hình như đây là một thứ màu sắc đã bị phai nhòa đi khá nhiều. Những nét đẹp sinh động của văn thơ bắt hủ vì thế đã bị xúc phạm. Chất thơ và tình ý nồng nàn trong lời thoại trở thành hết sức gượng gạo giả dối.

Dorian Gray tái người dần đi khi anh quan sát cô gái. Cả hai người đàn ông đi cùng anh chẳng ai dám có nhận xét nào với Dorian. Cô gái này thực ra chẳng có gì là xuất sắc cả. Hai người bạn của Dorian có vẻ thất vọng ra mặt.

Tất nhiên để đánh giá chính xác khả năng diễn xuất của một nữ diễn viên thủ vai Juliet phải là lúc cô gái đó đứng trên ban công ở cảnh hai. Henry và Basil đang chờ đến cảnh đó. Nếu cô gái mà diễn cảnh này không đạt, coi như khả năng diễn xuất của cô hoàn toàn chẳng có gì đáng nói cả.

Cô bé bước ra sân khấu như một mảnh trăng bạc đầy quyền rũ, điều đó chẳng ai có thể chối cãi được. Nhưng cách diễn xuất gượng gạo luộm thuộm của cô đã khiến người ta thất vọng. Càng lúc tình hình càng xấu tệ hơn. Những cử động càng lúc càng miễn cưỡng thô cứng. Cô gái nhấn mạnh vào những tiểu tiết nên lời thoại trở nên khô khốc thiếu hẳn tính tự nhiên cần có. Nhất là đoạn thơ thật đẹp:

Chàng biết mặt nạ của đêm nay trên khuôn mặt em
Có khác chẳng chỉ là lượt phấn người giúp việc đã thoa lên ấy.
Chàng đã nghe em nói chuyện đêm nay...

Lời thoại hay như thế đã bị kéo căng ra đến độ đau thương vì cô gái chú trọng quá nhiều đến sự chính xác của vần điệu và câu chữ, giống hệt như một cô bé học trò đang trả lời kiểm tra môn học thuộc lòng, thành ra khi cô gái đứng trên ban công và diễn tiếp:

Dù em hạnh phúc bên chàng
Nhưng em không vui vì sự kiện buổi tối hôm nay...
Sao lại thô gượng như thế, chẳng thuận tai chút nào cả, bất ngờ nữa;
Như là em bị sét đánh vậy, trời đất cũng biến tan
A, người ta nói hãy bừng sáng lên, ngọt ngào lên, em chúc chàng ngủ ngon!
Nụ tình mùa hè này đang chín rục lặng thầm bên dưới,
Sẽ minh chứng cho vẻ đẹp của đóa hoa lần sau ta gặp lại...

Cô bé diễn như thể lời nói của cô chẳng có bất cứ ý nghĩa nào đối với chính mình. Chẳng phải vì cô ta quá lo lắng sợ hãi. Trái lại, cô ta hoàn toàn tự nhiên và tự tin, có vẻ như đang biết chính xác mình đang làm gì. Hoàn toàn chủ động. Đây đúng là nghệ thuật hạng tồi. Cô ta diễn xuất hoàn toàn thất bại.

Ngay cả những khán giả không có học thức trong nhà hát cũng sẽ dần dần mất đi hứng thú với vở kịch. Đám đông bắt đầu trở nên khó chịu thực sự. Họ bắt đầu la ó và huýt sáo âm ỹ lên. Lão quản lý người Do Thái đứng ngay phòng thay áo cứ giậm chân và mách tục vì giận dữ. Duy nhất chỉ có người con gái là vẫn bình chân như vại.

Khi cảnh hai chấm dứt, một chuỗi những đợt sóng xì xồ âm ỹ cất lên. Henry cũng đứng lên và khoác áo lên vai:

- Cô ấy rất đẹp, Dorian ạ. Nhưng không thể diễn kịch được. Thôi chúng ta đi nhé.

- Em sẽ chẳng đi đâu cả. Em sẽ xem trọn vở kịch này. – Chàng trai trẻ cay đắng trả lời, giọng nói có phần giận dữ. – Thành thật xin lỗi vì em đã khiến anh Henry lãng phí một buổi tối. Thành thật xin lỗi cả hai anh.

- Chú Dorian này. Anh nghĩ là cô Sibyl Vane hôm nay không được khỏe. – Basil cắt ngang – Chúng ta sẽ đến xem cô ấy biểu diễn vào một dịp khác.

- Em nghĩ là cô ấy bị ốm. – Dorian nói thêm – Hình như cô ấy bị cảm cúm. Hôm nay cô ấy diễn khác lắm. Ngày hôm qua cô ấy diễn tuyệt lắm. Hôm nay thì cô ấy diễn quá thường, chả có gì đặc biệt cả.

Basil tìm cách an ủi Dorian:

- Đừng nói như thế với người mình yêu, Dorian. Tình yêu phải cao cả và tuyệt diệu hơn cả nghệ thuật chứ.

Henry nói chen vào:

- Tình yêu và nghệ thuật cả hai đều chỉ là bắt chước mà thôi. Hãy để cho chúng tôi đi nhé, Dorian. Cả chú cũng không nên ở lại đây lâu. Sẽ chẳng có lợi đâu nếu như chú cứ xem lại phong cách biểu diễn cù nhày như thế này. Và lại, anh biết chú cũng không muốn vợ mình phải đi diễn kịch chứ. Nhất là khi cô ấy thủ vai Juliet như một con rối bằng gỗ. Cô ấy xinh lắm, nhưng giá cô ấy biết một chút kinh nghiệm về cuộc đời như cô ấy hiểu biết về nghề diễn, tình hình sẽ khá lên hơn. Chỉ có hai loại người hấp dẫn – Một loại biết tất cả mọi điều và một loại chẳng biết sự gì cả. Lạy trời thôi, chú đừng có nhìn thăm hại như thế được không? Bí quyết để mình trẻ mãi là đừng bao giờ nghĩ đến những cảm xúc tiêu cực. Hãy cùng Basil đi câu lạc bộ với anh. Chúng ta sẽ hút thuốc lá và uống rượu chúc mừng nhan sắc của Sibyl Vane. Cô ấy đẹp lắm, chú còn muốn gì hơn nữa ở cô ấy chứ?

- Anh làm ơn đi ra đi, Henry! – Chàng trai trẻ gất lên. – Tôi chỉ muốn được ở một mình thôi. Anh Basil này, anh không khó chịu khi em bảo anh cũng nên cùng đi chứ. Anh có đang nhìn thấy tình cảnh của em hay không? – Nước mắt ấm nóng chảy ra từ đôi mắt Dorian. Môi anh chàng run bần bật. Dorian bước vội về ghế của mình, lưng dựa vào tường, hai tay đưa lên bưng lấy mặt.

- Chúng ta đi thôi, Basil ơi. – Henry nói với một vẻ đầu dậu rất khác thường. Sau đó hai người đàn ông cùng bước ra ngoài.

Một lát sau đó đèn sân khấu bật sáng và màn nhung lại kéo lên cho cảnh ba. Dorian trở lại ghế ngồi của mình. Anh chàng không còn bất cứ nét tự hào nào nữa. Khuôn mặt tím tái gần như dửng dưng. Vở kịch nặng nề trôi đi, dai dẳng một cách cố tình không chịu kết thúc.

Quá nửa khán giả bỏ nhà hát, tiếng giày giẫm lên nền nhà ồn ào trộn chung với những tiếng cười khả ố. Cả đêm diễn trở thành một thất bại thảm hại. Cảnh cuối cùng được diễn gần như chỉ để cho những hàng ghế trống ngòi xem.

Khi vở kịch kết thúc, Dorian Gray chạy vội ra hậu trường vào phòng thay áo. Cô gái đang đứng một mình với một khuôn mặt rạn rỡ. Đôi mắt nháy nhót với những tia lửa hồng ấm áp. Toàn thân cô gái như đang tỏa ra một ánh hào quang rất lạ. Đôi môi hé nở với một nụ cười bí ẩn rất riêng.

Khi Dorian bước vào phòng, cô gái nhìn anh, một nét rạn ngời hạnh phúc hiện ra trên khuôn mặt:

- Hôm nay em diễn tệ quá phải không, Dorian. – Cô gái kêu lên.

- Không thể tưởng tượng nổi – Chàng trai trả lời, anh nhìn cô gái hết sức ngỡ ngàng. – Thật không thể tưởng tượng nổi. Tệ chưa từng có. Chẳng lẽ cô bị ốm à? Cô có biết là tôi đã chán chường tột độ như thế nào?

- Này Dorian – cô gái mỉm cười, cố tình kéo dài tên của chàng trai với một giọng nói đầy chất nhạc, tên Dorian bỗng chợt ngọt lịm hơn cả mật ong trên đôi môi hồng đỏ như hai cánh hoa chín bói của cô gái. – Dorian ơi, anh cần hiểu. Giờ thì anh hiểu chuyện gì rồi chứ?

- Hiểu cái gì? – Chàng trai hỏi vặn lại, ra chiều rất bực tức.

- Tại sao đêm nay anh câu bản thế? Chẳng lẽ bao giờ em cũng diễn tệ như thế này sao. Chẳng lẽ em không thể nào diễn hay được nữa ư? Hả anh?

Dorian nhún vai:

- Tôi đoán là cô bị cảm. Khi cô không được khỏe thì đừng nên diễn nữa. Cô khiến bạn bè của tôi thất vọng. Cô khiến tôi hết sức chán nản.

Cô gái tỏ vẻ không muốn lắng nghe. Cô ta hình như đang rất vui. Một cảm giác hạnh phúc ngất ngây phủ trùm lên toàn bộ cơ thể người con gái.

- Dorian ơi. Anh... – cô gái cất tiếng nói – Trước khi em biết anh, diễn xuất chính là lẽ sống của đời em. Em chỉ thật sự tin rằng mình đang sống khi em đứng trên sân khấu. Em luôn tin rằng đây là sự thật. Đêm nay em là Rosalind, ngày mai em là Portia. Niềm vui của nhân vật Beatrice cũng là niềm vui của em. Nỗi đau của Cordelia cũng là nỗi đau của chính em. Em hoàn toàn tin vào tất cả những điều đó. Bạn diễn của em lúc nào cũng là những con người thật. Trang trí sân khấu là thế giới của em. Em hoàn toàn tin rằng phong cảnh lòe loẹt màu sơn là cảnh thực. Rồi anh đến – một tình yêu thật đẹp – anh đã giải thoát linh hồn em khỏi ngục tù của trí tưởng tượng. Anh giúp em nhìn thấy thế nào là cuộc đời thực, cuối cùng em nhìn qua một lỗ hẹp và nhận ra những điều tầm thường hào nhoáng, những vinh quang giả tạo mà từ trước đến nay em cứ ôm chặt trong tay mình. Đêm nay là đêm đầu tiên em nhận ra Romeo không phải là bạn diễn của mình. Em nhận ra đây chỉ là một gã đàn ông yếm thế, già nua, mặt trát phấn. Ngay cả ánh trăng trong vườn táo chỉ là cảnh giả, tất cả đều trở nên dung tục.

Ngay cả lời thoại trong vở kịch cũng không còn là thực nữa. Tất cả đều không phải là việc em vẫn sống, không phải là điều em muốn nói. Anh đã đem đến cho em những điều cao cả và vĩ đại hơn. Một điều gì đó cao đẹp hơn nghệ thuật. Giống như một lần phản tỉnh ý thức nhất. Anh khiến em nhận ra ý nghĩa trung thực nhất của tình yêu. Người yêu của em hỡi. Em chán những màn diễn lắm rồi. Anh cao cả và đáng quý đối với em hơn nghệ thuật rất nhiều. Em chỉ là một con rối trong một vở kịch. Khi đến nhà hát hôm nay, em cứ tự hỏi tại sao tất cả những điều tưởng như nghệ thuật vĩnh hằng đã biến sạch cả. Tự nhiên em nhận ra những ánh bình minh hoàn toàn mới mẻ trong tâm hồn. Đây là những cảm giác trong trẻo khác lạ. Những âm thanh réo rắt trong đầu em khi tủm tỉm cười một mình. Những nụ cười – Chúng biết thế nào là tình yêu đấy. Hãy đưa em đi khỏi nơi này đi, Dorian – Hãy cho em được đi theo anh. Đến bất cứ nơi nào chỉ có riêng hai chúng ta. Em chán ghét sân khấu lắm rồi. Em có thể bắt chước những điều em không cảm nhận được. Nhưng em không thể bắt chước những cảm giác đang đốt cháy em trong lúc này. Anh Dorian ơi. Giờ thì anh đã hiểu tại sao rồi chứ? Ngay cả nếu như em cố tình diễn thì sự cố gắng ấy chính là những báng bổ thấp hèn nhất khi em phải diễn xuất với trái tim không còn thơ ngây nữa. Anh đã khiến em nhận ra tất cả những vẻ đẹp trần trụi của cuộc đời.

Chàng trai vật mình xuống một cái ghế sofa gần đó. Anh đau đón quay mặt đi:

- Cô đã hủy diệt tình yêu của tôi! – Dorian tàn nhẫn nói.

Cô gái nhìn Dorian với đôi mắt sững sờ rồi bật cười. Chàng trai không trả lời cô. Sibyl bước đến bên chàng trai rồi vuốt tóc anh với những ngón tay rất nhỏ của mình. Cô quỳ xuống và áp hai bàn tay chàng trai lên đôi môi nóng bỏng của mình. Chàng trai rút tay lại. Một dòng điện nhột nhật chạy khắp cơ thể anh.

Dorian đứng dậy và đi ra cửa:

- Đúng như thế – Chàng trai gào lên – Cô đã phá hủy tình yêu của tôi. Cô đã từng khuấy động trí tưởng tượng của tôi. Giờ thì cô chẳng thể khuấy động được ngay cả sự tò mò của tôi nữa. Cô vĩnh viễn chẳng còn có thể đem lại cho tôi bất cứ cảm giác nào nữa. Tôi yêu cô vì cô thật tuyệt diệu trước đó, vì cô có năng khiếu và thông minh, vì cô nhận ra ý nghĩa lý tưởng cao cả của các nhà thơ và giúp những tư tưởng ấy trở nên có hình dáng và biến nghệ thuật trừu tượng trở thành cụ thể. Giờ thì cô đã vứt tất cả những giá trị ấy ngoài cửa sổ. Cô thật nông cạn và ngốc nghếch. Trời ơi. Tôi điên khùng quá vì đã yêu cô. Đúng tôi là một thằng điên. Giờ thì với tôi cô chẳng còn có ý nghĩa nào nữa. Tôi sẽ không bao giờ nghĩ đến cô nữa. Sẽ không bao giờ nhắc đến cái tên Sibyl Vane. Cô không biết cô đã từng quan trọng đối với tôi như thế nào? Tại sao chỉ là đã từng chứ. Ồ. Tôi không hề muốn nghĩ đến điều này nữa. Tôi ao ước phải chi tôi chưa từng gặp gỡ cô. Chính cô đã phá hủy cuộc sống và hy vọng tình cảm của tôi. Hóa ra cô

chẳng biết sẽ tai hại như thế nào khi cô nói tình yêu đã phá hỏng sáng tạo nghệ thuật của cô. Cô sẽ là cái gì chứ nếu cô không có nghệ thuật diễn xuất. Vô dụng tất tần tật. Cô sẽ chẳng là cái gì cả. Tôi đã có thể biến cô thành một siêu sao, nổi tiếng, lộng lẫy và cả thế giới này sẽ cung phụng tôn sùng cô khi cô thuộc về tôi. Giờ thì hãy nhìn xem. Cô sẽ là cái gì kia chứ. Cô chỉ là một cô đào hạng bét với khuôn mặt dễ coi mà thôi!

Cô gái tái mặt lại, toàn thân run lên bần bật. Hai bàn tay cô nắm chặt lại, giọng nói ứ nghẹn trong cuống họng:

- Anh không nói nghiêm túc đấy chứ, Dorian. – Giọng nói cô run lên – Anh đang đóng kịch với em ư?

- Đóng kịch à? Tôi để phần đóng kịch ấy cho cô. Cô giỏi chuyện ấy lắm mà. – Dorian trả lời bằng một giọng cay đắng.

Cô gái đứng lên và với một khuôn mặt đau đớn. Cô bước nhanh đến bên Dorian rồi nắm cánh tay chàng trai, cô gái nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, nhưng Dorian đã hất tay cô gái ra:

- Đừng bao giờ động vào người tôi nữa!

Một tiếng rên khẽ bật lên, cô gái ngã quỵ xuống chân chàng trai, vật vã như một cành hoa bị dẫm nát:

- Dorian. Dorian anh ơi, đừng bỏ em như thế này. – Cô gái thều thào. – Xin lỗi anh, em đã không diễn xuất tốt. Em cứ nghĩ về anh mãi thôi. – Nhưng em sẽ cố gắng – thật đấy – Em sẽ cố. Tình yêu của em giành cho anh đã đánh quỵ em một cách quá đột ngột. Em yêu anh thật sự từ khi nụ hôn anh đã giành cho em – Nếu chúng ta đừng hôn nhau thì em vẫn diễn xuất được. Hãy hôn em nữa đi, anh yêu. Đừng bỏ rơi em mà. Em không chịu đựng nổi đâu. Anh có thể hãy tha lỗi cho em chỉ đêm nay thôi? Em sẽ cố gắng nhiều hơn nữa để diễn thật tốt. Đừng đối xử lạnh lùng như thế chỉ vì em yêu anh hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này. Anh ơi. Đây sẽ là lần duy nhất em khiến anh thất vọng. Anh nói rất đúng. Dorian ơi. Em đáng lẽ phải thể hiện mình là một nữ diễn viên. Em thật là ngốc nghếch mặc dù em không thể làm gì khác hơn được. Ôi xin đừng bỏ em đi. Đừng bỏ rơi em mà, anh.

Cô gái nghẹn ngào gần như bị hóc vì cảm xúc dâng lên quá mạnh. Cô gái co quắp như một con thú bị trúng thương rất nặng. Dorian mím môi lại nhìn xuống cô gái đang vật vã trên nền gạch. Đôi mắt của chàng trai đẹp quá nhưng đôi môi cong lên đầy khinh miệt. Bao giờ cũng là những cảm xúc khô hài lố bịch của người khác khi chúng ta đã bắt đầu chán chường họ. Sibyl Vane đối với Dorian bây giờ chỉ là một trò đùa kịch cớm. Nước mắt và tiếng khóc nức của cô gái khiến Dorian cảm thấy rất bực bội khó chịu.

- Tôi sẽ đi đây. – Chàng trai nói bằng một giọng bình tĩnh rất rõ ràng. – Tôi không muốn mình là kẻ vô tâm độc ác như thế đâu, nhưng tôi không thể gặp lại

cô nữa. Cô đã khiến tôi hết sức thất vọng.

Người con gái tí tê khóc nhưng Dorian không trả lời, cô gái lết gân đến bên anh. Hai bàn tay nhỏ xíu của cô đưa vờ lên một cách mù quáng. Dorian trở gót rồi bước ra khỏi căn phòng. Chỉ trong vài phút, chàng trai đã ở bên ngoài nhà hát.

Dorian cũng không biết là mình đang đi đâu nữa. Anh nhớ mình đã đi lang thang qua những con phố mờ mờ ánh sáng. Những căn nhà đèn đũa cũ kỹ hằn học. Những người đàn bà giọng nói oang oang và tiếng cười hô hố rủ rê của những cô gái ăn sương chèo kéo Dorian. Những gã say rượu lảm nhảm, khai lợm, chửi tục om sòm, ồn ã cãi vã trông như một đàn vượn. Anh nhìn thấy những đứa trẻ bẩn thỉu nhóp nhóp đang ôm túm lấy nhau trên bậc cửa, anh nghe thấy tiếng chửi rủa the thé vọng ra từ những căn nhà tăm tối.

Khi bình minh bắt đầu ló dạng, Dorian thấy mình đang nằm ở công viên Covent Garden. Những chiếc xe gỗ chở đầy hoa huệ đã héo rũ gục xuống, tiếng bánh xe cát kết đầy, đay nghiến trên con đường vắng vẻ. Con đường tràn ngập hương thơm của hoa huệ đến độ rịt rịt. Vẻ đẹp tàn úa của những bông hoa héo rũ này càng khiến cho Dorian khó chịu hơn. Anh đi theo những người đàn ông lực lưỡng đang đẩy những xe hoa đi vào chợ. Một người đàn ông mặt đỏ mời anh ăn mấy trái đào. Anh cảm ơn họ và bắt đầu nhai lặng lẽ, lòng tự hỏi tại sao bọn họ không lấy tiền của anh. Dù sao thì họ cũng đã phải hái đào lúc nửa đêm dưới ánh trăng lạnh lẽo. Vài cậu bé bưng những chậu gỗ đựng đầy hoa tulip và hoa hồng màu vàng đặt cạnh những đống rau cải to đùng màu xanh như cẩm thạch. Dưới mái hiên của gian chợ được chống lên bởi những cây cột màu xám đã bạc màu vì ánh nắng, anh nhìn thấy mấy cô gái đầu để trần, quần áo luộm thuộm, đang nhón nháo chờ buổi chợ kết thúc. Một lúc sau Dorian gọi một chiếc Hansom và đi về nhà. Bầu trời lúc này có màu xanh đá ngọc opal, những mái nhà bây giờ lấp lánh như dát bạc.

Khi Dorian bước qua thư phòng để đến phòng ngủ của mình, đôi mắt chàng trai nhìn thấy bức họa mà Basil đã vẽ chính anh. Dorian lùi người lại vì ngạc nhiên. Sau đó Dorian bước tới để ngắm bức tranh kỹ hơn.

Dưới ánh sáng tù túng mờ ảo cố tình xuyên qua bức màn lụa màu kem, khuôn mặt trong bức tranh hình như thay đổi một chút. Nét mặt trong chân dung của Dorian như có một chút gì đó không giống trước đây. Cái miệng bây giờ hình như đang nhếch cười, khá lạnh lùng. Đây là một điều rất lạ. Cảm giác có vẻ rất tàn nhẫn.

Dorian bước đến bên cửa sổ rồi kéo rèm lên. Ánh bình minh ủa vào căn phòng hẹp, quét sạch bóng tối gom lại một góc phòng. Lạ thật, nét cười lạnh lùng trên môi trong bức tranh vẫn giữ nguyên dù có thêm ánh sáng. Có vẻ càng được nhìn thấy rõ hơn. Ánh bình minh khiến cho Dorian nhìn thấy rõ rệt những nếp nhăn quanh khóe miệng như anh đang soi gương, những nếp nhăn giống như anh

nhận ra mỗi khi mình làm một điều gì đó sai quấy để rồi anh phải mặc cảm với chính mình.

Anh nhìn mặt và cầm lên tấm gương hình quả trám được lộng trong một cái khung làm bằng ngà voi mà Henry đã tặng. Anh liếc nhìn thật nhanh, tuy cố tình nhìn mặt lại nhưng trong gương khuôn mặt anh vẫn giữ y nguyên.

Dorian dụi mắt và tiến đến gần bức tranh hơn. Anh quan sát chân dung mình thật kỹ. Không có bất cứ sự thay đổi nào trong bức tranh nhưng nét biểu diễn của khuôn mặt thì rõ ràng là rất thực. Hình như bức tranh không còn là vẻ đẹp của Dorian trước đây nữa. Có một điều gì đó thật đáng xấu xa, đê tiện và bỉ ổi hiện ra một cách lộ liễu.

Dorian vật người xuống chiếc ghế bành và bắt đầu suy nghĩ. Bất ngờ Dorian nhớ lại lời cầu nguyện của mình hôm bức tranh được hoàn tất tại phòng họa của Basil.

Đúng vậy. Dorian nhớ rất rõ.

Anh nhớ mình đã đầy phần uất khi anh khát khao bức tranh sẽ già đi và còn anh thì trẻ mãi, và như thế vẻ đẹp thời thanh xuân của Dorian sẽ vĩnh viễn không bao giờ mất đi. Chính khuôn mặt trong bức tranh sẽ mang những dấu vết hối tiếc mặc cảm vì những tội lỗi mà Dorian đã gây ra. Anh đã mong ước rằng chính bức tranh sẽ thay thế anh hứng chịu những vết nhăn đến từ dấu vết đau khổ và mặc cảm, những hệ quả từ đam mê ích kỷ của mình, sau đó anh sẽ giữ mãi vẻ đẹp thanh xuân trẻ trung của thời trai tráng sung sức.

Có lẽ khát khao mơ ước của Dorian sẽ chẳng bao giờ được thực hiện. Điều đó làm sao có thể xảy ra được. Kể cả chỉ nghĩ đến điều đó thôi cũng đã là tư tưởng quái đản rồi. Nhưng lạ thật, bức tranh trước mặt anh bây giờ đã thoáng hiện ra một nét tàn nhẫn không thể phủ nhận được. Còn khuôn mặt anh vẫn không hề thay đổi.

Phải chăng anh đã trở thành tàn nhẫn! Có phải chính Dorian đã xử sự như một kẻ tàn nhẫn với Sibyl Vane? Đây là lỗi của cô bé kia chứ không phải là lỗi của anh. Anh đã từng mơ ước rằng cô bé sẽ trở thành một diễn viên nhạc kịch vĩ đại nhất. Anh đã đem tặng nàng tình yêu đầu đời của mình chỉ vì anh tin rằng nàng là một thiên tài. Rồi thì cô bé khiến anh thất vọng. Cô ta thật nông cạn và chẳng có chút gì là đáng quý.

Dù sao thì cảm giác áy náy ân hận vẫn cứ bủa vây lấy Dorian khi anh nhớ lại cô bé oằn oại trên nền gạch, khóc nức nở như một đứa trẻ đáng thương. Anh nhớ đến cảm giác đứng đưng mà anh đã nhìn cô gái. Tại sao anh đã xử sự như thế? Tại sao anh lại có một linh hồn gỗ tượng như vậy? Mà anh cũng đau khổ có kém gì cô gái đâu? Trong suốt ba giờ đồng hồ của vở diễn, anh đã sống trong nỗi đau kéo dài như ba thế kỷ, triền miên trong những tra tấn giằng xé. Cuộc đời của anh cũng đáng sống như cuộc đời của cô bé vậy.

Cô và anh đã thật sự bước vào cuộc hôn nhân tâm tưởng trong một thời gian rất ngắn nhưng anh đã để lại trong cô một cuộc li dị thất vọng kéo dài vĩnh viễn. Có lẽ phụ nữ sẽ chịu đựng được những nỗi đau giỏi hơn đàn ông. Họ có thể sẽ sống bằng cảm xúc của chính họ. Họ sẽ nghĩ về chúng. Khi họ yêu, họ chỉ cần ở bên cạnh một người để họ có thể nhận ra họ không cô quạnh. Chính Henry đã nói với Dorian như thế. Anh ta biết rõ về phụ nữ lắm. Tại sao Dorian phải ưu tư quá nhiều về Sibyl Vane? Với anh bây giờ thì cô ấy chẳng còn ý nghĩa nào nữa.

Còn bức tranh chân dung này thì sao? Anh biết nói như thế nào về nó? Bức tranh ấy đã cất giữ những điều bí ẩn về cuộc đời của anh và sẽ nói lên lịch sử hành vi của một chàng trai còn trẻ. Chính bức tranh ấy đã dạy cho anh biết quý trọng vẻ đẹp của mình. Liệu bức tranh ấy có giúp anh nhận ra những lỗi lầm mà anh đã phạm để anh tự ghê tởm chính linh hồn của mình hay không? Liệu anh sẽ có đủ can đảm để nhìn nó một lần nữa hay không?

Không đâu! Đây chỉ là ảo ảnh được vắt ra từ những cảm xúc vật vã vì hoảng sợ. Anh nhớ đến cái đêm định mệnh đáng nguyên rủa khi anh bước ra khỏi mê cung tù túng của nhà hát. Bỗng nhiên trong não anh trở nên cay cú lẩn tránh. Chẳng lẽ một nét nhăn trên khóe miệng của bức tranh có thể khiến anh khó chịu hay sao? Bức tranh này sẽ chẳng bao giờ thay đổi. Thật là ngốc nghếch khi anh nghĩ rằng nó đang biến hóa. Tất cả chỉ là ảo tưởng thôi Dorian ạ.

Nhưng bức tranh không chịu buông tha Dorian với khuôn mặt đã bị vặn lệch và một nụ cười đều đặn hiện ra trên khóe mép. Mái tóc vàng của người trong tranh vẫn sáng lên dưới ánh nắng. Đôi mắt màu xanh nước biển của người trong tranh đối diện với người bên ngoài như thể anh đang soi gương. Đôi mắt ấy của Dorian trong bức chân dung vẫn còn ấm hơi người.

Một cảm giác tội nghiệp rất rõ không phải cho mình mà cho người đàn ông trong khung hình chột xâm chiếm tâm hồn Dorian. Bức tranh đã thay đổi và sẽ càng thay đổi nhiều hơn nữa. Mái tóc vàng kia rồi sẽ trở thành một màu xám. Màu đỏ của hoa hồng và màu trắng của hoa huệ rồi đây sẽ tàn lụi đi. Mỗi một lần phạm lỗi hay một tội ác mà Dorian làm sẽ quệt một vết cọ xấu xa vào bức tranh. Nhưng anh chưa phạm bất cứ một lỗi nào? Còn bức tranh này đang thay đổi. Tại sao bức tranh này lại trở thành một biểu tượng của lương tâm chứ?

Không đâu. Anh sẽ tránh xa những cảm dỗ. Anh sẽ không bao giờ đi gặp Henry nữa – Sẽ không bao giờ lắng nghe những học thuyết tầm đầy chất độc của Henry như lần đầu tiên anh nghe được tại khu vườn nhà Basil. Chính những học thuyết ấy đã khiến anh hoàn toàn đảo lộn những suy nghĩ ngây thơ của mình, toàn là những điều về đam mê dâm dật hoang tưởng. Anh sẽ quay trở lại với Sibyl Vane, sẽ xin lỗi cô ấy, sẽ làm đám cưới, sẽ yêu thương cô ấy hết lòng. Dù sao đây cũng là trách nhiệm và nghĩa vụ lương tâm của anh. Tội nghiệp cô bé quá. Anh đã đối xử tàn nhẫn và quá ích kỷ với cô bé. Những tình cảm nồng nàn

cô bé đã một lần đem đến cho anh sẽ quay trở lại. Họ sẽ được hạnh phúc bên nhau. Cuộc sống của hai người họ thật đẹp, thật hồn nhiên trong sáng.

Dorian đứng lên và kéo tấm màn che phía trước bức tranh. Anh cảm thấy rùng mình khi anh nhìn bức họa:

- Thật kinh khủng quá. – Anh nói với mình như thế khi bước đến bên cửa sổ.

Sau đó Dorian bước ra ngoài sân và hít thật sâu. Không khí trong lành của buổi sớm bắt đầu khiến cho chất độc trong đầu anh giảm bớt. Anh bắt đầu nghĩ đến Sibyl Vane. Một chút dư âm của tình yêu lại ùa về. Anh nhắc tên cô gái rất nhiều lần. Những con chim nhỏ đang réo rắt hót trên mấy cành cây vẫn còn trĩu hơi giá. Hình như chúng đang kể chuyện về người con gái Sibyl Vane mà Dorian đã yêu cho những nụ hoa nở ngạt ngào trong sân cùng nghe.

CHƯƠNG SÁU

Sau quá trưa một lúc thật lâu chàng trai mới thức giấc. Người giúp việc đã nhón gót chân đi vào phòng anh mấy lần để xem coi anh có bọc dọc điều gì không. Thì ra người giúp việc đang băn khoăn không biết vì sao ông chủ trẻ hôm nay thức dậy quá trễ. Cuối cùng thì tiếng chuông vang lên và người giúp việc tên Victor liền rón rén bung vào một tách trà và một chồng thư trên một cái đĩa sứ cũ. Sau đó anh ta kéo vội bức màn màu quả olive bằng lụa có viền màu xanh, treo trên ba khung cửa sổ thật cao để che bớt ánh nắng lại.

- Cậu đã ngủ suốt cả buổi sáng hôm nay. – Victor mỉm cười nói.
- Mấy giờ rồi, hả Victor. – Dorian hỏi, có vẻ vẫn còn đang ngái ngủ.
- Thưa cậu, một giờ mười lăm ạ.

Muộn quá! Dorian ngồi dậy và bắt đầu nhấp một ngụm trà rồi lật qua những lá thư. Trong đó có một lá thư của Henry gửi đến ngay buổi sáng hôm ấy. Dorian lưỡng lự một lát rồi đặt lá thư ấy qua một bên. Những lá thư còn lại Dorian mở ra một cách hờ hững. Tất cả chỉ là những tấm danh thiếp mời đi ăn tối, vé đi xem những buổi trình diễn tư gia, những tờ quảng cáo chương trình các buổi trình diễn lạc quyên giúp đỡ người nghèo... Đây vốn là những thứ thư từ gửi đến tấp nập mỗi buổi sáng vào mùa hè. Có cả một hóa đơn đắt tiền phải trả cho bàn cầu vệ sinh hiệu Louis-Quinze bằng bạc, một thứ vật dụng mà những người bảo thủ không nhận ra rằng trong đời sống hiện đại con người rất cần đến. Có cả vài lá thư của công ty tín dụng tọa lạc trên phố Jermyn gửi đến với hứa hẹn cho vay tiền với phân lời thấp nhất trong lúc này.

Chừng sau mười phút Dorian ngồi dậy rồi khoác áo tắm đi vào phòng vệ sinh được lát bằng đá onyx. Dòng nước mát khiến cho Dorian tỉnh táo hơn sau một giấc ngủ khá dài. Anh chàng có vẻ quên đi tất cả những câu chuyện đã xảy ra. Một cảm giác mờ nhạt vì mình đã can dự vào một câu chuyện đau lòng nào đó ập đến. Rồi cảm giác tự ghét mình một cách vô cớ đến với anh một đôi bạn, nhưng anh chàng vẫn không nhận rõ ra đây là chuyện gì.

Khi anh vừa thay quần áo xong, Dorian đi vào thư phòng và ngồi xuống ăn một bữa điểm tâm kiểu Pháp được soạn sẵn, bàn kê gần bên một cửa sổ nhỏ. Thật là một ngày dễ chịu. Không khí ấm áp dường như được tắm ướp rất nhiều hương vị của các loại hoa trong vườn. Một con ong bay lạc vào nhà, vo ve quần quanh bên một cái chậu có hình con rồng được cắm đầy những bông hoa hồng màu vàng lưu huỳnh đặt trước mặt anh. Dorian bây giờ cảm thấy mình hoàn toàn thanh thản. Bỗng mắt Dorian nhìn vào tấm ảnh chân dung mà anh đã kéo màn che đi trước đó. Anh cảm thấy giật mình.

- Trời lạnh quá rồi phải không cậu? – Người giúp việc hỏi và đặt món trứng rán lên bàn. – Để tôi đi đóng cửa sổ lại cho cậu.

- Tôi không lạnh đâu. – Dorian lắc đầu nói nhỏ.

Có phải đây là sự thật hay không? Có phải bức tranh đã thay đổi? Hay đây đơn giản chỉ là trí tưởng tượng của Dorian đã khiến cho anh ngộ nhận rằng nét mặt hạnh phúc trở thành khuôn mặt tàn nhẫn. Tất nhiên là bức tranh vẽ trên canvas ấy sẽ không tự nó thay đổi được. Suy nghĩ rằng bức tranh đã thay đổi là một suy nghĩ khá điên rồ. Có lẽ đây sẽ là một câu chuyện thú vị để Dorian kể cho Basil nghe. Anh ta nhất định sẽ bật cười cho mà xem.

Nhưng sao lại rõ ràng như thế khi Dorian bắt đầu nhớ lại toàn bộ câu chuyện. Đầu tiên là ánh sáng rất mờ, sau đó là ánh bình minh rất rõ, Dorian đã nhìn thấy một nét cười rất đều đặn trên ria mép của bức chân dung. Tự nhiên Dorian cảm thấy sợ hãi nếu như người giúp việc đi ra khỏi căn phòng. Dorian sợ rằng khi chỉ còn lại một mình, anh nhất định sẽ lại kiểm tra lại bức chân dung. Anh cảm thấy sợ về điều chắc chắn đó. Khi Victor đem cà phê, thuốc lá vào và chuẩn bị ra ngoài, Dorian cảm thấy gần như hoảng hốt. Anh chàng rất muốn bảo Victor hãy ở lại. Khi cánh cửa đã khép lại, Dorian liền gọi Victor. Người đàn ông giúp việc đứng đó chờ lệnh của Dorian.

- Bất cứ ai đến đây cũng cứ bảo là tôi không có ở nhà nhé, Victor! – Dorian nói xong rồi lại thở dài. Người đàn ông giúp việc cúi đầu rồi đi ra.

Dorian đứng lên rồi châm thuốc hút. Sau đó anh gieo mình xuống một chiếc ghế bọc nệm rất sang trọng đặt đối diện với bức tranh. Phía trước là một tấm rèm thêu da thú kiểu Tây Ban Nha, có dấu nhãn hiệu của công ty Louis-Quatorze. Dorian rà soát tấm rèm thật kỹ và tự hỏi tấm rèm ấy có thể mãi che đậy được những điều bí mật cuộc sống anh hay không?

Liệu anh có nên dời bức rèm kia qua một bên hay không? Tại sao anh không để mọi vật ở nguyên vị trí cũ. Sẽ có lợi ích gì nếu như cứ muốn thỏa mãn tính hiếu kỳ của mình? Nếu đây là sự thật thì đây sẽ là một sự thật kinh khủng nhất. Nếu chỉ là ảo giác thì việc gì Dorian phải bận tâm nhiều như thế? Nếu như vì định mệnh nào đó mà một kẻ thứ hai nhìn và trông thấy sự thay đổi kinh khủng này thì sao? Rồi sẽ có lúc Basil đến và muốn nhìn lại bức tranh. Có thể lắm chứ. Không đâu. Anh nhất định phải kiểm tra lại bức tranh thêm một lần nữa. Mọi điều sẽ ổn thỏa hơn thay vì cứ phải ở trong tình trạng lo lắng sợ hãi như thế này.

Dorian đứng dậy và khóa cửa phòng lại. Khi chỉ còn một mình, Dorian có thể nhìn thẳng vào mặt nạ sự xấu hổ của chính mình. Rồi chàng trai trẻ kéo tấm rèm qua một bên. Anh bắt đầu trực diện với chính mình, mặt đối mặt.

Đúng là một sự thật không thể phủ nhận được.

Bức chân dung đã thay đổi.

Thường thì mỗi lần nhớ lại điều gì đã qua, nhất là những chuyện quan trọng, Dorian thường nhìn vào sự việc bằng cái nhìn khoa học. Vì thế cảm giác của Dorian là rất nghiêm túc anh quan sát bức chân dung. Một sự thay đổi như thế

đáng lẽ ra sẽ thật khó tin đối với Dorian. Nhưng tại sao đây lại là một sự thật quá hiển nhiên đối với anh. Liệu có phải những phân tử hóa học của thuốc nước đã xê dịch trên mặt vải canvas hay chính những khung tâm trạng trong tâm hồn Dorian đã thay đổi. Phải chăng linh hồn của bức chân dung đã có những suy nghĩ để rồi các phân tử hóa học của màu sơn tự chúng thay đổi – và những giấc mơ ấy đã biến chúng trở thành sự thật? Hoặc có thể sự thay đổi là kết quả của một lý do kinh dị nào đó. Dorian cảm thấy nổi gai ốc. Anh cảm thấy sợ hãi. Cuối cùng anh phải tạm ngồi xuống ghế đối diện. Anh nhìn lên bức tranh, toàn thân nhũn ra như đang lên cơn sốt.

Một điều Dorian cảm nhận được rất rõ là bức tranh đang khuynh đảo tâm tư của anh. Bức tranh khiến Dorian nhận ra rất rõ sự tỉnh táo của mình về thái độ thiếu công bằng, về sự tàn nhẫn, về những điều vô lý mà anh đã gây ra cho Sibyl Vane. Thật ra vẫn còn chưa muộn để có thể sửa chữa lại câu chuyện của họ. Cô bé có thể sẽ vẫn là vợ của Dorian. Sự vô lý và ích kỷ của chàng trai sẽ tạo ra những ảnh hưởng cao cả hơn, sẽ chuyển thành những đam mê khao khát lớn hơn. Cô ấy sẽ hạnh phúc hơn khi nhìn thấy Dorian.

Biết đâu từ chính bức chân dung mà Basil đã vẽ cho anh sẽ trở thành một kim chỉ nam hướng dẫn đời sống tư cách. Biết đâu anh sẽ sống đạo đức hơn, ý thức đến cảm xúc của người khác nhiều hơn. Rồi anh sẽ kính sợ Thượng đế nhiều hơn.

Sẽ có một thứ hiệu ứng thuốc phiện nào đó về những ăn năn của mình, một thứ thần dược sẽ xoa dịu ru ngủ anh bằng những cảm xúc đạo đức hiền hòa. Nhưng tại sao bức tranh lại là hình ảnh biểu tượng của sự tha hóa tội lỗi. Đây chính là dấu hiệu tàn ác. Liệu nó có mãi mãi hiện diện, tố cáo sự mục rữa lương tâm mà Dorian sẽ luôn luôn bị ám ảnh trong tâm hồn hay không?

Chuông đồng hồ điểm ba giờ chiều, rồi bốn giờ, bốn rưỡi, nhưng Dorian vẫn không đứng dậy được. Anh cố gắng xâu chuỗi những sợi chỉ sự kiện trong cuộc sống và dệt chúng lại thành những hoa văn. Anh cố tình tìm đến một hướng đi lạc quan, mong thoát khỏi mê cung của đam mê hiện tại với những bước chân lang thang vô định. Dorian chẳng biết anh đang nghĩ gì và phải làm gì nữa.

Cuối cùng chàng trai quyết định bước đến chiếc bàn nhỏ và viết một lá thư cho người tình của mình. Anh muốn cô hãy tha thứ cho anh. Anh đã tự tố cáo rằng mình đã quá dại dột. Dorian viết hết trang này sang trang khác với những lời lẽ thống thiết gần như man dại, những lời lẽ hoàn toàn sâu lắng kể lại nỗi đau dằn vặt của mình. Bao giờ khi chúng ta tự trách, chúng ta cũng thường sỉ vả mình rất thậm tệ. Khi chúng ta tự trách, chúng ta chỉ muốn mình là người khiển trách bản thân mình nhưng không muốn bất cứ ai chê chúng ta cả. Chính sự thú nhận mới là sự giải phóng mặc cảm. Hoàn toàn không phải do vị linh mục khi Dorian xưng tội. Khi Dorian viết xong lá thư ấy, anh có cảm giác là mình đã được tha thứ.

Bất ngờ Dorian nghe thấy tiếng gõ cửa ở bên ngoài và anh nghe được tiếng của Henry:

- Dorian bạn thân của tôi ơi! Anh nhất định phải gặp chú đây. Hãy mở cửa ngay để anh vào xem nào. Anh không thể đứng im để nhìn chú giam hãm mình trong ấy được!

Dorian ban đầu không trả lời mà chỉ giữ thật lặng. Tiếng gõ cửa vẫn đập liên hồi càng lúc càng lớn hơn. Thôi thì cứ để cho Henry vào cũng là điều tốt. Dorian sẽ chính thức nói cho anh ta biết là mình đã có những quyết định thay đổi. Nếu cần thiết sẽ phải cãi nhau với Henry một lần cũng được. Nếu phải chia tay cũng không sao. Dorian nhồm ngay dậy và kéo ngay bức rèm che bức chân dung lại rồi mở khóa cửa ra.

- Anh thành thật xin lỗi chú về tất cả. – Henry nói khi anh ta vừa bước vào phòng. – Nhưng chú không nên suy nghĩ quá nhiều như thế.

- Anh đang nói về Sibyl Vane đấy ư? – Dorian hỏi.

- Tất nhiên là như thế rồi. – Henry trả lời khi ngồi xuống một chiếc ghế và bắt đầu cởi bao tay ra. – Thật chẳng ra làm sao cả, nhưng từ một góc nhìn nào đó, không phải là lỗi của chú hoàn toàn. Nói cho anh nghe xem có phải chú đã đi tìm cô bé ấy sau khi vở kịch kết thúc?

- Đúng thế.

- Anh có cảm giác là chú sẽ làm như thế. Và chú đã to tiếng với người ta phải không?

- Vâng. Em thật là hồ đồ, anh Henry ạ – Hết sức hồ đồ. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã ổn định rồi. Em không còn áy náy về những chuyện đã xảy ra. Em đã học được một bài học có ý nghĩa.

- À, Dorian, anh rất vui khi nhìn thấy chú nhận ra điều đó! Anh cứ lo là chú sẽ tự hành hạ vùi dập mình, rồi thì lại vò đầu bứt trán.

- Thật ra em đã trải qua những dẫn vật như thế – Dorian nói, đầu vừa lắc vừa mỉm cười. – Bây giờ thì em hoàn toàn hạnh phúc. Em bắt đầu hiểu ra như thế nào là ý thức tỉnh táo. Hoàn toàn không giống như điều anh đã nói với em. Đây là điều thiêng liêng nhất đối với mỗi chúng ta. Đừng cười nhạo điều đó nữa, anh Henry ạ – Ít nhất là trước mặt anh, em muốn trở thành một người tốt. Em không chịu được cảnh tâm hồn em trở thành xấu xa đáng ghét.

- Thật là một nền tảng đạo đức đầy tính nghệ thuật hấp dẫn đây, Dorian ạ! Anh chúc mừng chú về điều giác ngộ này. Nhưng chú sẽ bắt đầu sống tốt như thế nào đây?

- Bằng cách em sẽ cưới Sibyl Vane! – Dorian đồng dục tuyên bố.

- Cưới Sibyl Vane à? – Henry bật tiếng rồi đứng lên nhìn Dorian bằng đôi mắt ngạc nhiên đến độ sững sờ. – Nhưng, này chú Dorian ơi...

- Đúng thế đấy, anh Henry ạ. Em biết anh sẽ nói điều gì mà. Lại chỉ là những điều xấu xa về hôn nhân. Xin đừng nói chúng ra đây nữa. Đừng bao giờ nói những chuyện như thế với em. Cách đây hai ngày em đã ngỏ lời cầu hôn với Sibyl. Em sẽ không nuốt lời đâu. Cô ấy sẽ là vợ của em.

- Vợ của chú à? Dorian!... Thế chú đã nhận được lá thư của anh chưa? Anh viết thư cho chú sáng nay, và đích thân nhờ người làm việc trong nhà anh cầm sang cho chú đấy.

- Thư của anh à. Ồ. Có đấy. Em nhớ chứ. Nhưng em sẽ không đọc nó đâu, anh Henry. Em e rằng trong thư sẽ có những điều em không muốn đọc.

Henry bước đến bên Dorian và ngồi xuống bên cạnh chàng trai, anh nắm chặt lấy hai cánh tay của Dorian:

- Dorian này. – Henry nói – Lá thư của anh – Đừng quá sợ hãi – Đây là lá thư anh muốn báo tin cho em biết là Sibyl Vane đã chết!

Một tiếng kêu đau đớn chợt vỡ òa trên đôi môi của chàng trai trẻ khi anh ta bật đứng dậy, Dorian giằng ra khỏi tay Henry:

- Chết ư! Sibyl chết rồi ư? Không có thật đâu. Đây là một lời nói dối hèn hạ nhất.

- Hoàn toàn có thực đấy, Dorian ơi. – Henry nói với vẻ mặt hết sức nghiêm trọng. – Đây là tin tất cả các tờ báo của London đều loan tải sáng nay. Anh viết để báo tin cho chú đừng gặp bất cứ một ai sau khi chú đã gặp anh. Sẽ có điều tra đấy và chú cần phải tỉnh táo minh bạch. Chuyện tai tiếng như thế sẽ làm cho một người đàn ông ở thành phố Paris được ngưỡng mộ đấy. Nhưng ở London thì mọi người vẫn còn nặng về mặt thành kiến lắm. Đừng có đại dốt bắt đầu sự nghiệp của mình bằng một vụ tai tiếng. Chúng ta cần phải để dành điều đó khi chúng ta đã về già. Anh đoán là không ai biết tên chú tại nhà hát. Nếu không ai biết tên chú thì tốt. Thế có ai nhìn thấy chú đi vào phòng cô ta không? Đây mới là điểm then chốt của câu chuyện.

Dorian mất một lúc không trả lời ngay được. Anh ta hoàn toàn choáng ngợp vì sợ hãi. Cuối cùng anh ta nói khẽ, giọng cứng như nhựa:

- Henry ơi. Có phải anh vừa nói đến điều tra không? Như thế là có ý gì? Có phải Sibyl...? Ô, anh Henry, em không thể chịu được nữa. Nhanh lên đi nào. Hãy kể cho em nghe ngay đi!

- Anh không nghĩ đây là một vụ tai nạn. Nhưng người ta vẫn phải đưa vụ này ra với công chúng. Hình như là cô ấy đã rời nhà hát với mẹ ruột của mình lúc mười hai giờ rưỡi, cô ấy nói là để quên một thứ gì đó trên tầng lầu. Họ chờ cô ta ở dưới một lúc lâu nhưng không thấy cô ta đi xuống. Người ta sau cùng nhìn thấy cô bé nằm chết ngay ngoài bậu cửa nơi phòng thay quần áo. Cô ấy đã nuốt phải một thứ gì đó rồi mắc nghẹn trong cuống họng. Anh cũng không biết cô ta đã nuốt cái gì nữa nhưng đó hình như là axit hay bột chì. Anh nghĩ phải là axit thì cô

ta mới chết nhanh như thế. Thật là đau lòng. Nhưng chú phải tránh xa những sự phiền phức như thế này. Theo tờ báo Standard thì cô ta mười bảy tuổi. Anh cứ tưởng cô ta còn trẻ hơn như thế. Cô ta nhìn như một đứa trẻ và biết rất ít về diễn xuất. Dorian này, chú nhất định đừng xúc động nhé. Chú phải thường xuyên ăn cơm và đi coi nhạc kịch với anh. Đêm nay là đêm Đại nhạc hội Patti và mọi người sẽ đến đó. Chú có thể ngồi chung phòng với em gái của anh. Cô ta bao giờ cũng có nhiều phụ nữ thông minh ngồi chung cùng một phòng đấy.

- Thế là em đã giết chết Sibyl Vane rồi. – Dorian Gray tấm tức như đang độc thoại với chính mình. – Giống như em đã giết cô ấy bằng cách lấy dao cắt vào cổ cô ấy. Hoa hồng vẫn nở tươi rói. Chim vẫn hót líu lo trong vườn. Đêm nay em sẽ đi ăn tối với anh và sẽ đi coi nhạc kịch, và rồi sau đó sẽ ăn khuya ở đâu đó ư? Sao cuộc đời có thể lại giống bi kịch như thế nhỉ. Hình như em đã đọc tất cả những điều như thế này trong một cuốn sách nào đó. Henry ơi. Em đã phải khóc để rửa trôi tất cả. Giờ thì những tai họa trong tiểu thuyết như thế lại tái diễn trong cuộc đời thực của em. Quá đau để nước mắt có thể xóa nhòa được. Đây là lá thư tình đầu tiên em đã viết trong cuộc đời mình. Chưa. Lá thư tình đầu tiên của em được viết ra để gửi cho một người con gái đã chết. Liệu những người đã chết có thể cảm nhận hay lắng nghe được tiếng lòng của một người còn sống không? Sibyl ơi. Liệu cô ấy có thể cảm nhận, hiểu biết và nghe được cõi lòng của em hay không? Ôi, anh Henry, tại sao em vừa mới yêu cô ấy mà khối tình như đã kéo dài cả nhiều năm nay. Cô ấy là tất cả đối với em. Rồi thì cái đêm định mệnh nghiệt ngã ấy xảy ra – Chẳng lẽ sự thực chính là đêm định mệnh hôm qua? – Khi cô ấy diễn xuất quá tệ khiến trái tim em gần như tan nát. Cô ấy giải thích lý do vì sao cô ấy không tập trung diễn kịch được. Câu chuyện nghe đau thương lắm anh ạ. Nhưng em thì cứ chai cứng như gỗ đá. Em cứ nghĩ là cô ta rất nông cạn. Rồi cứ như có điều gì đó khiến em rất lo sợ. Em không diễn giải được nhưng sự thật cảm giác ấy rất khó chịu. Em muốn quay trở lại với cô ấy. Em biết là mình đã làm sai. Giờ thì cô ấy đã chết. Trời ơi! Trời ơi. Henry ơi, em sẽ phải làm gì bây giờ. Em đang đứng trước một sự nguy hiểm lớn lao. Không điều gì có thể khiến em tỉnh táo được nữa. Cô ấy đã tự tử để trả thù em. Cô ấy không có quyền tự kết liễu mạng sống của mình. Tại sao cô ta lại có thể ích kỷ như thế được, hả anh Henry?

- Chú Dorian ơi. Cách duy nhất một người đàn bà có thể làm là cải tạo một người đàn ông bằng cách khiến cho anh ta trở thành nhàm chán đến độ anh ta tê liệt tất cả những hứng thú khác trong cuộc sống. Nếu chú lấy cô ta, cuộc đời của chú sẽ tả tơi xơ xác cho mà xem. Dĩ nhiên là chú sẽ đối xử với cô ta rất tử tế. Con người bao giờ cũng sẽ tử tế với những người mà họ chẳng bao giờ thật sự quan tâm đến. Trăm sự chính là mặc cảm của con người. Rồi sẽ có lúc cô ta tin rằng chú hoàn toàn thờ ơ với cô ta. Đến lúc ấy cô ta sẽ trở thành xấu xa và chỉ biết đi tìm những chiếc mũ thêu mà những ông chồng của các người đàn bà khác phải

trả tiền cho cô ấy. Anh không muốn nói với chú về những ứng xử lỗi lầm mang tính xã hội nhưng anh muốn nhắc nhở chú rằng trong mọi hoàn cảnh thì toàn bộ câu chuyện sẽ luôn là một kết thúc thất bại thảm hại.

- Em đoán có thể sẽ như thế. – Chàng trai nói tiếp theo. Anh ta cứ đi vòng quanh căn phòng, khuôn mặt trông tái nhợt đi. – Nhưng em tin đây là nghĩa vụ của mình. Đây không phải là lỗi của em khi câu chuyện đau lòng này xảy ra; để rồi em mất đi cơ hội thực hiện bổn phận của mình. Em nhớ có lần anh đã nói rằng những giải pháp tốt đẹp luôn có những sai phạm nguy hiểm – Rằng chúng luôn luôn đến quá trễ. Trường hợp của em đúng là như thế đấy.

- Giải pháp tốt đơn giản chỉ là những cố gắng vô ích chống lại những định luật của khoa học. Nguồn gốc của giải pháp là thuần túy vô bổ. Kết quả của chúng hoàn toàn chẳng có một ý nghĩa nào. Thịnh thoảng chúng cung cấp vài cảm xúc, xa xỉ đến độ trợ trên, thoát nhìn tưởng chừng như rất có ý nghĩa với đời sống chúng ta. Thật ra đây chính là những đặc tính mà con người vẫn thổi phồng về các giải pháp. Giải pháp chỉ giúp chúng ta đánh lừa mình một cách dễ dàng hơn, bớt áy náy hơn...

- Anh Henry ơi. – Dorian bước lại và ngồi cạnh Henry. – Tại sao em không ân hận về câu chuyện đau thương này, đáng lẽ ra em phải ân hận chứ? Em không nghĩ rằng mình là kẻ vô lương tâm? Anh nghĩ sao về em, hả anh?

- Chú đã làm ra nhiều điều đại dột trong đời mình để có thể tin rằng chú đúng là con người đại dột như thế. – Henry trả lời với một nụ cười cảm thông; cố tình tìm cách tạo ra cho Dorian một cảm giác dễ chịu.

Chàng trai trẻ nhăn mặt lại:

- Em không thích lời giải thích ấy đâu anh Henry ạ. – Chàng trai tiếp lời. – Nhưng em vui vì anh không nghĩ em là kẻ vô tâm. Thực ra em chẳng phải là người tử tế đâu. Em biết rõ điều này lắm. Nhưng em phải thú nhận rằng cái chết của Sibyl không khiến em ray rứt như em đáng lẽ phải ray rứt. Em có cảm giác như đây là một kết thúc khá bất ngờ của một vở kịch gay cấn. Tất cả đều mang dáng dấp của một câu chuyện đau lòng. Một câu chuyện đau lòng mà em có một phần trách nhiệm, nhưng em lại chẳng hề cảm thấy ân hận hay ăn năn gì cả?

- Một câu hỏi thú vị đấy. – Henry nói, trong bụng anh ta thấy thật dễ chịu khi đùa giỡn với chính tư tưởng xoay quanh cái tôi trong tiềm thức của một chàng trai trẻ. Henry nói tiếp: – Một câu hỏi hết sức thú vị đấy Dorian. Anh có một lời giải thích về hiện tượng ấy là như thế này. Thường thì những biến cố thảm họa của đời sống xảy ra một cách tàn khốc để chúng có thể khiến ta đau khổ. Nhất là những bạo lực thô lỗ, sự tách rời hoàn toàn, những khát khao ấu trĩ về ý nghĩa cuộc sống. Chúng xảy ra hoàn toàn không diễn tiến theo một hướng suy nghĩ tiên đoán của chúng ta. Chúng ảnh hưởng lên con người chả khác nào những tác động bí ối nhất. Chúng gây ra những ấn tượng về quyền lực hung bạo, bắt buộc chúng

ta phải vùng lên đề đương đầu với chúng. Thỉnh thoảng những thảm họa này có tính năng nghệ thuật khá thuyết phục và đi ngang qua cuộc đời chúng ta. Nếu những tính năng thuyết phục mang tính nghệ thuật này có thực, toàn bộ câu chuyện sẽ tác động lên cảm giác của chúng ta và tạo ra hiệu ứng bi kịch. Rồi chúng ta bất ngờ nhận ra mình không thể đồng kịch với chính mình được nữa mà trở thành người đang xem vở kịch cuộc đời của chính mình. Có khi chúng ta vừa đồng kịch, vừa xem kịch. Chúng ta theo dõi quan sát chính mình, và nhiều điều kỳ diệu đến độ trần trụi đã khiến chúng ta nhức nhối. Trong trường hợp hiện tại của chú, điều gì đã thật sự xảy ra? Một cô gái đã tự kết liễu đời sống của mình chỉ vì cô ta quá yêu chú. Anh sẽ chẳng bao giờ muốn mình rơi vào một kinh nghiệm như chú. Như thế anh sẽ phải yêu người ấy cho đến trọn kiếp của mình. Những ai thật sự thích anh – tuy không nhiều lắm – họ luôn cố tình có những ảnh hưởng tác động lên anh càng lâu càng tốt – kể cả sau này khi anh đã không còn quan tâm đến họ nữa – hay khi họ đã chẳng còn quan tâm đến anh. Họ trở nên gần bướng và tỉ mỉ. Và khi anh vừa gặp họ thì họ liền nghĩ ngay đến những hồi tưởng. Đây là ký ức đáng sợ nhất của đám đàn bà. Hồi tưởng của phụ nữ là điều nguy hiểm nhất. Và đây cũng là điều khiến cho trí tuệ của đàn ông chúng ta bế tắc hoàn toàn. Chú cần mở mình ra với tất cả những màu sắc của cuộc sống nhưng đừng bao giờ để ý quá kỹ đến từng tiểu tiết. Tiểu tiết thật ra bao giờ cũng dung tục và khả ố lắm.

Henry lại nói tiếp:

- Thằng hoặc những cảm giác ấy cứ dùng dằng mãi. Anh đã có lần chẳng mặc bất cứ quần áo nào ngoài loại vải màu tím than trong suốt một mùa thu để đội khăn tang cho một mối tình anh tin là sẽ không bao giờ chết. Cuối cùng thì cuộc tình ấy cũng chết. Anh đã không còn nhớ điều gì đã giết chết mối tình ấy. Anh tin là cô ấy đã nói rằng cô ấy sẽ đánh đổi tất cả mọi thứ trên đời này chỉ để được ở bên cạnh anh. Đây là một giây phút mà anh cảm thấy lợm giọng nhất. Câu nói ấy khiến cho người ta sợ hãi đến thiên thu. A. Chú có tin như thế không? – Cách đây một tuần tại nhà phu nhân Hampshire, anh ngồi cạnh một người đàn bà cứ lải nhải mãi về toàn bộ câu chuyện đã nói rất nhiều lần. Bà ta cứ bới móc quá khứ và vạch vẽ tương lai. Anh đã phải vùi tình cảm lãng mạn của mình vào những đánh lạc hướng nhưng bà ta lại lôi anh ra bằng được. Rồi thì cứ kể lể rằng chính anh đã hủy hoại cuộc đời bà ta. Anh cảm thấy an tâm vì bà ta hôm ấy đã ăn một bữa no căng. Thật là một người đàn bà hết sức nhạt nhẽo. Chuyện vui đùa của quá khứ chỉ nên là chuyện của quá khứ. Nhưng đàn bà nói chung chẳng biết khi nào màn nhung của vở diễn sẽ kết thúc. Họ bao giờ cũng chờ đợi màn thứ sáu khi vở kịch chỉ có năm màn. Rồi khi vở kịch kết thúc thì họ vẫn cứ đòi kịch phải được diễn tiếp thêm nữa. Nếu họ là người viết kịch bản thì vở hài kịch nào cũng có những kết thúc đầy bi kịch. Còn những vở kịch buồn mà rơi vào tay họ thì sẽ trở

thành những vở kịch rỗng tuếch. Họ tỏ ra rất khéo về chuyện xã giao nhưng chẳng hiểu biết gì nhiều về nghệ thuật xã giao cả. Chú là người may mắn đấy. Chú may mắn hơn anh nhiều lắm. Để anh nhắc lại cho chú biết, không hề có bất cứ một người đàn bà nào mà anh biết qua đã giành cho anh điều mà Sibyl Vane đã giành cho chú. Người đàn bà tầm thường bao giờ cũng tự an ủi mình. Một số tự quên nỗi đau của mình bằng cách đi tìm những màu sắc viển vông khác. Chớ có dại mà động vào phụ nữ mặc áo màu tím hoa cà, nhé. Hay chú đừng bao giờ dây vào tuýp phụ nữ ngoài băm lăm tuổi lại thích những cái lơ cột tóc màu hồng. Đây là dấu hiệu họ có những quá khứ rắc rối. Nhiều người đàn bà khác tìm thấy niềm an ủi lớn lao khi họ bất ngờ tìm ra những đức tính tốt của chồng. Họ khoe khoang những hạnh phúc vợ chồng ngay trước mặt chú, cứ y như thể đây là những tội lỗi đầy thú vị. Một số tìm nguồn an ủi trong tôn giáo. Điều bí ẩn đều nằm ở chỗ những quyến rũ chèo kéo, một phụ nữ đã bảo với anh như thế. Hơn nữa, cứ bảo mình là người tội lỗi sẽ dễ dàng khiến một người trở thành nhàm tẻ nhanh nhất. Với phụ nữ hiện đại, anh và chú mà nói về cách họ đi tìm nguồn an ủi sẽ không bao giờ hết thời gian. Đây là anh chưa kể với chú một cách quan trọng nhất...

- Đây là cách gì vậy, hả anh Henry. – Dorian uể oải hỏi.

- Ồ. Cách rõ nhất là. Họ đi tìm người yêu của người khác khi họ mất người yêu của mình. Trong xã hội truyền thống thì người phụ nữ luôn phải che đậy lỗi lầm của mình. Nhưng Dorian ơi, Sibyl Vane chẳng giống ai mà anh đã từng gặp qua. Cái chết của cô ấy đối với anh thật ra rất cao đẹp. Anh rất vui là anh đang sống trong thời đại mà chuyện cao đẹp như thế vẫn xảy ra. Cái chết của cô ấy chứng minh cho anh thấy một thực tế là vẫn còn những kẻ nông cạn, vẫn đùa giỡn với tình cảm lãng mạn, với đam mê và với tình yêu chân chính.

Dorian nhả mặt nói:

- Em thật tàn nhẫn với cô ấy. Anh đã quên chuyện ấy rồi sao?

- Anh tin rằng phụ nữ đánh giá về sự tàn nhẫn một cách nghiêm túc hơn tất cả mọi thứ khác. Họ có một bản năng nguyên thủy rất nhạy bén. Chúng ta đã giải phóng họ, nhưng họ vẫn thích sống như người nô lệ đi tìm người chủ của mình, tất cả phụ nữ đều như thế cả. Họ thích được người khác khống chế. Anh tin là em rất thuần tính. Anh chưa bao giờ nhìn thấy em nổi nóng và em luôn có một cái nhìn lạc quan hạnh phúc. Sau cùng thì em đã nói ra điều đó với anh ngày hôm kia. Lúc đó em có vẻ mơ hồ lắm, nhưng bây giờ anh nghĩ lại mới thấy em có lý, tất cả đã được giải thích rất rõ. Sự tàn nhẫn của người đàn ông luôn hấp dẫn phụ nữ.

- Chuyện gì thế hả, anh Henry?

- Chú đã nói rằng Sibyl Vane là đại diện chung cho tất cả mọi người phụ nữ lãng mạn – Rằng đêm nay cô ấy là Desdemona, ngày mai là Ophelia, rằng cô ấy

nếu chết như Juliet cũng sẽ sống trọn vẹn như nàng Imogen.

- Cô ấy sẽ không bao giờ sống lại nữa đâu. – Dorian nói khẽ, khuôn mặt gục vào hai bàn tay.

- Ô không. Cô ấy sẽ không bao giờ sống lại. Cô ấy đã thủ vai diễn của chính cuộc đời mình. Nhưng chú phải nhớ rằng cái chết đau đớn trong phòng thay quần áo chính là những mảnh vỡ thủy tinh trong suốt của một thảm họa đau thương như câu chuyện của Joacobean. Hay đấy ít ra cũng là một cảnh tuyệt vời đối với Webster, đối với Ford, hoặc đối với Cyril Tournuer. Cô bé này đã chưa hề sống bao giờ. Vì thế cô ta cũng chẳng hẳn là đã chết. Với chú thì cô ấy chỉ là một giấc mơ, một điều bí hiểm lắng sâu gập gờ trong kịch thơ của Shakespeare. Và sau cùng chú nhận ra vẻ đẹp của những vần thơ thiêng liêng ấy. Tiếng sáo đến từ âm nhạc trong thơ của Shakespeare càng trở nên phong phú và sống động hơn. Ngay vào lúc cô ấy va chạm với thực tế đời sống, cô ấy đã làm hỏng những giá trị vĩnh hằng của thế giới nghệ thuật, và tình yêu đã phá hủy chính cô ấy. Hãy khóc cho nàng Ophelia nếu chú muốn như thế. Hãy rắc tro trấu đội khăn tang cho Cordelia. Hãy khóc đến tận trời xanh vì cô gái yêu của Brabantio đã chết. Nhưng đừng lãng phí nước mắt của chú vì Sibyl Vane. Cô ấy thực ra chẳng hiện diện cụ thể như những nhân vật trong kịch thơ Shakespeare đối với chú đâu.

Một phút im lặng kéo giãn ra. Buổi chiều muộn nên căn phòng tối om, im lặng rón rén trên đôi chân bằng bạc của nó. Bóng tối trườn nhẹ một cách lén lút từ ngoài vườn đi vào. Màu sắc của mọi vật trở nên nhạt nhòa một cách mệt mỏi, rờ rã.

Một lúc sau Dorian ngẩng đầu nhìn lên:

- Anh đã giải thích cho em biết về chính mình đấy, anh Henry ạ – Chàng trai nói như thể anh ta vừa trút ra được một điều cần rút. – Em hiểu tất cả những gì anh đã nói nhưng vẫn cảm thấy lo lắng sợ hãi. Anh thật biết em rõ quá. Chúng ta sẽ đừng bao giờ nói về những chuyện gì đã xảy ra nữa. Đây là một kinh nghiệm rất lớn đối với em. Chỉ có thể thôi. Em không biết cuộc đời có còn giành cho em những may mắn khác nữa không?

- Cuộc đời có tất cả mọi thứ đang giành sẵn cho chú, Dorian ạ. Không có gì trên cõi đời này, với khuôn mặt đẹp trai của chú, mà chú không thể đạt được.

- Nhưng giả dụ như, anh Henry ơi, khi em đã trở thành già nua, tóc bạc, nhăn nheo, chuyện gì sẽ xảy ra sau đó?

- À, đến lúc đó thì. – Henry nói, chuẩn bị đứng lên đi. – Lúc đó, chú Dorian ơi, chú sẽ phải chiến đấu với những vinh quang của mình. Như thế này nhé, mọi điều tốt đẹp của cuộc đời được đem đến trao tận tay cho chú. Không. Chú phải giữ cho mình hấp dẫn mãi. Chúng ta đang sống trong một thời đại mọi người đọc sách để sao cho thông minh hơn và tìm cách giữ cho mình phong độ mãi. Chẳng ai có thể giúp chú được. Giờ thì chú đã đang ăn mặc khá tươm tất. Chúng ta nên

đi đến một câu lạc bộ. Cũng khá muộn rồi đấy. Cuộc đời chỉ nên đơn giản như thế thôi.

- Em nghĩ em chỉ đi nghe hòa nhạc thôi. Em mệt lắm, chẳng thiết gì đến chuyện ăn uống đâu. Mà buổi nghe nhạc của em gái anh là buổi số mấy trong hội viện thế?

- Buổi số hai mươi bảy. Anh nghĩ thế. Ở ngay cánh gà lớn. Chú sẽ thấy tên cô ấy ngay ngoài cửa. Nhưng anh tiếc quá vì chú không muốn đi ăn tối với anh.

- Em chẳng muốn ăn cái gì cả. – Dorian nói một cách mệt nhọc. – Nhưng em để ý tiếp thu tất cả những gì anh đã nói. Anh đúng là người bạn thân nhất của em. Chẳng ai hiểu em như anh cả.

- Tình bạn của chúng ta mới chỉ là bắt đầu thôi, Dorian ạ. – Henry nói rồi bắt tay Dorian. – Tạm biệt chú nhé. Anh sẽ gặp chú trước chín giờ rưỡi. Nhớ là Đại nhạc hội Patti hôm nay hát đấy.

Khi cánh cửa vừa khép lại, Dorian rung chuông. Vài phút sau Victor xuất hiện với cây đèn trong tay rồi bắt đầu kéo màn cửa lại. Dorian chờ một cách sốt ruột. Người đàn ông giúp việc này bao giờ cũng cẩn thận từng li từng tí.

Khi người giúp việc vừa bỏ ra ngoài, Dorian vội bước ngay đến tấm rèm và mở ra. Không có thêm bất cứ một nét thay đổi nào trong bức chân dung. Bức chân dung hình như đã biết về cái chết của Sibyl Vane trước khi Dorian biết. Bức tranh có lẽ đã biết được những diễn biến các sự kiện liên quan đến cuộc đời của Dorian. Nét lạnh lùng man rợ trên khóe mép của mặt người trong bức chân dung, không thể chối cãi, đã xuất hiện ngay lúc Sibyl Vane uống thuốc độc tự tử. Phải chăng chính bức tranh cũng không thêm để ý xem cô ấy đã chết như thế nào. Phải chăng bức tranh đã có những linh cảm toát ra từ linh hồn của Dorian. Chàng trai trẻ tự hỏi như thế. Anh hy vọng một ngày nào đó chính anh sẽ nhận ra những thay đổi trong bức tranh ngay trước mắt mình. Nghĩ thế, Dorian cảm thấy toàn thân mình ớn lạnh.

Tội nghiệp Sibyl quá! Thật là một cuộc tình quá lãng mạn. Cô ấy bao giờ cũng đóng vai cái chết trên sân khấu, và cuối cùng thần chết đã đến với cô ta. Tại sao cô ta phải đóng cả hai vai diễn: Một cái chết của sân khấu và một cái chết của cuộc đời như thế.

Khi chết, không biết Sibyl có nguyên rủa Dorian hay không? Ở không đâu, cô ấy chết vì tình yêu mà. Tình yêu mà Sibyl giành cho chàng trai trẻ đã trở thành một bí tích thần thánh đối với Dorian. Sibyl đã trở thành một biểu tượng cao đẹp thay cho tất cả. Bằng sự hy sinh tốt đẹp ấy, cô ấy đã thật sự sống trọn vẹn ý nghĩa của một kiếp người.

Dorian không thể nghĩ gì được nữa khi cô bé đã dắt tay anh, lôi xềnh xệch qua những nỗi kinh hoàng của đêm biểu diễn định mệnh ấy. Giờ đây khi nghĩ đến cô gái, Dorian nhận ra Sibyl đã trở thành một dẫn chứng hùng hồn nhất khiến

anh nhận ra chân dung cao đẹp nhất của tình yêu. Ôi một hình ảnh tuyệt diệu của một thảm họa. Nước mắt tuôn ra khi Dorian nghĩ về cô gái. Anh nhớ đến một cô gái ngây thơ như trẻ con, luôn có những mộng mơ hiền lành, dáng thon gọn thanh cao. Dorian lấy tay gạt nước mắt khi anh nhìn vào bức chân dung của chính mình.

Dorian nhận ra đây là thời điểm anh phải có một quyết định nào đó. Hay là quyết định của Dorian đã được định đoạt sẵn? Quả nhiên thế, cuộc đời đã định đoạt sẵn cho anh – Cuộc đời anh – và cả những lần hiếu kỳ háo hức anh muốn biết về cuộc đời. Tuổi xuân vĩnh cửu, đam mê không bao giờ cạn, những khoái cảm êm đềm và những điều bí ẩn của nhục thể, những đam mê man dại và những tội lỗi ngày càng nặng hơn. Anh nhất định phải có tất cả những điều này. Và bức chân dung sẽ lãnh chịu tất cả những hậu quả tội lỗi về cuộc đời của anh. Sẽ phải như vậy thôi. Ôi. Tội lỗi và dục vọng sẽ thật ngọt ngào biết bao.

Một cảm giác đau nhói chạy qua người khi Dorian nghĩ đến sự phỉ báng của giá trị thiêng liêng bắt đầu hình thành trên khuôn mặt của anh trên bức tranh bằng vải canvas.

Một đạo đày là bức tranh vô tư, tuy có phần ích kỷ trong vẻ đẹp của chính mình, giống như cảm giác của chàng trai trẻ Narcissus trong thần thoại Hy Lạp. Chính Narcissus đã yêu hình bóng dưới đáy nước của mình và lao đi tìm hình bóng ấy đến độ chết đuối. Đôi môi của Dorian đã từng hôn những nụ ngọt, giờ thì đôi môi ấy trong bức tranh đang nhếch lên một nụ cười độc ác và đều đặn. Đã bao nhiêu buổi sáng anh ngồi nhìn bức tranh, lòng dạt dào cảm xúc êm ái. Phải chăng bức tranh sẽ biến đổi tùy thuộc vào cảm xúc của Dorian. Có lẽ bức tranh này cần phải được giấu đi, khóa thật chặt trong phòng. Dù sao thì nó cũng là một vật xấu xa bỉ ổi đáng ghét. Nhất định bức chân dung sẽ không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời vì tóc của người trong tranh sẽ bạc đi. Ôi thật đáng thương. Quá đáng thương cho một số phận con người.

Một lúc sau Dorian nghĩ về lời cầu nguyện và anh cảm thấy rùng mình. Anh khao khát mong muốn rằng mối liên hệ hiện diện rất thực kia giữa cuộc đời anh và bức chân dung sẽ biến mất. Nhưng lời cầu nguyện thứ hai của Dorian hình như không bao giờ được thực hiện. Có vẻ như sự trừng phạt là câu trả lời cố tình quay mặt đi của Thượng đế giành cho kẻ đang sốt sắng cầu nguyện như anh.

Ôi. Người từng trải sẽ không bao giờ lo lắng đến chuyện mình sẽ trẻ trung mãi. Nhưng nếu như cơ hội ảo tưởng trẻ mãi không già ấy xảy ra thật sự, kết quả của nó thật ra vẫn là một sự giả dối khinh bạc vô bổ nhất. Hơn nữa, Dorian làm gì có bất cứ một sự kiểm soát nào về điều đó. Phải chăng những lời cầu nguyện của con người bao giờ cũng được thay thế bằng những điều trái ngược.

Có lẽ chẳng một ngành khoa học nào sẽ giải thích cặn kẽ được những tư tưởng rắc rối nhiều khe của cuộc đời. Nếu tư tưởng có thể lũng đoạn được con

người, chúng không thể chi phối được những vật vô sinh và những con người đã chết. Vì không có những suy nghĩ hay những đam mê có ý thức, những điều thuộc thế giới bên ngoài chúng ta sẽ không thể rung chuyển, trở thành hợp nhất với tâm trạng và cảm xúc. Chúng không thể ảnh hưởng lên từng nguyên tử hóa học trong cơ thể của Dorian. Anh nghĩ, không có tư tưởng, các nguyên tử hóa học trong cơ thể sẽ không thể a tòng trong những phiêu lưu tình ái hay những quan hệ hết sức lạ lùng. Con người Dorian khác với bức tranh là ở chỗ ấy.

Thật ra lý do của những điều này nào có ý nghĩa gì quan trọng đâu. Dorian nghĩ anh sẽ chẳng bao giờ cầu nguyện nữa. Bức tranh muốn thay đổi như thế nào thì mặc nó, thế đấy. Tại sao lại cứ phải bận tâm đến nó một cách quá đáng như thế.

Nhưng khó nói lắm...

Khi nhìn bức tranh Dorian cảm thấy có một cảm giác khoái lạc chạy ngang cơ thể. Anh có thể men theo tư tưởng của mình để đi đến những góc ngách nhất của bức chân dung. Bức chân dung này sẽ là một tấm gương kỳ quái nhất mà Dorian có thể soi vào và nhìn thấy lương tâm của chính mình. Dorian không chỉ là nhìn thấy thể xác của mình mà còn nhận ra hình dạng tật nguyên co quắp của linh hồn anh nữa.

Khi mùa đông đến, anh vẫn nhìn vào bức tranh trong lúc mùa xuân đang giã giũa oằn oại, sắp tắt thở trước khi mùa hè ập đến. Rồi có lúc máu dâng lên mặt, căng cứng, biến khuôn mặt chân dung Dorian trở thành một mặt nạ bằng phấn đen với hai con mắt mọng tấy như chì đun lỏng, đê mê trì nín một thời thanh xuân trẻ đẹp như một thiên thần.

Không một nét đẹp huyền diệu nào trên khuôn mặt Dorian bên ngoài mất đi. Mọi xung động bên trong cơ thể chàng trai trẻ vẫn như thế. Anh vẫn giống những vị thần của Hy Lạp. Anh sẽ mãi mãi mạnh mẽ, nhanh nhẹn, và bao giờ cũng hạnh phúc. Vĩnh cửu an toàn. Thế thì việc gì phải bối rối chỉ vì một bức tranh canvas? Dorian sẽ mãi mãi an toàn. Mọi sự nhất định sẽ như thế.

Dorian bắt đầu kéo bức rèm trở lại vị trí ban đầu để che bức tranh lại. Anh mỉm cười rồi đi vào phòng ngủ của mình khi người đàn ông giúp việc đã đang chờ sẵn. Một giờ đồng hồ sau anh chàng đã có mặt tại nhà hát và Henry lúc ấy cũng đang tựa mình trên ghế nệm bên trong nhà hát, đợi chờ.

CHƯƠNG BẢY

Hôm sau đang lúc Dorian ăn điểm tâm thì Basil bước vào:

- Anh rất mừng vì tìm được em, Dorian. – Người đàn ông giọng nói rất nghiêm – Anh gọi em đêm hôm qua và họ bảo là em đi xem nhạc kịch. Tất nhiên anh biết không thể như thế được. Anh cứ nghĩ là em phải báo tin cho người khác biết là em đi đâu chứ. Cả đêm hôm qua anh lo lắng, cứ sợ rằng một bi kịch sẽ đi theo sau một bi kịch trước đó. Anh cứ nghĩ em sẽ gửi điện tín cho anh khi em biết cái tin ấy. Anh đọc tin đăng muộn của tờ báo Globe tại câu lạc bộ và vội vã tìm em. Em có biết là anh đau buồn lắm khi đọc toàn bộ câu chuyện. Anh biết em cũng đau khổ. Nhưng em đã đi đâu kia chứ? Có phải em đã đến nhà mẹ của Sibyl Vane. Suýt nữa là anh đã định đến đó để tìm em. Họ có in cả địa chỉ nhà của cô ấy trong bài báo. Hình như là trên đường Auston phải không, Dorian? Nhưng anh sợ là sự xuất hiện đường đột của mình sẽ không tiện lắm. Tội nghiệp cô bé quá. Sao cô ấy lại rơi vào một trường hợp éo le như thế nhỉ. Nhất là cô ấy là con một. Cô ấy chẳng hiểu đã suy nghĩ như thế nào nữa?

- Anh Basil này, làm sao em biết được? – Dorian trả lời, miệng nhấp một chút rượu vang màu vàng nhạt trong một cái li kiểu Venetian có những hạt bột li ti bên trong thành li bằng thuỷ tinh, khuôn mặt tỏ ra rất hồ hững. – Em đi nghe hoà nhạc, anh đáng lẽ ra phải đến đó tìm em. Em gặp phu nhân Gwendolen, em gái của Henry, lần đầu tiên. Cô ấy thật là tuyệt vời và Patti hát rất hay. Đừng nói đến chuyện đau lòng nữa. Nếu chúng ta không nói đến chúng, sẽ chẳng có điều gì xảy ra đâu. Đây là lời anh Henry hay nói. Hãy kể chuyện của anh và chuyện vẽ tranh đi.

- Em đi nghe hoà nhạc à? – Basil nói với giọng rất chậm, có vẻ đau đớn trong từng chữ. – Em đi nghe nhạc khi Sibyl Vane đang nằm lạnh giá trong một nhà quan ẩm mốc. Rồi em còn có thể nói với anh về những người đàn bà tuyệt vời khác và chuyện ca hát của Patti à? Ngay lúc người con gái em yêu thương đang nằm quạnh quẽ trong một áo quan vẫn chưa kịp đem chôn. Tại sao? Em có biết là bên trong tấm thân trắng trẻo của cô ấy chứa đựng rất nhiều điều chua xót hay không?

- Im đi anh Basil! Em không muốn nghe nói đến những chuyện đó. – Dorian gắt lên, chàng trai đứng bật dậy. – Anh không thể dạy đời em mãi. Chuyện gì đã qua hãy để chúng qua đi. Cái gì thuộc về quá khứ chỉ là quá khứ!

- Em gọi chuyện mới xảy ra ngay ngày hôm qua là quá khứ à? – Basil thảng thốt nói.

- Thời gian tính chi li như thế có ý nghĩa gì kia chứ? Chỉ có những con người thiên cận mới cần đến cả năm mới quên đi được cảm xúc của mình. Người đàn ông có thể làm chủ được mình sẽ dễ dàng quên đi một nỗi đau nhanh chóng như

thể anh ta vừa nghĩ ra một trò tiêu khiển mới. Em không muốn ai thương xót về những cảm xúc của em. Em muốn sử dụng chúng. Em muốn điều khiển và làm chủ chúng.

- Dorian ơi! Thật là tai họa. Em đã thay đổi hoàn toàn rồi. Em tuy vẫn nhìn giống hệt ngày xưa khi em đến phòng họa của anh; ngồi hết ngày này qua ngày khác cho anh vẽ. Lúc ấy em rất đơn giản và thật đáng yêu. Em hoàn toàn là một cậu bé chưa hề bị vẩn đục giữa thế giới đầy rẫy những hỗn tạp. Giờ thì anh chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra đối với em. Em nói chuyện như thể em chẳng có bất cứ một chút lương tâm nào. Hoàn toàn dửng dưng đến độ vô cảm. Thì ra đây là ảnh hưởng của Henry. Anh biết rõ là như thế đấy!

Chàng trai trẻ vùng chân bước ra phía cửa sổ, đôi mắt nhìn ra khoảng sân đầy ắp màu xanh của cây cỏ:

- Em đã chịu ơn anh Henry rất nhiều, anh Basil ơi. – Chàng trai trẻ sau cùng nói – Nhiều hơn là em thiếu nợ anh. Tại sao bao giờ anh cũng nói với em những điều nhạt nhẽo vô bổ, rất chi là đạo mạo triết lí như thế!

- A. Chẳng lẽ chỉ vì thế mà anh phải thay đổi. Chỉ vì sự xem thường của em à? – Dorian – Hay phải đợi đến một ngày nào đó em mới chịu nhận ra là anh đã...

- Em chẳng hiểu anh đang nói cái gì nữa, Basil ạ. – Dorian xoay người lại, giọng gằn như gắt lên. – Em không biết anh đang muốn cái gì nữa. Thật sự anh đang muốn điều gì nơi em bây giờ?

- Anh muốn em hãy quay trở lại như Dorian Gray mà anh đã từng quen biết!

- Anh Basil này. – Chàng trai trẻ bước đến rồi đặt hai tay lên vai Basil. – Anh đến đã quá muộn. Hôm qua em đã biết tin Sibyl Vane tự tử rồi.

- Tự tử à? Trời đất ơi! Phải chẳng đã có sự nhầm lẫn ở đây? – Basil ngẩng mặt lên, vẻ mặt thoáng hiện ra nét thảng thốt.

- Anh Basil ơi, em cũng không tin đây là một tai nạn đâu. Dĩ nhiên là cô ấy tự vẫn. Một trong những bi kịch lớn nhất của những bi kịch lãng mạn nơi con người. Tự vẫn là một bước đi trước để khỏi người nhẹ dạ sẽ đi theo. Có thể họ là những ông chồng đạo đức, những bà vợ thủy chung, hoặc những con người tưng tửng tầm thường khác. Anh biết em đang nói về tất cả mọi hạng người. Còn Sibyl thì khác. Cô bé đã sống bi kịch cuộc đời của chính mình. Bao giờ cô ấy cũng là một diễn viên thiên tài. Đêm diễn cuối cùng – đêm anh đã nhìn thấy cô ấy diễn xuất – cô ấy diễn rất tẻ, gằn như thất bại thảm hại, chỉ vì cô ấy đã nhận ra chân dung thật sự của tình yêu. Rồi khi nhận ra chân dung thực sự ấy chỉ là giả tạo, cô ấy muốn tìm đến cái chết. Có thể y như thể Juliet cũng đã từng nghĩ như thế. Cô ấy đã đi xuyên thủng qua bức tường nghệ thuật. Gần như là một lần tử vì đạo. Với em thì đây chỉ là sự lãng phí một nhan sắc. Hoàn toàn chẳng đủ tư cách cho một lần tử vì đạo. Nhưng em không muốn anh nghĩ là em chẳng hề đau khổ. Nếu ngày hôm qua anh đến đây – khoảng lúc năm rưỡi chiều, anh sẽ nhìn thấy em

mặt đầy nước mắt. Khi anh Henry đến đây để báo tin cũng chẳng hề biết em đã trải qua những nỗi đau khổ nào. Em đau đớn lắm, nhưng rồi cảm xúc ấy đã qua đi. Em không thể tái diễn lại cảm xúc của mình. Chẳng ai có thể tái diễn cảm xúc của mình ngoại trừ những người đa cảm. Giờ thì anh hoàn toàn bất công đối với em, anh Basil ạ. Anh đến để an ủi. Em rất cảm ơn anh về lòng tốt ấy. Khi anh biết tin em an tâm về chuyện đã xảy ra thì anh lại nổi giận. Anh đúng là một con người có quá nhiều mâu thuẫn đấy. Anh khiến em nhớ lại câu chuyện mà Henry đã kể về một nhà hảo tâm nọ. Ông ta sống hai mươi năm để cố gắng khôi phục lại một nỗi đau, hay đấy là một vụ bất công mà em không nhớ rõ. Cuối cùng ông ta thành công nhưng đấy chỉ là một sự thất vọng ê chề. Ông ta chẳng còn gì để làm nữa, gần như chết mòn vì chán nản, cuối cùng được mọi người coi là độc ác. Hơn nữa, nếu anh đến để an ủi em, hãy làm cho em quên mọi chuyện đã qua. Hoặc chỉ nói về chuyện ấy qua lăng kính nghệ thuật thôi. Chính Gautier đã viết về sự an ủi của nghệ thuật. Em còn nhớ là đã đọc về tác giả này trong phòng họa của anh. Em không giống như cậu bé mà anh nói khi chúng ta gặp nhau tại Marlowe. Cậu bé ấy nói rằng vải sa-tin màu vàng có thể xoa dịu mọi nỗi đau. Em chỉ thích những điều tốt đẹp có thể sờ nắn được mà thôi. Những bức tượng đồng cũ kỹ đã ngả màu xanh, những bức tranh kim tuyến, những tác phẩm sơn mài, những chạm trổ ngà voi, những bức tranh độc đáo, những trang trí thiết kế xa xỉ diêm dúa – Đây là những điều em đang nói đến. Những cá tính riêng biệt của mỗi tác phẩm mà người nghệ sĩ đã tạo ra chúng, dù với bất cứ mức độ nào, vẫn là những điều khó hiểu đối với em. Để trở thành người có thể hiểu chính mình, như lời anh Henry đã nói, chúng ta phải tránh né được những nỗi đau của cuộc sống. Em biết là anh rất ngạc nhiên khi nghe em nói chuyện như thế. Anh không biết là em đã trưởng thành như thế nào đâu. Em chỉ là một cậu học trò khi anh gặp em lần đầu tiên. Giờ thì em đã là một người đàn ông rồi. Giờ thì em đã có những đam mê mới, những tư tưởng và ý nghĩ hoàn toàn mới. Em đã thay đổi mà anh thì cứ muốn em giậm chân tại chỗ. Em đã khác trước nhưng anh mãi mãi vẫn là bạn của em. Dù em thích anh Henry hơn anh, nhưng em biết anh tốt bụng hơn anh ấy rất nhiều. – Anh yếu đuối lắm – Hình như anh luôn sợ hãi cuộc sống – Nhưng anh tốt bụng hơn anh ấy. Chúng ta đã từng rất thoải mái khi ở bên nhau. Đừng hủy bỏ tình bạn của chúng ta, anh Basil ạ. Đừng tranh luận với em nữa. Em là em. Anh là anh. Chúng ta không nên nói nhiều về em nữa, anh Basil nhé.

Basil có một cảm giác xúc động rất lạ. Hình như có một sự pha trộn mâu thuẫn giữa cảm giác gồ ghề và trực giác mềm nhão nơi con người của anh. Basil nhận ra anh có quá nhiều nữ tính trong cơ thể của mình đến độ cảm giác ấy thật quá êm ái dịu dàng. Chàng trai trẻ kia vì đâu có thể khiến trái tim của Basil rung động nhiều đến thế. Chính nét đẹp và cá tính của Dorian đã tạo ra một bước ngoặt trong nghệ thuật của Basil. Anh không thể tìm ra bất cứ một lý do nào để

khiến trách Dorian được. Basil hy vọng rằng anh cứ tảng lờ, cứ dửng dưng, sau đó cảm xúc của anh sẽ nhạt dần đi. Cuối cùng anh biết cảm xúc ấy không bao giờ nhạt phai. Tại sao trong con người Dorian có quá nhiều điều lương thiện, quá cao thượng để Basil cứ xao xuyên tôn sùng mãi.

- Này Dorian ơi. – Basil nói sau một lúc suy nghĩ thật lâu, nụ cười buồn hiện ra trên nét mặt anh ta. – Kể từ hôm nay anh sẽ không bao giờ nói với em về câu chuyện đau thương này nữa. Anh mong là tên của em sẽ không liên hệ với nội dung câu chuyện hôm nay. Anh nghe nói là cuộc điều tra sẽ xúc tiến hôm nay. Thế họ đã liên lạc với em chưa?

Dorian lắc đầu, một thoáng khó chịu hiện ra trên khuôn mặt chàng trai trẻ khi anh nghe đến hai tiếng “điều tra”. Cứ như thể đây là một điều thô lỗ và hết sức tục tĩu.

- Họ không biết tên em anh Basil à.

- Nhưng cô ấy biết rõ tên em mà?

- Cô ấy chỉ biết tên thánh tôn giáo của em thôi. Em nghĩ cô ấy chẳng kể cho ai nghe đâu. Cô ấy kể rằng nhiều người trong nhà hát muốn biết em là ai nhưng bao giờ cô ấy cũng chỉ bảo em là Hoàng tử Dê thương. Cô ấy thật đơn sơ là ở chỗ ấy. Anh hãy giúp em vẽ chân dung của cô ấy nhé. Em muốn nhớ về cô ấy nhiều hơn là những nụ hôn và những câu nói làm khổ cho nhau.

- Anh sẽ cố gắng làm một điều gì đó để em vui lòng. Nhưng em phải đến ngồi mẫu cho anh vẽ. Anh không thể vẽ cô ấy mà không nhìn thấy em.

- Em không thể ngồi mẫu cho anh được nữa đâu. Đây là chuyện không thể xảy ra được, anh Basil ạ. – Dorian tuyên bố thẳng thừng.

- Này em – Basil nhìn sững Dorian – Đây là điều vô lý. Em đang muốn nói rằng em không cần anh giúp em hay sao? Mà này, bức tranh anh vẽ chân dung của em đâu rồi? Tại sao em lại lấy rèm che nó lại? Để anh xem lại nó một lần nữa. Đây là bức họa đẹp nhất mà anh đã vẽ từ xưa đến nay. Chịu khó gỡ tấm rèm ấy đi, Dorian. Thật đúng là người giúp việc của em đã che bức tranh đi rồi. Anh nhận ra là căn phòng của em hôm nay khác hơn mọi ngày.

- Người giúp việc của em chẳng dính dáng gì đến bức tranh cả. Anh đừng nghĩ là anh ta đã trang trí phòng của em. Anh ta chỉ thỉnh thoảng cắm hoa thôi. Em tự trang trí đấy. Tại em thấy có quá nhiều ánh sáng đối với bức tranh mà thôi.

- Quá nhiều ánh sáng à? Không phải như thế đâu, Dorian ơi! Ánh sáng trong căn phòng này là thích hợp nhất đấy. Để anh xem bức tranh xem nào? – Basil nói rồi đi thẳng về cuối căn phòng.

Dorian chột kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, anh chạy đến ngăn cản giữa Basil và bức chân dung:

- Anh Basil ạ. – Chàng trai trẻ nói – Anh không thể nhìn bức tranh được đâu. Em không muốn anh nhìn thấy nó

- Tại sao anh lại không được nhìn tác phẩm chính anh đã vẽ? Em không nói nghiêm túc đấy chứ! Tại sao anh không thể nhìn bức tranh được. – Basil phá lên cười.

- Nếu anh mà nhìn nó, Basil này, em thề danh dự sẽ không bao giờ nói chuyện với anh cho đến khi nào em chết. Em hoàn toàn nghiêm túc đấy. Em không thể giải thích và anh cũng đừng ép em. Chỉ cần anh động đến bức rèm, tình bạn của chúng ta sẽ chấm dứt!

Basil hoàn toàn sững người lại. Anh nhìn Dorian hết sức ngạc nhiên. Chưa bao giờ Basil nhìn thấy Dorian xử sự như thế này. Chàng trai hình như chẳng bao giờ biết đến thế nào là nổi cáu. Toàn thân cậu bé run bần bật, hai bàn tay nắm chặt lại, hai đồng tử căng giãn, hừng hực lửa.

- Dorian!

- Đừng nói gì nữa cả. – Dorian thật sự nổi nóng.

- Chuyện gì thế này, hả Dorian? Dĩ nhiên là anh sẽ không nhìn bức tranh nếu em không muốn. – Giọng nói của Basil khá điềm tĩnh khi anh xoay người và bước về phía cửa sổ. – Thật là lạ khi anh không thể nhìn tác phẩm của mình. Nhất là khi anh có ý định triển lãm nó tại Paris vào mùa thu này. Anh rất cần phải sơn cho bức tranh này một lượt dầu bóng nữa, vì thế anh sẽ phải nhìn nó, vậy tại sao hôm nay anh không nhìn được chứ!

- Triển lãm bức tranh này à? Anh muốn triển lãm nó thật sao? – Dorian thốt lên, một cảm giác sợ hãi thật sự bây giờ bắt đầu chạy khắp cơ thể chàng trai. Chẳng lẽ cả thế giới này sẽ biết đến những điều bí ẩn của Dorian ư? Liệu người ta có thể phát hiện được bí ẩn của cuộc đời anh? Không thể như thế được. Anh phải thực hiện thật nhanh một điều gì đó – điều gì thì chính Dorian cũng không nhận ra – Anh ta chỉ biết phải thực hiện điều đó ngay trong lúc này.

- Đúng thế đấy. Anh không nghĩ là em sẽ phản đối anh. Georges Petit sẽ tuyển chọn tất cả những tác phẩm xuất sắc nhất của anh để làm một bộ sưu tập triển lãm trong chương trình Rue de Seze bắt đầu từ tuần đầu tiên của tháng Mười. Anh chỉ mượn em bức chân dung này trong vòng một tháng thôi. Anh hy vọng là em sẽ thu xếp cho anh mượn. Và lại em cũng đi nghỉ mát cả mùa thu mà. Hơn nữa em cứ che bức tranh như thế này thì kể ra cũng phí thật đấy!

Dorian đưa tay lên bóp trán. Ở đó bây giờ đã có những hạt mồ hôi bịn rịn tươm ra. Chàng trai biết mình đang đứng trên bờ vực của sự nguy hiểm:

- Anh bảo em cách đây một tháng là anh sẽ không bao giờ triển lãm bức tranh này kia mà. – Dorian nói – Sao bây giờ anh lại đổi ý? Người như các anh cảm xúc thay đổi như chong chóng ấy. Chỉ có điều khác là tâm trạng của anh chẳng hợp lý chút nào cả. Anh không thể quên rằng anh đã nghiêm túc nói chẳng có gì trên thế giới này có thể lay chuyển ý định của anh không đem triển lãm bức tranh. Anh đã nói chính xác như thế với Henry. – Dorian ngừng nói, đôi mắt

chàng trai sáng lên khi anh ta nghĩ đến Henry cũng đã từng nói với Dorian như thế bằng giọng nửa đùa nửa thật: “Nếu cậu muốn khám phá ra một điều bí ẩn, chỉ trong vòng mười lăm phút, hãy hỏi Basil vì sao anh ta không muốn triển lãm bức tranh. Lời thú nhận của Basil nói với tôi thật đúng là một bí mật bất ngờ.” – Dorian chợt nghĩ chính Basil cũng có một điều bí ẩn nào đó liên hệ đến bức tranh này, vì thế Dorian muốn hỏi xem đây là bí ẩn nào.

- Anh Basil này, – Dorian bước đến gần Basil nhìn thẳng vào mặt người đàn ông rồi nói. – Mỗi chúng ta đều có một bí mật đối với bức tranh này. Hãy nói cho em biết bí mật của anh là gì và em sẽ nói ra bí mật của mình cho anh nghe. Hãy kể cho em nghe xem đâu là lý do lần đầu tiên anh từ chối không chịu triển lãm bức tranh?

Basil nhún vai:

- Dorian, nếu anh nói cho em biết, em sẽ ghét anh, có khi em sẽ cười anh nữa. Anh không thể chịu được một trong hai điều đó. Nếu em không muốn anh nhìn bức tranh ấy một lần nữa, thà là em đừng hỏi anh, anh sẽ mãn nguyện lắm. Anh chỉ muốn được nhìn thấy em thôi. Còn tác phẩm tuyệt vời nhất kia của anh dù không được cả thế giới biết đến, anh vẫn không bán khoản một chút nào, tình cảm anh dành cho em quan trọng hơn tất cả danh vọng và tiếng tăm của mình.

- Không. Anh Basil, anh phải nói cho em biết. – Dorian nói khẽ – Em tin là em có quyền được biết. – Cảm giác sợ hãi ban nãy chợt tiêu tan, giờ thì hiểu kỳ hoàn toàn chế ngự Dorian. Anh chàng muốn biết chân tướng những điều bí mật của Basil.

- Hãy ngồi xuống đi, Dorian. – Basil nói, khuôn mặt anh tái bọt đi như bị nhồi phân – Hãy ngồi bên cạnh anh đi. Để anh ngồi trong bóng tối còn em ngồi ở phía ánh sáng. Ở ngoài đời cả anh và em cũng y như thế đấy, Dorian à. Hãy trả lời anh thật đi, có phải em không thích một điều gì đó trong bức chân dung mà anh đã vẽ cho em. Một nét nào đó ban đầu em đã không nhìn thấy, nhưng sau đó em bất chợt nhận ra?

- Basil ơi! – Chàng trai trẻ bật tiếng kêu lên, hai bàn tay bấu chặt vào thành ghế, run lẩy bẩy, khuôn mặt tái nhợt đi, hay đôi mắt gần như hoảng loạn.

- Anh biết là em đã tìm ra một điều khác biệt trong bức tranh. Đừng nói gì cả. Nhưng hãy đợi để anh kể cho em nghe điều tâm sự của lòng anh. Thật đúng là anh đã tôn sùng em nhiều hơn là ranh giới của lãng mạn, nhiều hơn là cảm giác tình bạn giữa hai người đàn ông thuần túy. Em ơi. Anh không hiểu vì sao nữa. Anh chẳng thể nào yêu một người phụ nữ được. Anh nghĩ là anh quá bận rộn để có thời gian tìm hiểu họ. Có lẽ như Henry đã nói những đam mê lớn nhất chỉ dành cho những người nhàn rỗi và đó là đặc tính của những kẻ trung lưu trong xã hội chúng ta. Dorian ơi. Từ khi anh gặp em, cá tính nhân cách của em đã hoàn toàn đánh gục anh. Anh hoàn toàn thú nhận rằng anh đã thương yêu em gần như

diên lên được, thật ngốc nghếch, thật diệu kỳ. Anh ghen tị với tất cả mọi người nói chuyện với em. Anh chỉ muốn em mãi mãi thuộc về anh. Anh chỉ thật sự hạnh phúc khi anh được ở bên cạnh em như trong lúc này. Khi em không ở bên cạnh anh, trong đầu anh luôn có hình ảnh em. Chính em đã chi phối toàn bộ khả năng sáng tạo của anh. Anh biết tất cả đều sai trái và mê muội. Rất sai trái và rất mê muội là đằng khác. Tất nhiên là anh đã dè dặt không bao giờ nói cho em biết. Hoàn toàn không dễ dàng để anh nói cho em hiểu tất cả. Mà làm sao em hiểu được, chính anh cũng không hiểu về bản thân mình. Rồi một ngày kia anh quyết định vẽ một bức chân dung thật đẹp của em. Đây nhất định sẽ là kiệt tác đẹp nhất từ trước đến nay và cả mãi mãi sau này. Rồi khi anh vẽ, từng vệt sơn, từng đường cọ bắt đầu lộ trần những điều bí ẩn của anh. Càng lúc anh càng sợ hãi nhiều hơn rằng thế giới sẽ nhận ra anh đã yêu em thật sự. Anh cảm nhận rằng, Dorian ơi, anh đã nói với em quá nhiều rồi. Và anh quyết định sẽ không bao giờ triển lãm chân dung của em. Bây giờ em có vẻ không vui, nhưng sau này nhận ra điều đó thật vô cùng có ý nghĩa đối với anh. Khi anh kể cho Henry, anh ta đã cười anh nhưng anh vẫn không ngại ngùng. Khi bức tranh đã hoàn tất, anh ngồi một mình nhìn nó, anh biết cảm xúc anh đã giành cho em là rất thật. Nhưng vài ngày sau khi bức chân dung đã đi khỏi phòng họa của anh, cảm giác quyết định giữ kín bức tranh cho riêng mình trước đây đã nhạt dần dần và anh thấy mình vô lý nếu không trình bày bức chân dung của em. Dù sao thì em rất đẹp trai và anh đã thể hiện được điều đó qua nghệ thuật. Giờ đây anh mới nhận ra rằng tư tưởng đam mê nghệ thuật mà anh cảm nghiệm được trong sáng tạo sẽ luôn là điều trung thực nhất chính là một sai lầm. Thật ra thì nghệ thuật luôn trừu tượng hơn chúng ta vẫn nghĩ. Hình thái và màu sắc thật ra chỉ là hình thái và màu sắc. Không hơn không kém. Giờ thì anh thường nghĩ rằng nghệ thuật che giấu người nghệ sĩ chứ không phải là bộc lộ trọn vẹn nhân cách của anh ta. Vì thế khi anh nhận được lời đề nghị từ Paris, anh đã quyết định đem bức chân dung anh vẽ cho em làm tác phẩm chính điểm sơn cho bộ sưu tập. Anh chưa bao giờ nghĩ rằng em sẽ từ chối anh. Giờ thì anh biết là em có lý, bức tranh nhất định không thể được triển lãm. Em đừng nổi giận về những gì anh đã nói với em, Dorian nhé. Như có lần anh đã nói với Henry, em sinh ra là để người khác tôn sùng.

Dorian hít một hơi thật sâu. Đôi má chàng trai bắt đầu trở lại màu sắc bình thường và một nụ cười nở trên môi. Tai nạn tưởng như sắp ập xuống đã đi qua. Giờ thì Dorian cảm thấy an toàn hơn. Dù sao thì Dorian vẫn không thể gạt bỏ cảm giác thương hại đối với người họa sĩ đã vừa thú nhận một điều rất lạ. Chàng trai cứ suy nghĩ tại sao nhân cách của một người có thể tác động nhiều đến thế đối với một người bạn đồng phái khác. Henry có một sự hấp dẫn thật nguy hiểm. Nhưng Dorian nhận ra anh không quá khát khe lắm trong việc yêu thích người bạn Henry nhiều hơn chàng họa sĩ Basil này. Không biết có ai đó trong đời sẽ tạo

cho anh một cảm giác mãnh liệt như anh đã tạo ra cho Basil hay không? Sẽ có một người như thế trong cõi đời này nữa hay không?

- Đây là điều rất tuyệt vời đối với anh, Dorian ạ. – Basil nói. – Nếu như em có thể nhìn thấy tình yêu của anh trong bức tranh này. Em có nhận ra như thế hay không?

- Tất nhiên là em nhận ra.

- Vậy em không từ chối cho phép anh nhìn lại bức họa chứ?

Dorian lắc đầu:

- Anh không nên đòi hỏi em điều đó, anh Basil ạ. Em không thể nào để anh nhìn bức tranh ấy được.

- Chắc chắn một ngày nào đó em sẽ cho anh nhìn chứ?

- Không bao giờ! – Dorian gào lên.

- Thôi được, có lẽ em có lý. Giờ thì anh sẽ về đây. Anh muốn nói cho em biết rằng em là người duy nhất anh thương yêu bằng cả cuộc đời mình. Anh không nghĩ là anh sẽ gặp em thường xuyên nữa đâu. Em không biết là anh đã phải trả một giá rất lớn khi anh kể cho em nghe tất cả những điều tâm sự uẩn khúc thầm kín nhất của riêng anh hôm nay.

- Anh Basil ơi. – Dorian thốt lên. – Anh đã nói gì với em kia chứ? Chỉ đơn giản là anh cảm thấy thích em quá nhiều. Đây chẳng phải là một lời khen thôi ư?

- Đây không phải là một lời khen. Đây chính là một lần thú nhận của cõi lòng anh. Lời thú nhận của tình yêu!

- Một lời thú nhận vô cùng thất vọng.

- Tại sao em nhận ra như thế, hả Dorian? Em không nhận thấy bất cứ một điều gì khác lạ trong bức tranh chứ! Phải không? Không có gì khác hơn tình yêu của anh để em nhận ra hay sao?

- Không! Không có gì khác để em nhìn thấy cả. Tại sao anh lại hỏi em như thế? Nhưng anh cũng đừng nói là sẽ không gặp em thường xuyên nữa. Anh và em đã có một tình bạn và chúng ta đừng bao giờ xa cách nhau.

- Em đã có anh Henry rồi – Basil buồn rầu nói.

- Ô. Anh Henry à. – Chàng trai vỡ ra cười. – Henry nói cả ngày về những chuyện khó tin và làm những chuyện tưởng như không thể làm được vào ban đêm. Đây chính là một cuộc đời em muốn có. Nhưng em không thể tìm đến Henry mỗi khi em gặp phải những muợn phiền rắc rối. Em chỉ có thể tìm đến với anh thôi, Basil ạ.

- Nhưng em sẽ không bao giờ ngồi như người mẫu cho anh vẽ nữa?

- Đúng đấy! Không thể được, anh ạ. – Dorian khẳng định.

- Em phá hủy cuộc đời nghệ thuật của anh nếu em từ chối. Không người đàn ông nào có hai điều lý tưởng thật sự tồn tại trong cùng một lúc. Chỉ có một số ít người tìm ra một điều lý tưởng duy nhất cho riêng mình.

- Em không thể giải thích được cho anh hiểu nhưng em không thể ngồi cho anh vẽ được. Em chỉ có thể uống trà và tán gẫu với anh thôi. Được như thế em sẽ rất hạnh phúc.

- Hạnh phúc cho em, nhưng anh e rằng... – Basil nói, giọng đầy vẻ tiếc nuối – Thôi anh đi đây. Anh hơi buồn khi em không cho anh nhìn lại bức chân dung một lần nữa. Nhưng chúng ta chẳng làm gì được khác đâu. Anh đã thật sự hiểu được cảm giác của em rồi.

Khi Basil rời căn phòng, Dorian mỉm cười một mình. Thật đáng thương cho Basil. Anh ta chẳng biết tí nào và lý do tại sao Dorian từ chối không cho bất cứ ai nhìn bức chân dung. Và thật lạ. Đáng lẽ Dorian phải phơi bày bí mật của mình, nhưng cuối cùng anh chàng đã tình cờ khiến cho người bạn thân của mình phải vật vã thú nhận điều bí mật của anh ta trước.

Điều thú nhận ấy của Basil thật lạ đối với Dorian. Tại sao Basil lại ghen tuông một cách xuẩn ngốc đến như thế? Cả sự tôn sùng mù quáng nữa, rồi đến cả những lời tán dương lẻo loẹt, những cảm xúc âm thầm kín đáo – Giờ thì Dorian đã hiểu ra và anh cảm thấy hối tiếc cho Basil. Thì ra đây chính là một thảm kịch trong tình bạn được sơn phết quá nhiều gam màu tương tự lẫn lộn.

Dorian thở dài rồi nhấn chuông. Bức chân dung của chàng nhất định phải được đem cất giấu bằng mọi giá. Anh không thể xem thường bất cứ những rủi ro nào khi những người khác sẽ phát hiện ra bức tranh của anh. Thật là điên rồ nếu cứ để bức tranh ở đây. Dù bạn bè chỉ đến chơi một giờ đồng hồ, biết đâu bọn họ lại chẳng đưa tay vén rèm lên để nhìn thấy bức chân dung của anh.

Không thể như thế được!

CHƯƠNG TÁM

Khi người giúp việc bước vào, Dorian nhìn anh ta chăm chặp. Dorian tự hỏi có bao giờ anh ta sẽ lén lút nhìn bức chân dung giấu ở đằng sau bức rèm. Người đàn ông giúp việc có vẻ cảm lạnh thụ động, đang khúm núm chờ được ông chủ sai lệnh. Dorian đốt một điếu thuốc và bước đến một tấm gương nơi anh có thể quan sát khá kỹ khuôn mặt của Victor đang phản chiếu trong đó. Đây là một khuôn mặt phẳng lì với thái độ phục vụ tận tụy. Hoàn toàn vô hại. Dù sao thì cảnh giác vẫn không bao giờ là điều thừa thãi.

Nói thật chậm rãi, Dorian bảo Victor rằng anh muốn được gặp bà quản gia. Phần Victor sau đó sẽ đi kiếm ngay hai người thợ chuyên môn đóng khung hình về nhà thật gấp. Hình như Dorian nôn nóng muốn chờ cho người giúp việc đi ra để anh có thể nhìn lại bức chân dung.

Một lát sau bà Leaf bước vội vào. Đây là bà quản gia, một người đàn bà đã lớn tuổi nhưng có một khuôn mặt phúc hậu. Bà đang mặc một chiếc váy lụa màu đen, trên cổ đeo sợi dây chuyền có mặt hình của ông Leaf lồng trong khung vàng nhỏ. Bà đeo đôi găng tay dệt theo lối cũ che đi hai bàn tay nhăn nheo của mình.

- Vâng thưa Cậu Dorian. – Bà ta nói. – Tôi có thể làm gì cho Cậu đây? – Sau đó là một câu nói hết sức xã giao – Tôi đáng lẽ không nên gọi Cậu là Dorian. Nhưng có Chúa chúc lành cho Cậu. Tôi biết Cậu từ khi Cậu còn là một đứa trẻ, bao giờ cũng có nhiều mánh khéo để gạt bà lão Leaf này. Không phải tôi nói Cậu là xấu. Cậu ơi, nhưng các cậu bé bao giờ mà chả là các cậu bé. Cậu Dorian này, kẹo mút bao giờ cũng hấp dẫn trẻ con, có phải thế không, thưa Cậu?

Dorian bật cười:

- Bà phải luôn gọi tôi là Dorian đấy, bà Leaf ạ. Tôi sẽ nổi nóng nếu như bà không gọi tôi như thế. Và tôi phải thú nhận là tôi vẫn thích kẹo mút y như ngày xưa. Mà cứ mỗi lần uống trà chẳng ai chịu cho tôi ăn mút cả. Tôi muốn bà đưa cho tôi chiếc chìa khóa căn phòng ở tầng lầu cao nhất.

- Căn phòng học cũ ngày xưa ngày xưa ấy à, thưa Cậu Dorian? Mà chuyện gì thế? Căn phòng ấy bây giờ đầy bụi bặm. Để tôi sửa soạn trước cho ngăn nắp hơn trước khi Cậu vào trong ấy. Căn phòng không tiện để Cậu nhìn thấy trong lúc này đâu, Cậu Dorian ạ. Thật đấy!

- Tôi không cần ai dọn dẹp đâu, bà Leaf ạ. Tôi chỉ cần chìa khóa thôi.

- Chà. Cậu Dorian, nếu thế thì đầu Cậu sẽ phủ đầy mạng nhện cho mà xem. Sao Cậu muốn lên đấy thế? Căn phòng ấy đã không mở cửa cách đây bao nhiêu năm rồi – Kể từ khi Ông chủ lớn qua đời.

Dorian bực bội khi nghe người khác nhắc đến ông chú ruột của mình. Dorian chẳng hề bao giờ ưa thích ông ta cả:

- Không sao đâu, bà Leaf. – Chàng trai trả lời – Tôi chỉ cần chìa khóa thôi.

- Chìa khóa đây này, Cậu Dorian. – Người đàn bà có tuổi trả lời. Sau đó bà rà soát trong chùm chìa khóa to đùng. Hai bàn tay bà đang run lẩy bẩy. – Đây ạ. Để tôi tháo nó ra khỏi chùm chìa khóa cho Cậu. Mà Cậu không có ý định sống hẳn ở trên ấy chứ, Cậu Dorian, vì tôi thấy Cậu đang sống thoải mái ở dưới này rồi mà?

- Ồ tôi không sống trên đó đâu, bà Leaf. Tôi chỉ muốn xem qua căn phòng ấy thôi. Có thể tôi sẽ chứa vài món đồ cũ. Cảm ơn bà Leaf. Tôi hy vọng là căn bệnh thấp khớp của bà sẽ khá hơn, nhớ là đem cho tôi một ít mứt vào mỗi buổi ăn sáng đây.

Bà Leaf lắc đầu:

- Mấy người ngoại quốc chẳng hiểu gì về mứt kẹo, Cậu Dorian ạ. Họ gọi đây là trái cây nấu với đường. Nhưng tôi sẽ đích thân đem mứt cho cậu vào mỗi buổi sáng nếu cậu cần ăn mứt.

- Thế thì bà Leaf tốt quá. – Chàng trai trả lời, đôi mắt chăm chú nhìn cái chìa khóa. Người đàn bà bước ra, trên khuôn mặt nở đầy những nụ cười. Bà ta có vẻ rất ghét những nhân viên giúp việc người Pháp. Thật tội nghiệp cho họ, bà Leaf tin rằng mọi người sinh ra ở nước ngoài ai cũng đều chẳng ra làm sao cả.

Khi cánh cửa đóng lại, Dorian bỏ chìa khóa vào túi quần và nhìn quanh căn phòng. Đôi mắt chàng trai trẻ nhìn thấy một tấm khăn trải giường rất dày màu tím than có thêu chỉ vàng. Đây là một tấm khăn trải giường đắt tiền từ thế kỉ mười bảy do hãng Venetian làm ra mà ông chú của Dorian đã tìm thấy tại một nữ tu viện gần Bologna. Tấm trải giường ấy có thể được sử dụng vào việc bọc lấy bức chân dung này. Có lẽ đây là tấm trải giường vẫn từng được sử dụng để phủ lên một quan tài của người đã chết trong quá khứ. Giờ thì tấm vải này sẽ phủ kín một điều xấu xa đòi bại, xấu xa hơn cả những xác người đã chết, một sự xấu xa tồi tệ không bao giờ chịu tắt thở. Những loài giòi bọ đối với xác người xấu xa như thế nào thì tội lỗi của Dorian cũng sẽ xấu xa đối với bức chân dung này y như thế. Tội lỗi của Dorian sẽ dần dần tàn phá vẻ đẹp của bức chân dung này. Tội lỗi của chàng sẽ găm nhám những nét đáng yêu thanh tú của bức chân dung. Tội lỗi của Dorian sẽ làm băng hoại bức tranh và biến nó trở thành một điều sỉ nhục. Bức tranh sẽ vẫn cứ tồn tại, vẫn cứ dằng dai sống, sẽ sống mãi mãi, hứng chịu những hậu quả tội lỗi của Dorian.

Dorian rùng mình, anh cảm thấy ân hận mất một lúc vì đã không nói cho Basil biết rõ lý do vì sao bức tranh không thể được bất cứ ai nhìn thấy. Basil rất có thể sẽ giúp Dorian chống lại ảnh hưởng tiêu cực tai hại mà anh đã bị tiêm nhiễm từ Henry. Chính những tiêm nhiễm ấy đã tạo ra sự băng hoại đạo gàn đây của Dorian. Tình yêu mà Basil dành cho Dorian là tình yêu thật sự, có cả cao thượng và trí tuệ trong đó. Không phải đây là vẻ đẹp thể xác. Đây là tình yêu tạo ra cảm xúc, để rồi vì sự thờ ơ của Dorian mà tình yêu của Basil sẽ chết khi cảm xúc rã rời một mỗi. Tình yêu của Basil cũng giống như tình cảm của Michael

Angelo đã trải qua, hay như của Montaigne, của Winckelmann và của Shakespeare. Có lẽ chỉ có Basil mới có thể bảo vệ cho anh thoát khỏi những băng hoại tội lỗi. Nhưng giờ thì đã quá trễ. Quá khứ bao giờ cũng bị hủy diệt khi chúng ta nhìn từ hiện tại. Ân hận, chối bỏ, hay cố tình lãng quên... chỉ có thể đánh lừa cảm giác của con người một đôi chút. Cay đắng thật, tương lai trước mặt lại là điều con người không thể nào tránh khỏi. Có những xung động tình cảm dạt dào trong lòng Dorian, một nỗi đam mê cháy bỏng trỗi lên không có van xả, những giấc mơ có thể biến tội lỗi mơ hồ của anh trở thành hiện thực tăm tối.

Dorian đứng dậy. Anh đem tấm khăn trải giường màu tím có thêu kim tuyến vàng phủ lên bức tranh. Đằng sau bức rèm, khuôn mặt của người đàn ông vẽ trên nền vải canvas trông đã bắt đầu xấu xa độc ác nhiều hơn trước. Kể ra cũng mâu thuẫn thật, bức tranh có vẻ vẫn như thế nhưng Dorian càng lúc càng căm ghét nó nhiều hơn. Tóc của người trong tranh vẫn vàng, mắt vẫn xanh, đôi môi vẫn đỏ như hai cánh hoa hồng vừa chín. Nhưng nét mặt, vẻ mặt, cái nhìn của khuôn mặt trong tranh hình như đã bắt đầu thay đổi. Có một vẻ gì đó rất lạnh lùng tàn nhẫn.

So sánh với những nhận xét và đánh giá của Basil về Sybil Vane, Dorian cảm thấy bây giờ mình cũng đáng ghét và tầm thường y như thế – thật nông cạn và chẳng có gì xứng đáng để nói cả. Chính linh hồn của Dorian đang nhìn anh từ đôi mắt của một Dorian khác trong bức tranh. Khuôn mặt của Dorian bên ngoài đang lộ ra niềm đau khổ, trong khi đó Dorian trong tranh nhìn thật xấu xa tội lỗi. Cuối cùng anh tung tấm trải giường lên che bức tranh. Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa bên ngoài. Dorian lịm người đi khi người giúp việc đi vào.

- Người đóng khung hình đã đến đây, thưa Cậu.

Dorian nghĩ người đàn ông giúp việc này cần phải được tống khứ đi. Anh ta không thể biết bức tranh này sẽ được cất giấu ở đâu. Anh ta trông có vẻ gian manh lắm. Đôi mắt ấy thật tinh ranh và quý quái. Ngồi xuống bàn, Dorian viết một lá thư cho Henry, nội dung báo cho người đàn ông này biết họ sẽ gặp nhau lúc tám giờ rưỡi tối.

- Nhớ chờ thư trả lời của ngài Henry đây. – Dorian đưa người giúp việc lá thư – Hãy dẫn hai người kia vào đây cho tôi trước khi anh đi gặp Ngài Henry.

Chỉ hai ba phút sau, ông Ashton, một người nổi tiếng trong kỹ nghệ đóng khung hình của phố South Audley bước vào. Có cả một người thợ phụ với khuôn mặt trông thật thô thiển. Ashton là một người đàn ông có khuôn mặt đỏ tía, hàm ria màu râu ngô, người tỏ ra rất am tường về nghệ thuật và quen biết khá nhiều họa sĩ tên tuổi. Ông ta rất ít khi rời khỏi tiệm đóng khung hình của mình và chỉ chờ khách tìm đến tiệm của ông. Với Dorian thì khác, hình như đây là một trường hợp ngoại lệ rất đặc biệt ông luôn giành cho chàng trai trẻ này. Rõ ràng là Dorian luôn khiến những người chung quanh cảm thấy dễ chịu. Người ta luôn cảm thấy vui thích khi được ở bên cạnh chàng trai.

- Ông Gray này, chúng tôi có thể làm gì cho ông đây? – Người đàn ông xoa hai bàn tay béo núc của mình với nhau. – Tôi rất vui lòng đích thân đến đây. Tiệm của tôi vừa có một loại khung hình rất đẹp. Cửa hãng Old Florentine đấy. Giá không tệ, mới được chuyển từ Fonthill về. Hoàn toàn thích hợp cho tất cả những tác phẩm nghệ thuật tôn giáo.

- Thật là phiền quá khi ông phải thân chinh đến đây, ông Ashton ạ. Tôi nhất định sẽ đến để xem khung hình ấy – dù tôi không thích tranh nghệ thuật tôn giáo lắm. Hôm nay tôi chỉ muốn ông đem hộ tôi bức tranh lên gác nhà. Bức tranh khá nặng nên tôi nghĩ chúng ta cần đến hai người đấy.

- Chuyện nhỏ thôi, ông Gray ạ. Tôi rất sẵn lòng giúp ông. Bức nào thế hả, thưa ông Gray

- Bức tranh này này. – Dorian trả lời và kéo bức rèm lại. – Ông có thể đem bức tranh được che kín y nguyên như thế này lên lầu được không? Tôi không muốn bức tranh bị trầy khi chúng ta khiêng nó lên cầu thang.

- Chẳng khó khăn lắm đâu, ông Gray ạ. – Người đàn ông bắt đầu tháo bức tranh ra khỏi sợi dây xích bằng thau với sự trợ giúp của người thợ phụ việc. – Giờ thì chúng ta sẽ đem bức tranh này đi đâu đây, thưa ông Gray?

- Để tôi chỉ lối cho ông. Hãy chịu khó đi theo tôi. Hay ông đi trước cũng được, tôi muốn đem bức tranh lên tầng cao nhất của ngôi nhà. Chúng ta sẽ đi theo lối cầu thang phía trước vì ở đó rộng rãi hơn.

Chàng trai mở cửa cho họ. Người ta khiêng bức tranh ra ngoài hành lang và bắt đầu leo lên cầu thang. Khung hình thiết kế quá cầu kỳ nên bức tranh trông rất cồng kềnh. Người đàn ông thợ đóng khung hình đôi lúc tỏ ra khó chịu khi nhìn thấy Dorian phải phụ họ một tay, dù sao thì ông ta cũng là dân chuyên nghiệp mà.

- Khá nặng đấy, thưa ngài Gray! – Người thợ khung hình nhỏ thỏ thở mạnh ra sau khi họ đã khiêng được bức tranh lên tầng lầu cao nhất. Sau đó ông ta đưa tay lên quệt mồ hôi trên trán đang rịn ra.

- Đúng là nặng thật đấy. – Dorian trả lời khi anh mở khóa căn phòng được chọn để cất giấu bí mật đời sống của mình tránh khỏi ánh mắt của những người khác.

Dorian đã không đi vào căn phòng này hơn bốn năm nay – không, đúng ra là kể từ khi anh chàng không còn chơi trong căn phòng này lúc anh ta còn là một cậu bé. Rồi thì anh lớn hơn và phải đi học nhiều thứ khác. Đây là căn phòng khá rộng, kích thước cân đối. Ông chú của anh là nhà quý tộc Sherard đã xây căn phòng này cho đứa cháu trai vì nhà quý tộc này không có con. Có lẽ vì một lý do khác nữa là nhà quý tộc này không muốn gán gửi thẳng cháu ruột của mình. Vì thế ông ra xây căn phòng này để khỏi phải chướng mắt mỗi khi nhìn thẳng cháu tên Dorian.

Căn phòng có vẻ vẫn không thay đổi gì nhiều đối với Dorian. Có một cái tủ đứng kiểu Ý với cánh cửa được sơn đen nạm bạc mà Dorian vẫn hay núp vào trong đó khi còn là một đứa trẻ. Một kệ sách chứa đầy những cuốn sách giáo khoa và tập vở đã quăn hết mép bìa. Đằng sau kệ sách là một bức tranh vải dệt mô tả hình một ông vua và bà hoàng hậu đang ngồi đánh cờ trong vườn và vài người bán chim xách những lồng chim đi ngang qua. Dorian nhớ về căn phòng này thật rõ. Từng ký ức riêng biệt kéo về khi anh nhớ mình còn là một cậu bé. Những ký ức ấy hiện ra thật rõ trong đầu khi Dorian quan sát chung quanh căn phòng. Anh nhớ về những kỷ niệm tuổi thơ trong sáng hồn nhiên của mình. Điều này khiến Dorian cảm thấy bực bội vì chính căn phòng ấy giờ đây được sử dụng để che giấu một điều hết sức xấu xa bản thủ.

Anh ta chỉ cần giữ lại vẻ đẹp thanh xuân của mình như thế đã đủ rồi. Biết đâu anh chàng sẽ sống tốt hơn thì sao. Tương lai không nhất thiết bao giờ cũng đầy rẫy những điều xấu xa tội lỗi. Rồi tình yêu chân chính sẽ đến và khiến tâm hồn anh trở nên trong sạch, cảm hóa và chữa lành những đam mê bệnh hoạn giờ đang ứ đọng trong từng thớ thịt của Dorian.

Rồi sẽ có lúc những thay đổi trên gương mặt của bức chân dung sẽ biến mất. Vẻ đẹp hấp dẫn sẽ lại quay về. Đến lúc đó cả thế giới này có thể sẽ được dịp thưởng thức bức tranh kiệt tác của Basil Hallward.

Nhưng nếu Dorian sống trong thác loạn buông thả. Những vết chân chim sẽ giẫm bừa lên khuôn mặt của Dorian trong bức tranh. Mái tóc anh sẽ ngả màu xám xịt, miệng của Dorian sẽ trĩu xuống như bao nhiêu cái miệng nhăn nheo của tất cả những người đàn ông có tuổi. Cổ anh sẽ nhăn nhúm như cổ gà tây. Hai bàn tay nổi đầy gân xanh và cơ thể sẽ quăn queo vặn vẹo, giống y hệt như ông chú ruột nhà quý tộc của mình mà Dorian vẫn còn nhớ khi anh còn bé. Bức chân dung nhất định phải được giấu đi. Không thể nào làm khác hơn được.

- Đem bức tranh vào trong này đi, ông Ashton ạ. – Dorian nói – Tôi xin lỗi cứ bắt ông phải chờ. Tôi đang mải nghĩ về một chuyện khác.

- Chúng tôi cũng đang phải nghĩ lấy một chỗ, ông Gray ạ. – Người thợ đóng khung hình vẫn còn đang thở – Thế chúng ta sẽ đặt bức tranh này ở đâu ạ?

- Chỗ nào cũng được. Tôi không muốn treo tranh đâu. Ông cứ dựng nó vào bức tường là được. Cảm ơn ông nhé.

- Chúng tôi có thể nhìn bức tranh một chút có được không?

Dorian giật mình:

- Chẳng có gì đáng xem đâu, ông Ashton ạ. – Chàng trai trẻ nói, gần như trong tư thế sẵn sàng có phản ứng cần thiết nếu người đàn ông cố tình vén bức rèm để nhìn bức tranh cất chứa những điều bí ẩn của đời anh – Thôi tôi không làm phiền ông nữa đâu. Thành thật cảm ơn ông đã đến để giúp tôi.

- Không sao đâu, không sao đâu, ông Gray ạ. Bao giờ tôi cũng thích được làm một điều gì đó cho ông. – Ashton giậm đôi chân nặng nề đi xuống cầu thang, đi theo sau là người phụ việc, thỉnh thoảng anh ta ghé mắt nhìn Dorian. Có vẻ như chàng trai thợ phụ ấy cảm thấy xấu hổ về khuôn mặt luộm thuộm của mình. Hình như anh chàng chưa bao giờ nhìn thấy một người nào hào hoa đẹp trai như Dorian cả.

Khi tiếng bước chân đã khuất, Dorian liền khóa cửa căn phòng lại và bỏ chìa khóa vào túi quần. Anh cảm thấy an toàn thật sự. Chẳng ai còn có thể nhìn thấy bức tranh góm ghiếc này nữa. Anh sẽ là người duy nhất có thể chứng kiến sự xấu xa của chính mình.

Khi đi ngang qua thư phòng, Dorian biết lúc ấy đã hơn năm giờ chiều và trà của anh đã được dọn ra. Trên chiếc bàn tròn nhỏ bằng gỗ trầm có đặt bức tranh của một người đàn bà, người có trách nhiệm pháp lý về việc đại diện quyền lợi của Dorian cho đến khi nào anh chính thức trưởng thành.

Cạnh đây là một bức thư phúc đáp của Henry. Kế đó là một cuốn sách bìa màu vàng do Henry gửi đến. Bìa sách đã nhạt màu và gáy sách đã lấm lem bụi bẩn. Đây là ấn phẩm thứ ba của St. James's Gazette được đặt ngay ngắn bên cạnh khay trà. Nhất định là Victor đã trở về. Dorian tự hỏi không biết Victor có gặp những người đàn ông hời hợt rồi hỏi họ xem họ đã làm gì trong thời gian mà anh đi vắng. Dorian không thể nào hình dung ra được câu chuyện giữa Victor và Ashton. Chết rồi. Bức rèm chưa được kéo lại và khoảng trống trên bức tường thật quá rõ ràng. Có thể một đêm nào đó gã giúp việc Victor này sẽ lén lút lên cầu thang rồi phá cửa đi vào căn phòng ấy.

Thật là khó chịu khi có một người đàn ông lúc nào cũng lén lút do thám trong nhà. Dorian nhớ về nhiều vị quý tộc giàu có cả một đời phải chịu sự kiểm soát của đám gia nhân chỉ vì bọn chúng vô tình đọc được một lá thư hay nghe lén một câu chuyện, hoặc là chỉ một tấm danh thiếp có ghi một địa chỉ quan trọng nào đó, hoặc là một cành hoa héo hay một chiếc khăn mùi xoa lạ giấu bên dưới mặt gối.

Dorian thở dài rồi rót trà cho mình, sau đó anh mở thư nhắn của Henry. Trong thư chỉ nhắc đến chuyện Henry đã gửi cho Dorian tờ báo buổi chiều và một cuốn sách Dorian có thể sẽ thích đọc. Henry cũng nhắc lại chuyện họ sẽ gặp nhau vào lúc tám giờ rưỡi. Dorian mở tờ báo St. James và coi lướt qua. Một dấu đánh bằng mực đỏ trên trang năm của số báo thu hút sự tập trung của Dorian. Anh chàng đọc đoạn văn viết như sau:

ĐIỀU TRA VỀ VỤ TỰ TỬ CỦA MỘT CÔ ĐÀO TRẺ.

Cuộc điều tra về vụ tự tử của một cô đào trẻ sáng nay tại Bel Tavern, trên đường Hoxton bởi ngài Danby, nhân viên điều tra của Quận về cái chết của cô Sibyl Vane, một diễn viên trẻ đang diễn cho nhà hát Royal tại Holborn. Một vụ án mạng xảy ra thật đáng tiếc. Nhiều lời chia buồn đã được gửi tới cho người mẹ

trong lúc họ chứng kiến bác sĩ Birrell, người đã khám nghiệm tử thi cô Sibyl Vane.

Dorian nhăn mặt lại và xé tờ báo ra làm hai mảnh rồi đi đến thùng rác. Anh ném tờ báo vào trong ấy. Thật là xấu xa quá. Tại sao mọi điều có thể diễn biến để trở thành xấu xa như thế. Chàng trai cảm thấy khó chịu không hiểu vì sao Henry lại gửi tờ báo chết tiệt ấy đến đây. Nhất là chuyện Henry cố tình lấy bút chì màu đỏ đánh dấu lên trang báo số năm. Victor biết đâu lại không đọc tờ báo. Hắn có đủ Tiếng Anh để đọc báo kia mà.

Có thể hắn đã đọc tờ báo và bắt đầu nghi hoặc. Chà. – Mà chuyện này thật ra có ý nghĩa gì đâu kia chứ. Dorian Gray thì có dính dáng gì đến cái chết của Sibyl Vane. Tại sao lại phải hoảng sợ chứ. Dorian có giết Vane đâu mà phải rối lên. Tại sao anh cứ phải đa nghi mãi như thế này?

Đôi mắt Dorian nhìn lên cuốn sách màu vàng mà Henry đã gửi cho anh. Cuốn sách viết về những gì đây nhỉ. Dorian bước đến bên cái bàn có tám cạnh, hình như là của một nghệ nhân Ai Cập nào đó đã đóng cái bàn này. Rồi anh cầm cuốn sách lên. Dorian gieo mình xuống chiếc ghế bành và bắt đầu mở sách ra đọc. Chỉ sau năm phút, Dorian hoàn toàn bị lôi cuốn. Đây là một cuốn sách lạ nhất mà anh được đọc từ trước tới nay.

Rõ ràng là cuốn sách viết về những kiểu trang phục hờ hạng, những âm thanh nghe như tiếng sáo, tội lỗi của cả thế giới được miêu tả mềm mại như nhung như đang lướt nhẹ qua trước mặt anh. Những điều mơ ước xa xôi thậm kín bồng trở thành có xương có thịt. Những tư tưởng một đạo chỉ là những suy nghĩ không định hình giờ đây bỗng nhón nhác, chồi đập, sinh động, lỏa thể một cách rất thực.

Đây là một cuốn tiểu thuyết không có cốt truyện. Chỉ có một nhân vật duy nhất. Hình như là một nghiên cứu tâm lý của một người Pháp trẻ nào ấy. Chàng trai này cả đời mình cố gắng đi tìm những đam mê và những lối tư duy của thế kỷ mười chín so với những thời điểm khác trước đó. Nói tóm lại thì trong đầu anh ta có nhiều tâm trạng khác nhau. Anh ta luôn trượt qua những thế giới đời sống tinh thần, say đắm với những tuyên bố giả tạo mà con người hãnh diện gọi là đạo đức. Rồi cũng chính anh ta ngụp lặn vẫy vùng, gần giống như đang nổi loạn, co quắp đánh đu với bản năng tự nhiên mà con người gọi đây là tội lỗi.

Phong cách viết của tiểu thuyết này hấp dẫn như một món trang sức đầy quyền lực bí ẩn. Có lúc câu chuyện rõ rệt cụ thể nhưng có lúc trừu tượng ồm ồm, đầy ắp những tiếng lóng và những từ cổ lâu nay không ai sử dụng đến. Sách chứa đầy những từ ngữ kỹ thuật và những đoạn văn công kênh, chứng tỏ đây là một tác phẩm của một cây bút từng trải và thâm thúy người Pháp. Tác giả nhất định đã đi theo trường phái viết văn cổ xúy những lạc thú truy lạc, suy đồi. Những ẩn dụ ma quái nhưng ngọt ngào đến độ nhớp nháp, đầy màu sắc độc ác, lôi cuốn và trì nứu. Cuộc đời với những cảm giác được mô tả bằng những triết lý sâu thẳm.

Người đọc có lúc cảm thấy thật khó hiểu, có thể nói rằng họ đang đọc một câu chuyện của những nhà phù thủy đầy ảo tưởng hay đây là lời thú tội của một vị thánh thời trung cổ. Mà có thể đây cũng chính là lời thú nhận của một tội đồ thời hiện đại. Đúng là một cuốn sách chứa đựng đầy nọc độc. Mùi xông ra rất nặng. Sự cảm dỗ toát ra từ những trang sách khiến cho bộ não Dorian phải xoắn vặn. Những hình ảnh trác táng trụy lạc ùa ra từ mỗi câu chữ. Âm thanh rĩ rả trần truồng như âm nhạc tù túng, nhóp nhóp, khét lẹt của ngôn từ. Tất cả đều hỗn hên thờ, thật phức tạp. Cổ tình trối nghiến, ghì chặt những cử động đang cố gắng vật vã chống chọi trong tâm thức của chàng trai trẻ khi anh bị cuốn hết chương này sang chương khác. Cứ như thể đây là lần mộng du của da thịt, của tôn thờ mù quáng, hoàn toàn khiến cho Dorian quên rằng bầu trời ngoài kia đang chuyển sang màn đêm đen kịt.

Không hề có bất cứ một gợn mây nào. Bầu trời chỉ có một vì sao đơn độc. Ánh sáng nhờ nhờ tối màu đồng thau đã bị oxy hóa; hắt qua một khung cửa sổ. Dorian đọc cuốn sách cho đến khi mắt anh không còn nhận ra được mặt chữ vì thiếu ánh sáng. Mãi cho đến khi người đàn ông giúp việc phải nhắc đến mấy lần là anh đã trễ hẹn, Dorian mới chịu đứng lên đi vào phòng kê bên đặt cuốn sách lên giường ngủ của mình. Cuối cùng chàng trai trẻ bắt đầu thay quần áo để đi ăn bữa tối.

Khi Dorian đến câu lạc bộ thì đã tới gần chín giờ, lúc ấy Henry đang ngồi trong căn phòng trông có vẻ rất chán nản.

- Thật là xin lỗi anh, Henry. – Dorian cất tiếng – Mọi sự đều là lỗi của anh cả đây. Cuốn sách anh gửi cho em hay quá đến nỗi em quên mất cả thời gian.

- Anh tin là chú thích cuốn sách ấy. – Henry trả lời rồi đứng lên khỏi chiếc ghế.

- Em không nói là em thích cuốn sách đó. Em chỉ bảo là nó thú vị thôi. Đây là hai sự hoàn toàn khác biệt nhau.

-Ồ. Khi cậu đã phân biệt được như thế, có nghĩa là cậu đã khám phá ra khá nhiều điều rồi đấy! – Henry nói khẽ với một nụ cười ranh mãnh – Nhanh nào, chúng ta phải ăn tối thôi. Trễ quá rồi còn gì, anh sợ là rượu champagne đã đông đá lại rồi đấy.

CHƯƠNG CHÍN

Qua nhiều năm, Dorian Gray không thể nào gạt bỏ những tư tưởng trong đầu về cuốn sách ấy. Có lẽ chính xác hơn là anh chàng đã chẳng bao giờ có thiện chí từ bỏ nó. Anh bắt đầu đi tìm ở Paris đủ năm tập của pho sách và đóng thành nhiều màu khác nhau để anh có thể chọn ra cuốn sách anh đọc tùy theo tâm trạng cảm xúc của mình. Anh hay đọc chúng những lúc trí tưởng tượng của anh vượt ra khỏi vòng kiểm soát của ý thức. Nhân vật chính trong truyện là một người đàn ông Pháp còn trẻ, người có tính khí lãng mạn pha trộn với tư tưởng khoa học một cách thật độc đáo lạ lùng. Dorian có cảm giác là cuốn sách đang kể về cuộc đời của chính anh, một cuốn sách để viết riêng về cuộc đời Dorian trước khi anh thực sự hiện diện trên cõi đời này.

Có lúc Dorian cảm thấy mình may mắn hơn nhân vật trong tiểu thuyết. Anh không hề biết – Không bao giờ anh có những lý do để phân biệt về sự khác biệt giữa những tấm kiếng phản chiếu những điều như nhóp. Hóa ra những tấm kiếng phản chiếu bằng hoại tượng như bằng kim loại lấp lánh sáng lại chính là một mặt nước tĩnh lặng của những lần ăn năn hối lỗi một mình.

Chàng trai trẻ trong tiểu thuyết kia đã trải qua một cuộc đời êm ả với tuổi thơ đầy vẻ đẹp. Rồi những va vấp của sự héo rữa đánh vật với thời gian kéo đến. Những nét đẹp khỏa thân của thời trẻ ập đến, quá rõ ràng, quá trong suốt để chàng trai có thể nhìn thấu những đổi thay tro trên bề mặt ỏi nhất của thời gian. Dorian đọc cuốn sách này với một cảm giác hạnh phúc gần như bệnh hoạn. Bệnh hoạn đến độ tàn nhẫn, giống hệt như những cảm giác sung sướng cực khoái khác mà Dorian luôn tìm thấy ở phần cuối của cuốn sách. Những thảm kịch thực sự, có vẻ hơi cường điệu, luôn nhắm thẳng vào những nỗi đau cắn rứt, những tuyệt vọng khi nhân vật trong truyện đánh mất sự hiện diện của mình giữa những người khác, giữa một thế giới mà anh ta luôn tin rằng có rất nhiều giá trị tinh hoa tốt đẹp; thực ra chỉ là sự pha trộn hỗn tạp giữa nhục thể và biện hộ.

Dù sao thì Dorian vẫn không tìm ra bất cứ một lý do để sợ hãi một cuộc đời tội lỗi. Vẻ đẹp của anh đã khiến cho Basil Hallward phải mê mẩn xao động, rồi cả những người khác nữa, tất cả bọn họ hình như không thể bút ra được mỗi khi họ ngồi cạnh Dorian. Kể cả những người đã nghe kẻ khác nói xấu về Dorian (ở London thì chuyện bôi nhọ nhau tại những câu lạc bộ là chuyện rất bình thường). Nhưng khi họ gặp anh, tất cả đều dẹp bỏ những thành kiến một chiều họ có trước đó về Dorian.

Chẳng ai có thể đối xử khiếm nhã với Dorian được. Họ bảo nhau trên khuôn mặt Dorian chẳng bao giờ vương vấn bất cứ một tí vết nào. Cánh đàn ông đang ba hoa ồn ào với những câu nói tục tĩu thô lỗ sẽ nói nhỏ hơn khi Dorian xuất hiện. Hình như vẻ đẹp thơ ngây của Dorian đã khiến họ phải xấu hổ. Chính

khuôn mặt hiền lành đến độ thánh thiện của Dorian đã gọi cho họ nhớ về một tuổi thơ tươi đẹp mà họ đã đánh mất. Họ bảo nhau không hiểu vì sao Dorian cứ trẻ mãi, hình như không bao giờ bị thời gian ảnh hưởng. Tại sao Dorian không già đi như bao nhiêu người khác.

Dorian trở về nhà từ những lần đi nghỉ mát dài ngày đã nghe các bạn nói rằng anh chẳng bao giờ thay đổi hay già đi thêm một chút nào. Không thể chịu đựng được sự già đi của hiệu kỳ, Dorian liền đi vào căn phòng anh đã khoá để nhìn lại bức tranh. Chiếc chìa khoá của căn phòng ấy không bao giờ rời xa Dorian. Giờ thì anh đang đứng trước bức chân dung Basil Hallward đã vẽ. Dorian nhìn vào bức tranh như thể anh đang soi gương. Khuôn mặt của người đàn ông trong tranh bây giờ trở nên hết sức xấu xí, hằn học, già nua, rệu rã trên nền vải canvas.

Dorian khăng khắc cười, chế giễu người đàn ông trong bức tranh. Anh trực diện với người đàn ông ấy như thể anh đang nhìn chính mình qua một tấm kính trong suốt. Sự khác biệt quá lớn giữa bức tranh già nua và sự trẻ trung của thực tế bên ngoài của mình đem lại cho Dorian một cảm giác mê mê khoan khoái rất lạ lùng. Sau đó Dorian hoàn toàn thích thú với cảm xúc khoan khoái dễ chịu ấy. Dorian càng lúc càng hứng thú hơn với vẻ đẹp của mình trong tấm gương nhỏ mà anh đang soi. Thì ra anh đang rạo rực. Dorian thích thú nhận ra rằng nếu tâm hồn của mình càng băng hoại xấu xa bao nhiêu sẽ khiến Dorian càng đẹp trai ở thực tế bên ngoài nhiều hơn bấy nhiêu.

Chàng muốn nhìn thật kỹ hơn bức tranh. Thường đi kèm với mỗi lần xem tranh là một cảm giác ma quái nhưng hạnh phúc đến độ kỳ quặc. Dorian gồng người lên khi anh nhìn thấy những nếp nhăn ô hợp, hỗn loạn, xiêu vẹo đang hằn trên trán, quanh vùng da cổ và trên khoé miệng của bức chân dung. Một cảm giác hạnh phúc bệnh hoạn xâm chiếm lấy tâm hồn anh.

Một cảm giác nhờn nhờn về tội lỗi đón hèn cũng như những dấu vết của sự già nua bị ối chạy dọc theo cột sống lưng anh. Dorian đưa bàn tay của mình lên so sánh với bàn tay bên trong bức tranh. Bàn tay trong bức tranh khô khốc sần sùi. Anh mỉm cười, cảm giác thoả mãn nhận ra mình đang cười nhạo vóc dáng tiều tụy co quắp của người đàn ông xấu xí trong bức tranh.

Có lúc nằm trên giường vào những đêm khó ngủ trong căn phòng đầy mùi thơm của mình, một căn phòng lặng lẽ đóng khung như một hang động lạnh lẽo, Dorian thường suy nghĩ về những hành vi xấu xa đã bồi bản lên tâm hồn của anh. Anh nhận ra mình đang thật sự mỉm lòng vì sự ích kỉ của xác thịt. Nhưng những cảm giác này thường ít khi xảy ra. Trái lại, cảm giác hiệu kỳ muốn khám phá mọi góc ngách của lạc thú nhục thể mà Henry đã giới thiệu vào tâm trí non nớt của anh khi hai người họ nói chuyện tại khu vườn nhà Basil càng lúc càng thôi thúc rạo rạo hơn.

Càng khám phá, Dorian càng bị cuốn sâu hơn vào những cám dỗ của nhục thể. Dorian càng nuôi dưỡng, càng đi tìm, càng cho ăn, càng vui mình vào dâm tục... Tâm thức đói khát của anh càng trở nên bùng tuồng, tảo tợn hơn. Càng ăn càng thấy đói. Càng uống càng thấy khát.

Tất nhiên là Dorian không lẫn xả vào những mối quan hệ xã hội bừa bãi. Một tháng vài lần anh thường tổ chức những buổi tiệc tại ngôi nhà sang trọng của mình. Dorian cho mời những nghệ sĩ biểu diễn nhạc lừng danh đến để giúp vui các quan khách vào những đêm thứ Tư trong tuần. Địa điểm các bữa ăn tối mà Henry tìm ra cho hai người là những nơi thường rất đông khách. Đây là những nhà hàng sang trọng, bàn ghế kiểu cọ, hoa thơm cỏ lạ trưng bày la liệt. Vải màn và khăn trải bàn đều toàn là những loại vải đắt tiền, thêu thùa rất tinh xảo, các mâm đĩa đều là loại men sứ hảo hạng và làm bằng bạc ròng sạch sẽ.

Nhiều người cảm thấy Dorian chính là mẫu người hào hoa lịch lãm mà bọn họ thường mơ ước trong thời kỳ của Eton hay Oxford đang nổi tiếng. Dorian trở thành một biểu tượng sống động của sự kết hợp hài hoà giữa trí thức và vẻ đẹp văn minh lịch sự của con người. Với họ thì Dorian đúng như đã được Dante mô tả rằng: Biết cách làm cho mình hoàn hảo hơn khi biết khai thác thế mạnh của vẻ đẹp phong độ của chính bản thân. Hay giống như Gautier một lần đã nói: Đây là tinh hoa của thế giới được trở thành hiện thực.

Với Dorian lúc này thì cuộc sống bản thân nó chính là nghệ thuật, một nghệ thuật quan trọng và vĩ đại nhất. Tất nhiên theo anh thì các loại hình nghệ thuật khác chỉ là những sự chuẩn bị để con người có thể nhận ra vẻ đẹp thật sự của cuộc sống. Trang phục chính là cách con người biểu diễn phong cách và nhân cách của mình. Những kỹ năng ứng xử hào hoa là nét đặc trưng mà con người hiện đại cố gắng sử dụng như một kênh diễn đạt thiên về mỹ học. Tất nhiên những điều này luôn khiến cho Dorian quan tâm một cách đặc biệt. Cách ăn mặc của Dorian trở thành một thứ thời trang mà mọi người trẻ đều hứng thú tại những buổi dạ tiệc tại Mayfair hay những câu lạc bộ nổi tiếng như Pall Mall. Người ta ăn mặc giống hệt như Dorian và cố tình bắt chước lối nói chuyện duyên dáng của Dorian mặc dù trong nhiều lúc Dorian nói chuyện rất hời hợt, nửa đùa nửa thật.

Cuối cùng Dorian nghiêm nhiên chấp nhận vị trí đặc biệt mọi người giành cho anh. Vào thời hoàng kim của mình, Dorian được coi như một nhân vật độc đáo có ảnh hưởng lớn đến những trào lưu thời thượng như nhân vật Neronian Rome, tác giả của cuốn Satyricon. Tự trong sâu thẳm, Dorian không muốn mình là một người chỉ vẽ bầy cách cho thiên hạ cách chọn đồ trang sức, chọn một cái thắt cà-vạt hợp mốt, hay mua một cái gậy baton kiểu dáng sang trọng. Anh muốn tạo hẳn ra một triết lý sống có lô-gíc, một thứ chủ nghĩa tinh thần ở đỉnh điểm cao nhất của vật chất.

Sự tôn sùng cảm giác, công tâm mà nói, thường hay bị bôi nhọ. Con người ít khi thừa nhận rằng họ cảm thấy những bản năng tự nhiên réo rắt trong cơ thể luôn chi phối những đam mê nhục thể. Họ e ngại, không dám công nhận, không dám trân quý những bản năng tự nhiên của mình. Thực ra bản năng vốn mạnh mẽ hơn khả năng chế ngự của con người rất nhiều.

Tất nhiên chúng ta đôi lúc thường ý thức về những chia sẻ chung của thân phận con người. Tuy không nhiều lắm, nhưng chúng ta vẫn có những thói quen coi thân phận con người như một hình thức hiện diện có tổ chức trong một thế giới đầy ắp những kích tố.

Dorian cho rằng chẳng ai có thể hiểu về cảm xúc nhục thể sâu sắc như anh. Con người luôn đánh giá thấp cảm xúc này. Nhục thể vì thế luôn bị coi là mông muội và hèn hạ, đầy thú tính, đơn giản chỉ vì thế giới chẳng bao giờ thoả mãn đòi khát cảm xúc nhục thể, họ cố tình dồn nén, ức chế, vùi dập những khát khao của chính mình thay vì nhận ra ý nghĩa giá trị tinh thần của nhục thể. Đây là một đặc tính quan trọng của cảm xúc, vốn rất cần thiết để vẻ đẹp nhục dục có thể thoát xác và nhập cuộc.

Khi Dorian nhìn lại hành trình phát triển lịch sử con người, anh nhận ra tại sao nhân loại đã lãng phí nhiều năng lượng quá. Tại sao con người dễ thoả hiệp một cách gượng ép đến độ đầu hàng. Tại sao chúng ta lấy dao cắt đứt cuống nhau của mình với nhục thể chứ?

Tại sao nhục thể không được coi là mục đích của đời sống. Tại sao người ta cố tình hò hét, gào thét để chống lại tất cả những giá trị nhân văn rất thực của nhục thể. Tại sao con người cứ phải đẩy điệm, gạt gẫm, tự hành hạ, tự khinh ghét chính mình, tự xỉ vả và tự tố khổ, tự chối bỏ những ý nghĩ lành mạnh của nhục thể. Tất cả chỉ vì họ sợ sệt, vì sự trốn tránh, vì thờ ơ giả tạo, vì lo lắng ngộ nhận, vì đạo đức bề ngoài. Tại sao nhục thể bị coi là những băng hoại của thịt da?

Con người vì thế đã nhón nháo chạy trốn khỏi cảm xúc nhục thể của chính mình. Cảm xúc nhục thể tự nhiên lẽ ra phải là một vẻ đẹp hoành tráng. Nhưng nực cười thay, nhục thể đã thúc đẩy những nhà khổ tu thoát ra khỏi một đàn súc vật để rồi chạy sâu vào sa mạc còi cọc của chính mình, trốn tránh trong vỏ ốc, sợ hãi những con người chung quanh như thể họ chính là những con thú vật nguy hiểm nhất.

Đúng như Henry đã tiên đoán, một thế hệ mới sẽ biết đánh giá cao giá trị của cảm xúc nhục thể như là một động lực cần thiết để tạo dựng cuộc sống. Rồi người ta sẽ nghiên cứu cảm xúc nhục thể và giải phóng chúng, trả lại cho chúng vẻ đẹp hoang sơ buổi ban đầu, trong hoàn cảnh hiện tại, hình như một sự chống đối gây ra nhiều tranh cãi nhất.

Đáng lẽ ra thì cảm xúc nhục thể phải phục vụ trí tuệ, chắc chắn như thế đấy. Nhưng cuộc sống xã hội chưa đủ trưởng thành để chấp nhận những học thuyết

mang tính hệ thống liên hệ đến những hy sinh thần thánh của những kinh nghiệm thịt da, vốn hiện diện nồng nàn một cách rất thực. Chủ đích của cuộc sống ư? Tự thân chúng sẽ nhắm đến những kinh nghiệm của riêng chúng, bất kể đây là những kinh nghiệm nào. Giống như hoa quả trên cành, đắng chát hay ngọt lịm? Tự thân cuộc sống có câu trả lời thoả đáng nhất.

Rồi những khổ ải đầy đoạ đến độ vô lý đã giết chết những cảm xúc của con người, họ coi những phi báng bản thủ nhất. Vì thế họ dễ bị tê liệt trong xúc cảm, cuối cùng là đánh mất cơ hội tìm kiếm. Con người tự mình biến thủ những cơ hội được nhìn thấy chân lý đáng lẽ luôn hiện diện một cách hết sức trần trụi. Dorian nhận ra cảm xúc của con người luôn luôn là tâm điểm triết lý sống của riêng họ, một khoảnh khắc ngăn ngừa cần được khám phá khai thác, một khoảnh khắc thiêng liêng nhất của cuộc đời. Một khoảnh khắc vĩnh hằng không nên bị trôi ghì trong câu nệ đạo đức.

Vài người trong chúng ta thỉnh thoảng thức giấc trước khi bình minh ló dạng. Rất nhiều người ngủ vùi, lẫn lóc trong mộng mị, đôi lúc ngủ say như chết, rồi cả những đêm hân hoan trong thác loạn đến độ kinh hoàng, khi từng tế bào não co rúm vì hoảng hốt nhiều hơn vì phải đối diện với thực tế trần trụi. Cứ thế, những mạch đập của bản năng quét sạch những điều bí hiểm của đời sống thực tế; biến chúng trở thành những điều như nhóp, tạo ra những nền nghệ thuật Gothic có thể trường tồn, vốn chỉ là sản phẩm của những tư tưởng man dại, cố vùi mình vào những lần phụng thờ vô đạo thức. Rồi những ngón tay ngà lần lượt vén lên bức màn lụa xung động của bản năng, tất cả những bí ẩn cuộc sống sẽ trần truồng run rẩy hiện ra. Rồi bóng tối của những ảo tưởng màu đen sẽ trườn vào những ngõ ngách của tâm thức. Chúng không nằm im ở đó. Chúng xô cỡi, thác loạn, dập vùi, gào thét đến độ kiệt sức.

Bên ngoài có thể là những tiếng chim líu lo ríu rít trên cành, hoặc tiếng bước chân người rộn rã đi đến sở làm. Hoặc những cơn gió thổi trên những cánh đồng, tràn vào khu phố. Những cơn gió không nở đánh thức những con người vẫn còn đang ngái ngủ. Rồi lần lượt từng bức màn số phận được vén lên, cuộc đời sẽ hiện ra nguyên hình những đường nét và sắc màu của nó. Nhưng khi ánh bình minh chiếu sáng lên thì mọi vật chỉ còn là những phế tích cổ xưa. Cuối cùng thì ánh sáng ban ngày chỉ còn là một tấm gương phản chiếu những sinh hoạt bất chước, bình thường, đều đặn, máy móc đến độ tê nhạt.

Những ngọn lửa sẽ đuổi dần khi chúng ta bỏ rơi chúng. Bên cạnh đó là cuốn sách cuộc đời mà chúng ta chỉ mới đọc được chừng một nửa. Những bông hoa nhựa chúng ta cắm vào một cái bình thuỷ tinh, những lá thư chúng ta sợ không dám đọc và cả những lá thư chúng ta bao giờ cũng mong ngóng, đọc đi đọc lại mãi không bao giờ chán của một người nào đó đã viết cho chúng ta. Chẳng có điều gì thay đổi cả. Rồi bóng đen của những đêm thức trắng triền miên hé ra một

chút chân dung phũ phàng của thực tế; đủ để ta cảm nhận được sự loã thể của cuộc đời mà chúng vốn đã quá quen thuộc nhưng chưa bao giờ ý thức nhận ra.

Chúng ta cứ vay mượn hoặc cố tình lãng tránh thực tế bằng sự giả dối êm ái. Chúng ta không bao giờ có đủ can đảm để giải quyết dứt khoát. Chúng ta bằng lòng với những năng lượng vẫn đục ần nấp trong thứ cảm giác mệt mỏi, trượt qua những thói quen nặng nề thành kiến, một cảm giác khát khao tuyệt vọng, mí mắt mở ra vào ban ngày, ngỡ là cuộc đời đã lật qua một chương khác nhưng thật ra đây vẫn là những dấn vật mệt mỏi lây lan tồn đọng của đêm hôm trước.

Một thế giới tưởng như tươi tắn với những hình dáng và màu sắc mới. Chúng ta bị đánh lừa rằng cuộc sống có thể đã thay đổi, hoặc ít nhất là những bí ẩn vênh váo khác bất chợt cương cứng vì kích tố. Chúng ta tin rằng mình đang sống trong một thế giới không có nhiều chỗ đứng cho quá khứ. Để tồn tại, chúng ta không cần đến những hình thức trách nhiệm của lương tâm hay cảm giác hối hận. Đây chỉ là những sao chép của hạnh phúc giả dối ướp đấm hương vị cay đắng vì có quá nhiều nọc độc ký ức. Thật đáng buồn, vì chúng ta phải chấp nhận, phải vay mượn những niềm vui ký ức có xương cốt sống là những nỗi đau trầy xước.

Với Dorian thì chúng ta đang sống trong một thế giới với những khái niệm nhục thể rất thực, hoặc những khái niệm nhục thể này theo Dorian cần phải được khám phá ngay khi chúng còn tươi tắn, vì đây là những chất liệu cần thiết cho tình yêu lãng mạn.

Dorian không ngần ngại ăn ngủ với những cảm xúc xa lạ không thuộc về bản tính của riêng anh. Anh phó mặc số phận cho những ảnh hưởng ngọt ngào của cảm xúc. Cứ thế, anh nhìn thấy màu sắc của thoả mãn sơn phết lên những khám phá thuần túy hiếm kỳ. Sự trợ lòng và truy lạc thay phiên nhau hăm hiếp. Anh hăng hái làm tình với những cảm xúc lạ. Dorian không bao giờ dừng dừng thờ ơ với những cảm xúc mới. Anh ân ái với mọi điều anh chưa bao giờ biết qua. Đây là một điều kiện cân bằng tâm sinh lý mà anh tin nhiều nhà tâm lý hiện đại cần biết đến.

Dorian nhớ lần anh rước lễ lần đầu tiên khi anh là một tín đồ đạo Công giáo, hẳn nhiên là tất cả mọi sinh hoạt tôn giáo của hội thánh La Mã luôn hấp dẫn anh. Những hy sinh chịu khó hàng ngày bây giờ trở nên khó chịu hơn những hy sinh vì một thế giới cũ kỹ. Mặc cảm tội lỗi luôn khuấy động tư tưởng của anh; như thể đây là những khước từ bằng mặt bẻ ngoài trợ trên nhất. Một thứ bằng chứng của xúc cảm qua những hình thức hiệp dâm tinh thần đơn giản nguyên khởi. Tại sao tôn giáo cổ xúy sự chối bỏ những bộ phận cảm xúc vĩnh hằng, dẫn đến những bi kịch mặc cảm đau khổ cho con người. Tại sao hãm mình ép xác, bẻ quặt khao khát tự nhiên bao giờ cũng được khuyến khích như một biểu tượng đạo đức cao cả nhất?

Dorian rất thích quỳ gối trên nền đá lạnh trong bộ quần áo giúp lễ bó cứng của mình, tay đưa lên thật chậm để vén màn gian cung thánh, nâng lên một chén thánh bằng đồng đựng những chiếc bánh thánh nhỏ xíu trong đó. Dorian tin tưởng một cách tuyệt đối đây là bánh do thiên thần đem lại hoặc chúng rơi xuống từ áo choàng của Chúa Jesus, đổ vào chén thánh. Quả tim của Chúa Jesus bị xé toạc ra, đổ máu, tất cả chỉ vì tội lỗi của Dorian.

Mùi trầm đốt cháy thơm lừng tỏa ra từ mấy cái lư hương treo khi những cậu bé giúp lễ rung lư gieo vào không gian như mùi thơm của những đoá hoa mới hái khiến Dorian rất thích thú. Khi có thể, Dorian hay nấp vào một xó tối của tòa giải tội, ngồi thật im trong bóng tối, tai dỏng lên nghe những lời xưng tội của những người đàn ông và những đàn bà kể về những điều thầm kín nhất của cuộc đời họ.

Dorian không bao giờ để cho những giáo điều ảnh hưởng đến khả năng trí thông minh của mình. Anh cũng không để cho những lễ thói sinh hoạt trong gia đình tác động lên những suy nghĩ của anh. Căn nhà dù sao cũng chỉ để ở và quán trọ chỉ giúp người ta trải qua một đêm lữ hành. Trăng và sao với với người lữ hành xa nhà hình như không có nhiều ý nghĩa lắm.

Sức mạnh của huyền thoại kỳ bí đã biến những điều tầm thường trở thành những điều xa lạ mê hoặc chúng ta. Những câu chuyện thổi phồng luôn đi kèm với chúng, lay động Dorian trong một thoáng chốc bằng một vài lý do thuyết phục. Anh nhận ra học thuyết tiến hoá của Darwin đã tạo ra những thay đổi lớn tại nước Đức. Anh luôn cố gắng tìm ra những ý tưởng tạo ra nguồn gốc của đam mê. Anh tin rằng đam mê luôn kết tinh như ngọc trai bên trong bộ não con người, những sợi dây thần kinh sau đó sẽ đi đến khắp các vùng cơ thể.

Dorian bất chợt cảm thấy mình thật sự hạnh phúc bởi những kết tinh giữa tinh thần và những điều kiện sinh lý, dù đây là những tư tưởng bệnh tật hay khoẻ mạnh, bình thường hay dị dạng. Cuối cùng Dorian đã đi đến một kết luận, không có bất cứ học thuyết nào quan trọng đối với anh bằng chính bản thân cuộc sống. Anh ý thức sâu sắc rằng cuộc đời này sẽ chỉ là một sự thật trần trụi nếu như chúng ta tách rời giữa hành động và kinh nghiệm tư tưởng. Anh biết rằng cảm giác nhục thể của con người không hề thua kém tâm hồn. Anh tin rằng nhục thể cũng có những giá trị huyền bí cần được tìm kiếm và giải thoát.

Anh bắt đầu đi tìm những kiến thức về nước hoa. Những bí mật của các nhà chế tạo, có lẽ họ phải tinh cất những tinh dầu đầy mùi thơm, những loại nhựa cây đem về từ phương đông. Anh nhận thấy tất cả những tâm trạng của tinh thần đều có liên hệ đối với cảm xúc của nhục thể qua mùi xạ. Từ đó Dorian quyết định đi tìm sự liên hệ giữa hai thế giới này. Anh muốn biết vì sao mộc dục và long diên hương có thể khiến cho đam mê của con người bùng trỗi lên đầy sức sống. Anh muốn biết vì sao xạ hương có thể đánh thức cảm xúc lãng mạn đã bị chết ngạt và khiến cho bộ não phải quay cuồng, hoặc mùi champak có thể biến đổi màu sắc

của trí tưởng tượng. Dorian muốn tìm ra sự liên hệ tâm lý giữa mùi thơm và những hành vi của con người. Anh muốn tìm hiểu xem những đoá hoa đầy phấn và hương thơm, những thứ tinh dầu chiết ra từ cây cỏ, những vỏ thân cây cối già, những mùi hôi có thể khiến người ta lợm giọng. Khi hoà trộn lại, chúng sẽ có một quyền lực tối cao. Những mùi thơm khiến con người thích thú, những đôi nhân tình thèm khát được gần nhau. Phải chăng chính mùi thơm đã đánh thức âm nhạc sống sánh từ trong tâm hồn của họ tràn ra ngoài.

Có lúc Dorian đã đắm mê nghiên cứu âm nhạc trong một căn phòng. Giữa căn phòng dát vàng và trần nhà màu sơn đỏ, bốn bức tường sơn màu quả oliu xanh thẫm, anh thường có những buổi hoà nhạc với những nghệ sĩ du ca người Ai Cập, những âm thanh man dại xé toạc không gian từ những nhạc cụ lạ lùng. Có lúc âm thanh ni non vàng vọt tạo ra những cảm giác ma quái. Có lúc là những bài hát đem đến từ Ấn Độ, người nghệ sĩ lăn lộn trên những bức thảm dệt đầy những hoa văn lạ lẫm, trước mặt những ống sáo là vài con rắn hổ mang đang thè ra những cái lưỡi. Những người da đen vồ mạnh hai bàn tay trên những mặt trống đồng boong boong.

Có lúc anh nghiên cứu nhạc cổ điển một cách nghiêm túc như nhạc của Schubert đầy quyến rũ hay nhạc của Chopin với những nét đẹp lãng mạn khá buồn. Có lúc anh đắm mê thật sự với vẻ đẹp hoành tráng trong nhạc của Beethoven, hầu như anh đã lịm đi trong cảm giác đắm mê thần thánh từ âm nhạc của Beethoven. Dorian bắt đầu tạo ra cho mình một bộ sưu tập về tất cả những nhạc cụ trên thế giới này. Có thể đây là một nhạc cụ được đem về từ một ngôi mộ cổ được khai quật tại một bộ lạc hoang sơ. Anh muốn được sở hữu và sử dụng chúng. Anh đặc biệt thích những cây đàn juruparis kỳ diệu của bộ tộc Rio Nergo đem về từ Ấn độ mà đàn bà không được phép nhìn và trẻ con phải chờ trải qua những nghi thức đặc biệt mới được nhìn thấy. Hoặc anh rất thích những nhạc cụ bằng vại đất nung của người Peruvians có thể tạo ra những âm thanh réo rắt như tiếng chim. Có khi đây là một ống sáo làm bằng xương người của bộ tộc Alfonso de Ovalle từ Chi-lê. Hoặc những viên đá màu xanh tìm thấy gần Cuzco có thể tạo ra những điệu âm nghe rất ngọt. Anh có những quả bầu khô đựng đầy sỏi cuội, khi lắc lên sẽ nghe rất vui tai. Anh có cả những cây kèn của người Mehicô phải hít hơi vào chứ không phải thổi ra để tạo thành âm nhạc. Những nhạc cụ đặc biệt của vùng lưỡng hà Amazon có thể được nghe thấy cách xa ba hải lý. Rồi các nhạc cụ đến từ Cortes trong những đền thờ của người bản xứ Mèhicô. Nói chung là mỗi loại nhạc cụ đều có những nét riêng hấp dẫn độc đáo. Dorian cảm thấy thích thú với những nhạc cụ này, chúng là kênh nối giữa nghệ thuật và thiên nhiên, chúng có những linh hồn thật quý quái, những hình dạng thú vật, và cả những âm thanh hết sức dung tục, xấu xí.

Rồi thì những đam mê ấy cũng nhạt dần. Dorian nhận ra mình thích được ngồi nghe nhạc thính phòng với Henry nhiều hơn, được lắng nghe “Tannhauser” như một thú tao nhã. Cuối cùng Dorian bắt đầu có thể mừng tượng ra anh nhìn thấy linh hồn của mình qua âm nhạc.

Có lúc Dorian đã nghiên cứu về đồ trang sức. Anh được mời đến những nơi nổi tiếng như bữa tiệc của Anna de Joyeuse, vợ một đô đốc hải quân của Pháp. Bà này đã mặc một chiếc áo dạ vũ gắn năm trăm sáu mươi viên ngọc trai. Có lúc Dorian đã ngồi cả ngày bên hộp nữ trang của mình, tay sắp xếp chán rồi lại thay đổi vị trí của chúng. Những viên đá chrysoberyl màu xanh quả ôliu sẽ chuyển sang màu đỏ dưới ánh đèn, những viên cymophane có những vân chạy dọc nhìn như những sợi bạc, những viên đá peridot nhìn như vỏ hạt dẻ sữa, những viên đá topazes màu hồng và màu vàng của rượu vang. Nói chung là đủ những loại đá quý đầy màu sắc và hoa văn độc đáo, lấp lánh như ánh sao, chói rục như màu vỏ quế, đầy những vân màu cam và màu tím. Những viên đá nhiều lớp màu quỳen rũ như đá sapphire và đá hồng ngọc. Những viên đá màu đỏ, hừng hực một ánh sáng vàng của mặt trời. Có lúc đấy là những viên đá lạnh lẽo như màu của một vàng trắng, bạc như ngọc trai. Có lúc là những viên opal có màu sữa pha trộn giữa những gam màu của bảy sắc cầu vồng. Anh đã đến tận Amsterdam để mua chúng về. Anh có ba viên ngọc bích với kích thước thật lớn và màu rất đẹp. Anh tậu một viên lam ngọc de la vieille roche đã khiến cho nhiều người sành sỏi trong giới nữ trang phải trầm ghen tị.

Dorian khám phá ra nhiều câu chuyện liên quan đến nữ trang. Nào là chuyện một con rắn có hai con mắt là ngọc jacinth thật trong tác phẩm Clericalis Disciplina của Alphonso. Hoặc chuyện kể về Đại đế Alexander đã tìm thấy những con rắn ở vùng Jordan trên lưng bám đầy hồng ngọc. Rồi chuyện Philostratus kể trong một lá thư nói về một con rồng trong bụng nó là một viên đá quý; người ta phải phù phép để nó ngủ say rồi mới giết con rồng để lấy viên ngọc ra được. Theo lời nhà thuật giả kim lừng danh Pierre de Boniface thì kim cương có thể khiến cho mắt người ta được sáng, và mã não Ấn Độ có thể làm cho người khác có khả năng nói chuyện khá lưu loát. Đá Cornelian có thể khiến người khác nóng tính nhưng đá hyacinth có thể khiến người ta buồn ngủ. Đá amethyst sẽ làm cho khói thuốc và mùi rượu vang bay đi. Đá garnet có thể xua đuổi tà ám, đá hydropicus có thể biến đổi ánh sáng mặt trăng khi đi xuyên qua nó. Đá selenite cũng thay đổi màu sắc khi trăng tròn hay trăng khuyết, đá meleceus có thể giúp phân biệt được ai là kẻ đang nói dối. Dorian biết Leonardus Camillus đã kể lại ông ta nhìn thấy một viên đá trắng trong não của một con cóc có thể là thuốc giải chất độc. Đá bezoar tìm thấy trong quả tim của một loại nai sống tại Ả rập có thể đeo vào cổ để ngăn ngừa những căn bệnh dịch. Theo

Democritus thì trong những tổ chim của một loài chim sống ở Ả rập có những viên đá có thể ngăn ngừa được hỏa hoạn.

Dorian biết về ông vua của xứ Ceilan đã dạo phố, trên tay đeo một viên hồng ngọc thật lớn trong nghi lễ tấn phong của mình. Những vòm cổng lâu đài hoàng cung của vua John the Priest được làm bằng đá sardius, trang trí xen kẽ với sừng rắn để báo trước không cho bất cứ ai đem chất độc vào bên trong hoàng cung. Trong một lữ quán có tên A Margarite of America, chủ nhân có viên đá margarite có thể nhìn thấy những cô gái nào còn trinh hay đã mất. Còn Marco Polo thì kể chuyện tận mắt mình nhìn thấy cư dân xứ Zipangu đặt một viên ngọc trai màu hồng vào miệng người đã chết. Một con quái vật biển thích viên ngọc trai của một người thợ lặn dân vua Perozes đã giết chết bọn trộm viên ngọc này. Nhà vua đã khóc ròng đúng bảy tháng trời vì tiếc viên ngọc trai ấy. Câu chuyện xảy ra khi bọn cướp dụ dỗ ông vua đi vào một động vắng, ông đã vung tay ném viên ngọc đi và chẳng ai đã tìm thấy nó nữa. Tác giả Propopius kể lại rằng Hoàng đế Anastasius đã hứa tặng năm trăm thỏi vàng cho ai tìm thấy viên ngọc trai ấy. Hoặc chuyện vua xứ Malabar đã có một cỗ tràng hạt đếm được một trăm lẻ bốn viên ngọc trai, mỗi một viên là một vị thần mà ông ta đang thờ lạy.

Khi công tước xứ Valentinois, con trai của Vua Alexander VI đến thăm vua Louis XII của Pháp, con ngựa của vị công tước này được dát đầy vàng lá. Theo lời kể của Brantome thì chiếc nón của vị công tước này dát hai lớp hồng ngọc khiến cho ánh sáng phản chiếu chói cả mắt nhìn. Một công tước của xứ Anh đã gắn lên bàn đạp cưỡi ngựa của mình lủng lẳng ba trăm hai mươi viên kim cương. Vua Richard II có một chiếc áo khoác trị giá ba vạn marks được dát bằng ngọc balas. Tác giả Hall mô tả Vua Henry VIII đã lên tháp cao ngày đăng quang với một chiếc áo khoác bằng vàng dát kim cương và rất nhiều ngọc quý.

Vua James I bao giờ cũng đeo hoa tai bằng ngọc bích nạm vàng. Vua Edward II tặng cho Piers Gaveston một chiếc áo khoác bằng vàng ròng gắn đầy đá jacinth và một vòng cổ cũng bằng vàng ròng gắn đầy lam ngọc. Vua Henry II đeo một bao tay bằng nữ trang kéo sát lên tận cùi chỏ và một cặp găng tay khác có gắn mười hai viên hồng ngọc và năm mươi hai viên ngọc trai. Chiếc mũ của Công tước Rash, vị công tước cuối cùng của xứ Burgundy dát đầy đá sapphire và đeo một viên ngọc trai lủng lẳng hình quả lê.

Thật tuyệt vời đời sống xa hoa của con người. Thật lộng lẫy những vật trang sức. Ngay cả khi chỉ đọc về sự xa hoa quyền quý của người chết cũng khiến Dorian cảm thấy thú vị.

Sau đó Dorian chuyển hứng thú của mình qua nghiên cứu tranh thêu và tranh dệt được trưng bày trong những căn phòng lạnh lẽo của những nước thuộc miền Bắc Châu Âu. Mỗi khi bắt tay vào một cuộc nghiên cứu theo sở thích, Dorian luôn tỏ ra hứng thú rất nhanh, hoàn toàn chìm đắm vào những đam mê mới lạ. Có

lúc Dorian cảm thấy nuối tiếc về sự chà đạp của thời gian, về sự ruồng bỏ của con người đối với những tác phẩm đầy giá trị của những thế hệ tổ tiên trước đó. Nhưng sau đó Dorian bắt đầu quen dần đi. Hết mùa hè này sang mùa hè khác, hoa jonquil nở vàng rộm và rồi chúng sẽ tàn lụi hàng loạt, nhưng khi đêm về những giấc mộng kinh hoàng lại quay về với Dorian.

Chẳng hiểu sao Dorian gần như đã miễn nhiễm với những ảnh hưởng của thời gian. Anh hoàn toàn không thay đổi. Chẳng có mùa đông nào có thể phá hủy nét đẹp tươi trẻ mùa xuân của Dorian. Tại sao những giá trị vật chất hôm nay thật khác trước nhiều quá? Chúng đã đi đâu cả rồi? Những chiếc áo choàng sắc sỡ mô tả các vị thần đánh đuổi những con quái vật khổng lồ được chế tạo tại Athena hiện giờ ở đâu? Đâu rồi chiếc áo choàng của thành phố Rome? Đâu rồi những chiến bào thêu hình ngôi sao mà Apollo đang cưỡi trên những chiến xa được kéo bởi những con ngựa chiến khỏe mạnh nhất. Dorian muốn tìm hiểu về những chiếc khăn trải bàn ăn được thiết kế riêng cho Elagabalus và chỉ được trưng bày mỗi dịp yến tiệc linh đình. Hay là tấm vải khăn liệm của Vua Chilperic với ba trăm con ong bằng vàng. Hay là chiếc áo choàng của Đức giám mục thành Pontus đầy hình ảnh thú vật như sư tử, báo, gấu, chó, rùng, cây, đất đá, người thợ săn... Nhìn chung đây là chiếc áo thêu lại những gì được nhìn thấy từ thiên nhiên. Hay như chiếc áo choàng của Huân tước xứ Orleans một lần đã mặc, trên cánh tay có thêu một vần thơ bắt đầu bằng câu Madame, je suis tout joyeux (Nàng ơi, tôi hoàn toàn hạnh phúc). Đây là lời bài hát được thêu bằng chỉ vàng và các nốt nhạc được kết bằng bốn viên ngọc trai. Hay như căn phòng của Nữ hoàng Joan xứ Burgundy có đến một ngàn ba trăm hai mươi con chim sáo thêu và năm trăm sáu mươi con bướm bướm được làm bằng vàng.

Catherine de Medicis có một giường ngủ làm bằng nhung đen phủ đầy hoa và tia ánh mặt trời thêu bằng gấm. Viền của tấm trải giường này được dệt nổi những hoa văn mô tả hoa lá và cành cây, những trái chín trên nền vàng và bạc, những tua rèm được dát bằng ngọc trai. Chiếc giường ngủ được đặt ngay giữa căn phòng, chung quanh toàn là những vật dụng đắt tiền khác được bày biện trên những mặt bàn trải nhung đen sang trọng.

Vua Louis XIV có một bức tranh thêu bằng vàng cao mười lăm tấc trong căn phòng của mình. Giường ngủ của Sobeiski, Vua của Balan được làm bằng kim tuyến vàng từ Smyrna, dát chung với lam ngọc và thêu những đoạn Kinh thánh Koran. Tất cả đều được trang hoàng trên nền bạc, nhìn rất đẹp, gắn đầy những vật trang trí nhỏ nhỏ được lấy về từ những cuộc chinh phạt Thổ Nhĩ Kỳ trước khi ông vua này tiến đến Vienna. Những đoạn trong kinh Kora là những tiêu chuẩn sống mà Tiên tri Mohammed đã từng tin tưởng.

Cả một năm ròng Dorian đi tìm những mẫu vải thêu độc đáo anh có thể tìm thấy trong các tác phẩm dệt của người Hồi giáo được thêu nổi cầu kỳ bằng những

sợi chỉ vàng rất đẹp. Hoặc những tấm vải đính các bộ cánh của nhiều con bọ hung lấp lánh những gam màu hồ phách. Anh đi tìm những bức tranh thêu của phương đông như các bức Nước chảy, Không gian dẹt mộng, Sương đêm của Java, hoặc những bức rèm màu vàng của Trung Hoa, các bìa sách bằng lụa xanh, thêu hoa lá, chim cò và nhiều hình ảnh đẹp khác. Anh tìm ra cả những bức tranh thêu của Hungary, những bức tranh thêu của xứ Sicilian, những tấm màn nhung của Tây Ban Nha, những tác phẩm của xứ Georgian được thêu liền với những đồng xu của xứ xứ này. Những bức phù điêu Foukousas của Nhật Bản rất lạ mắt với những gam màu sáng và những bộ lông chim rất đẹp.

Dorian thích thú cả những vật dụng có liên hệ đến tôn giáo và nhà thờ. Trong căn nhà của Dorian có khá nhiều những hình ảnh và vật lưu niệm dính dáng đến Chúa Jesus và Hội thánh đựng trong một cái tủ gỗ. Anh có cả bức tranh vẽ cảnh phong tục thánh cho Đức mẹ đồng trinh do một họa sĩ người Ý vẽ vào thế kỷ mười lăm. Anh có những bức họa về các thánh, trong đó có cả bức tranh vẽ Thánh Sebastian và bức Chúa Jesus chịu đóng đinh.

Với tất cả những sở thích này, tất cả mọi thứ Dorian sưu tập chính là cách anh tránh né cuộc sống. Đây là cách để anh lẩn trốn một nỗi sợ hãi dường như quá lớn đối với anh. Trên bức tường trong căn phòng anh đã trải qua rất nhiều ký ức thời thơ ấu của mình, đây là căn phòng cao nhất của ngôi nhà. Chính anh đã tự tay treo lên bức chân dung của linh hồn mình. Bức chân dung càng ngày càng tróc lở, xấu xa như cuộc sống sa đọa băng hoại của Dorian mà duy nhất chỉ có một mình anh là người biết đến. Chính tay anh đã phủ lên bức tranh tấm khăn choàng phủ quan tài màu tím. Có khi cả nhiều tuần lễ liền Dorian không dám đi vào căn phòng ấy. Anh cố tình quên đi bức tranh ấy, muốn được quay trở lại với tháng ngày hồn nhiên trong sáng, những khát khao bình dị đời thường. Có lúc Dorian nửa đêm lén ra khỏi nhà và tìm đến những nơi trụy lạc dâm ô như khu Blue Gate Field. Anh ở đó hết ngày này sang ngày khác cho đến khi người ta phải tổng cổ anh ra ngoài. Khi trở về, anh lại ngồi thừ ra nhìn bức tranh, cảm thấy rất giận chính mình và giận cả bức tranh. Nhưng có lúc anh cảm thấy tự hào vì mình đã sống một đời sống thác loạn, hoàn toàn tự do, không câu nệ một cách giả dối. Có lúc Dorian cảm thấy mình bất hạnh vì chính anh đang vác trên vai một thập giá nặng nề cay nghiệt của số phận chính mình.

Sau vài năm, Dorian không thể đi xa London được. Cuối cùng Dorian phải bỏ căn biệt thự mà anh đã sống chung với Henry tại Trouville. Anh bỏ luôn căn nhà nhỏ màu trắng tại Algiers nơi Dorian đã nghỉ vài mùa đông. Dorian bắt đầu căm ghét cảm giác khi phải ở xa bức chân dung đang ôm giữ một phần quan trọng của đời mình. Dorian lo lắng là khi anh vắng nhà, sẽ có kẻ nào đó đột nhập vào căn nhà rồi lấy trộm bức tranh, mặc dù Dorian đã khóa cửa rất cẩn thận.

Dorian nhận ra rằng có thể bức tranh sẽ chẳng nói lên điều gì. Dĩ nhiên những đường nét trên khuôn mặt vẫn là của anh, rồi cả những nét xấu xa trên khuôn mặt ấy, tất cả đều là của anh, nhưng như thế thì đã sao nào? Làm sao kẻ trộm sẽ biết được chuyện gì đã xảy ra. Anh sẽ cười nhạo bất cứ ai làm khó anh. Dorian có vẽ bức tranh ấy bao giờ đâu? Có lẽ chỉ với thái độ của anh người ta mới biết anh khổ tâm và khó chịu. Còn nếu như anh không nói gì với họ, nhất định họ cũng chẳng biết được anh đang có những suy nghĩ như thế nào.

Dù sao thì anh cũng sợ hãi thật sự. Có lúc Dorian bỏ đến ngôi nhà lớn ở Nottinghamshire để chiêu đãi những chàng trai trẻ tuổi nhỏ hơn Dorian. Tất nhiên bọn họ bao giờ cũng mê muội chạy theo những xa hoa phù phiếm mà Dorian đã hào phóng ưu đãi bọn họ. Có lúc Dorian bỏ ngang tất cả khách khứa để chạy về xem coi căn phòng anh đang cất bức tranh có còn được khóa an toàn cẩn thận hay không. Chuyện gì sẽ xảy ra khi người ta lấy mất bức tranh? Chỉ với suy nghĩ này thôi đã khiến cho Dorian cảm thấy toát mồ hôi hột. Nhất định cả thế giới này sẽ biết bí ẩn cuộc đời anh. Có lẽ bây giờ họ đã đang bắt đầu nghi ngờ anh rồi thì phải.

Mặc dù rất nhiều người thích Dorian, không hiếm kẻ chẳng ưa gì anh. Anh chỉ là một lá phiếu đơn độc tại câu lạc bộ West End. Chỉ vì xuất thân và vị trí xã hội của Dorian đã khiến anh nghiêm nhiên trở thành một nhà quý tộc. Có lần Dorian rủ một công tước đi vào phòng hút thuốc tại Carlton, ngay lúc đó công tước Berwick và một người đàn ông khác bật đứng dậy, khuôn mặt hằn học khinh miệt lộ ra trông thấy rõ. Rồi những câu chuyện đàm tiếu nói lên sau lưng về những cuộc tình thác loạn của Dorian bắt đầu rộ lên sau khi anh được hai mươi lăm tuổi. Người ta nói đã tận mắt nhìn thấy Dorian gây sự đánh nhau với những thủy thủ nước ngoài trong một quán rượu tầm thường thuộc khu phố Whitechapel rất xa nhà anh. Họ nói Dorian đàn đúm chơi bời với bọn trộm cắp và bọn làm tiền giả. Dorian còn biết rõ chuyện bọn này sinh hoạt bê tha như thế nào. Có lúc Dorian biến mất khỏi những quan hệ xã hội của giới thượng lưu một cách đột ngột. Rồi anh xuất hiện trở lại. Bao giờ cũng khiến cho người ta bàn tán bình phẩm.

Những người đàn ông xì xào thầm thì trong những góc vắng vẻ về những gì họ tin, họ nghe, và họ nghĩ về Dorian. Nhiều người đi ngang qua Dorian và ném một cái nhìn khinh miệt. Có người nhìn thật kỹ vào khuôn mặt của anh, rõ ràng là đang dò xét xăm soi. Tất cả hình như đều muốn tìm hiểu về bí ẩn của chàng trai Dorian.

Những thái độ ấy khiến cho Dorian cảm thấy khó chịu, dĩ nhiên là Dorian không thể không chú ý đến những nhận xét khá lộ liễu của bọn họ về những biểu hiện khá rõ rệt của khuôn mặt anh. Tại sao nét đẹp trẻ trung và nụ cười quyến rũ của Dorian hình như không bao giờ biến mất. Điều này càng khiến cho những

khuôn mặt nhâng nháo của dư luận trở nên tò mò muốn biết. Ban đầu thì là những lời khen nhưng sau đó kể cả những người đã từng chơi thân với Dorian cũng bắt đầu xa lánh dè chừng anh. Duy nhất chỉ có Henry Wolton là vẫn trung thành với Dorian. Cánh đàn bà phụ nữ càng yêu thích Dorian một cách đặc biệt, tỏ ra bất chấp những nguyên tắc cư xử chừng mực, họ ba hoa đủ thứ về chàng trai trẻ hào hoa phong nhã này. Khi nhìn thấy anh bước vào, họ không thể không nhìn sững anh, bất chấp mọi phép tắc lịch sự tối thiểu khác.

Những câu chuyện rĩ tai không tốt đẹp ấy càng khiến cho Dorian trở nên càng quyến rũ và hấp dẫn hơn. Có thể tài sản của Dorian là một yếu tố. Xã hội hiện đại, nhất là xã hội văn minh bao giờ cũng chuẩn bị sẵn sàng để tin rằng những kẻ vừa giàu vừa điển trai như Dorian sẽ chẳng bao giờ thất bại. Người ta chú ý đến nhân cách bề ngoài nhiều hơn là tư cách đạo đức bên trong. Những tôn trọng cao nhất giành cho một cá nhân thường không có nhiều liên hệ với giá trị tư cách đạo đức mà họ không nhìn thấy. Thay vào đó, người ta sẽ đánh giá một người giàu có qua việc nếu họ có một tay đầu bếp nổi tiếng nấu những bữa ăn cho mình hay không. Thật chẳng ra gì khi những tiếng đồn kể lại một nhà quý tộc đãi khách bằng những món ăn quá dở và rượu vang thì quá kém.

Những thứ vụn vặt như thế xem ra rất quan trọng đối với Dorian. Ngay cả những người có đức tính nghiêm túc nhất cũng không thể không ồn ào về một món ăn khai vị không đủ ấm – như Henry một lần đã nói như thế. Vì những điều xem ra tưởng chỉ là những tiểu tiết trong đời sống lại được coi như là những nét tinh tế trong nghệ thuật hình thức của giới thượng lưu. Vì thế hình thức nhất định phải là điều đáng được chú ý. Hình thức cần được đánh giá một cách trân trọng như những nghi thức. Giả dối ư? Nếu cần thiết, dù không thực tế lắm, hình thức cần phải được kết cấu với giả dối hoặc vay mượn lãng mạn, những thông tin vụn vặt để tạo ra những cuộc vui hấp dẫn. Chẳng lẽ giả dối lại xấu xa đến như thế hay sao? Dorian không nghĩ như thế. Giả dối chỉ khiến cho chúng ta có nhiều hơn nữa những nhân cách phong phú mà thôi.

Dù sao đây là những suy nghĩ riêng của Dorian. Anh hay tự hỏi tại sao tâm lý học có thể nghèo nàn như thế, nhất là những nhà tâm lý đã luôn cố gắng xác định nhân cách cái tôi của con người trở thành phạm trù đơn giản như một công thức toán học, vĩnh viễn bất biến. Nhất là họ cố tình tạo ra những nhân cách có thể tin cậy được. Hoặc họ sẽ coi nhân cách và cái tôi là một nhân tố chủ yếu quan trọng nào đó. Dorian nghĩ rằng con người có nhiều nét riêng phản ánh qua nhiều đời sống không thể đếm hết được. Có quá nhiều cảm xúc để chúng ta có thể kiểm soát chúng toàn bộ. Con người là một sinh thể rất phức tạp chứa đựng trong hệ tâm thức của mình rất nhiều giai đoạn tư tưởng và những đam mê. Thân xác ngay từ buổi đầu vừa mới sinh ra đã mang theo những mầm bệnh đam mê ma quái cho đến ngày chúng ta chính thức tắt thở lìa xa cõi đời.

Dorian thích đi dạo qua những bức tường trưng bày những tấm ảnh chân dung mốc thối trong ngôi nhà nghỉ của riêng anh ở vùng quê. Dorian có cảm giác như máu vẫn đang chảy rần rật trong tĩnh mạch nơi cổ họng của những bức chân dung. Đây là Philip Herbert được Francis Osborne diễn tả trong tác phẩm Ký ức vương triều của Nữ hoàng Elizabeth. Còn kia là Vua James, bây giờ trông vẫn rất đẹp trai. Dorian tự nhủ không biết ngày xưa khi Herbert còn trẻ có sống một cuộc đời thác loạn như anh hay không?

Không biết từ đâu mà Basil Hallward có được cảm giác để vẽ nên Dorian và lời cầu nguyện vu vơ hôm đó ở nhà Basil lại bỗng nhiên ứng nghiệm vào bức tranh của Dorian. Thật bất ngờ, hoàn toàn không có bất cứ một nguyên do nào cả. Chẳng lẽ lời cầu nguyện xuẩn ngốc ấy đã thay đổi đời sống của Dorian hay sao?

Đây là bức tranh của Ngài Anthony Sherard, người mặc một chiếc áo khoác rộng vai màu đỏ có thêu chỉ vàng, hai cổ tay có những đường viền xòe ra, dưới chân là những vũ khí bằng bạc. Cuộc đời của nhân vật này đã để lại những kỷ tích như thế nào nhỉ? Có phải chỉ vì là người tình của Nữ hoàng Giovanna xứ Naples đã khiến ông ta trở thành một người giàu sụ, đi kèm với những tai tiếng tội lỗi và những điều xấu xa trác táng vô liêm sỉ.

Còn đây là phu nhân Elizabeth Devereux trong tấm khăn choàng đội trên đầu, cái yếm thêu đầy ngọc trai, hai tay áo màu hồng lòe loẹt. Một cành hoa nằm trong bàn tay phải của bà. Cổ áo màu đỏ thêu nổi những hoa hồng màu trắng. Bên cạnh là một cái bàn trên đó có một cây đàn mandolin và một quả táo. Trên mũi đôi giày nhọn của bà, hai đóa hoa hồng màu xanh được gắn lên trông to quá khổ. Dorian biết rõ về cuộc đời của người đàn bà này cũng như cuộc đời của những người tình của bà. Không biết Dorian và người đàn bà này có giống nhau khi cả hai người họ thay đổi người tình như thay áo. Dorian chỉ biết đôi mắt nặng mí của bà ta hình như đang nhìn anh bằng một nụ cười bí ẩn.

George Willoughby có mái tóc nhuộm trông chẳng khác nào những bết hồ. Ông ta xấu xí và độc ác quá. Khuôn mặt chứa đầy vẻ trầm ngâm lì lợm và đen đúa, đôi môi dày, chứa đầy dục vọng hình như đang nhếch lên bằng một nụ cười thâm dật. Những rèm viền cổ áo đỏ tràn trên hai bàn tay vàng vọt của người đàn ông với một chiếc nhẫn to đùng. Người đàn ông này đã từng là người được nhiều người mến mộ vào thế kỷ mười tám và là bạn của nhà quý tộc Ferrars.

Còn Ngài Sherard II nữa, ông là bạn của hoàng tử Regent. Vào những ngày nông cuồng nhất của mình, ông đã liên hệ đến một cuộc hôn nhân kín đáo lên lút với quả phụ Fitzherbert. Ô. Ông ta mới hào hoa điển trai làm sao, một dáng đứng thẳng, chắc như gỗ hồ đào. Thật là một nét hấp dẫn rất hiếm người có được. Cả thế giới này nhìn ông ta như biểu tượng của một người nổi tiếng nhất. Chính ông ta đã trở thành trung tâm của cả dòng họ Carlton. Ngôi sao huân chương Garter gắn trên ngực áo của ông sáng rực lên. Phía sau lưng là bức chân dung của

người vợ, một người đàn bà mặt lạnh, đôi môi mỏng dính, đang mặc áo choàng đen. Hình như máu trong cơ thể người đàn bà ấy đang chạy rần rật trong cơ thể Dorian. Thật là khó diễn tả. Quá bí hiểm để Dorian có thể giải thích được.

Thật ra trong chúng ta ai cũng có những giai thoại về tổ tiên của mình, gần như giống chúng ta về tính nết. Không ít trong số họ đã có những ảnh hưởng rất lớn lên cá tính thế hệ con cháu. Có lúc Dorian nghĩ rằng tất cả những giai thoại của lịch sử dòng họ thể hiện một cách cô đọng bên trong cơ thể anh. Có vẻ như là anh đã sống cuộc đời của họ. Không chỉ có thế, đây là một thứ cảm xúc rất thực tuôn chảy từ những suối tưởng tượng. Hình như chính bộ não của Dorian đang tất bật với những cảm xúc thật nồng nàn. Anh có cảm giác như anh biết tất cả bọn họ, những con người đã sống trước anh rất lâu, những tội lỗi họ đã phạm khiến cho danh tiếng của họ nổi lên như cồn. Không hiểu sao Dorian tin rằng tất cả bọn họ giờ đây đang sống bên trong con người của anh.

Chàng trai người Pháp – nhân vật trong cuốn tiểu thuyết mà Henry đã đưa cho Dorian đọc cứ thế luôn có những cảm dỗ rất khác lạ đối với Dorian. Trong một chương sách, Dorian nhận ra chàng trai được trao tặng những vòng nguyệt quế, sấm sét trên trời muốn đánh chàng trai nhưng không đánh được, anh chàng đang ngồi im như Tiberius trong khu vườn Capri. Anh ta đang ngồi đọc cuốn sách gợn đục của Elephantia trong khi chim trĩ và chim công lững thững đi bộ chung quanh. Không gian uớp đẫm tiếng sáo du dương; con ngựa Caligula đang say sưa ăn cỏ trong máng. Con vật này không giống như con chó Domitian, bao giờ cũng lững thững, nhìn khắp nơi với con mắt nặng nề, có vẻ chán chường những ngày tháng già nua hiện tại của mình.

Cứ thế Dorian đọc hết từ chương sách này qua chương sách khác khi nhân vật trong truyện kể về cuộc đời của riêng anh ta một cách hấp dẫn như thể sợi chỉ sự kiện cuộc đời của anh được nhà thiết kế Gustave Moreau tạo ra một thứ hoa văn rất khác thường. Nơi đó tội lỗi, máu, và sự mệt mỏi rã rời trở thành đáng yêu và đáng sống. Này nhé, Filippo, Công tước xứ Milan đã giết vợ mình rồi vẽ lên đôi môi mịn màng của cô ấy bằng thuốc độc. Hay là Pietro Barbi, một nhân vật thuộc thời kỳ Venetian còn được biết đến qua cái tên Paul II cả đời cứ đi tìm những điều phù phiếm và sau cùng được biết đến như một biểu tượng nổi tiếng của dân Formosus. Nhất là sự kiện ông đã mua chiếc mũ đáng giá hai mươi vạn đồng florin, một giá đắt kinh khủng nhất từ xưa đến nay. Hay như Gian Maria Visconti, người đã sử dụng chó săn để đuổi người, sau đó đã giết người vô tội và, cuối cùng phủ lên xác người chết những cành hoa hồng do chính tay một cô gái điếm là người tình của ông ta đặt lên. Hay nhân vật Borgia luôn cỡi trên lưng con ngựa trắng là kẻ đã giết chết người em ruột của mình. Bờm ngựa vẫn còn vấy máu của Perotto. Hay như Pietro Riatio, một vị Hồng y trẻ của Florence, con trai của Vua Xitrus IV, người có một nét đẹp trai y hệt như tính cách dâm dăng trác

táng của mình. Ông ta đã ân ái với nàng trinh nữ Leonora xứ Aragon trong một lều vải bằng lụa vẽ hình những nàng tiên và những con quái vật nửa người nửa ngựa. Vị hồng y này như một đứa trẻ ham vui đã phục tùng người con gái này liên miên tại những bữa tiệc bất kể là ở Ganymede hay ở Hylas.

Rồi cả Ezzelin với nỗi buồn chỉ có thể điều trị bằng cái chết. Người đàn ông này khát khao nhìn thấy máu người như đàn ông nhìn thấy rượu vang đỏ. Ezzelin là con trai của Fiend, hai cha con họ đã gian lận trong một ván bài khi cả hai người đem linh hồn của mình ra cá cược. Hay như Giambattista Cibo người đã cười nhạo sự ngây thơ của người khác. Chính ông ta cuối cùng đã mượn tay một bác sỹ Do Thái trẻ bơm chất độc vào mạch máu của ba chàng trai trẻ. Hay như Sigismondo Malatesta Công tước xứ Rimini, người tình của nàng Isotta, người sau này đã bị Tòa thánh La Mã đốt bức tượng của ông ta như là biểu tượng kẻ thù của Thượng đế, chính vị công tước này đã thắt cổ Polyssena bằng một chiếc khăn lụa và đưa thuốc độc cho Ginevra d'Este trong một cái chén bằng ngọc vì ông cố ý chống lại thánh lễ của người Kitô giành cho những kẻ ngoại giáo. Rồi cả Vua Charles VI là người đã mê mẩn cô em dâu của mình đến độ một người cùi đã khuyên răn ông ta rằng ông ta sẽ bị điên. Sau này ông ta điên thật và chỉ có thể giảm nhẹ cảm giác ấy bằng những xoa dịu từ những tấm bur thiếp của Saracen có vẽ hình Thần tình yêu, hay Thần chết, và hình vị Thần điên. Hoặ như Grifonetto Baglioni, người đã giết chết Astorre và người vợ mới cưới của anh ta. Hay như Simonetto trong khi còn sống người ta rất ghét nhưng khi chết tất cả mọi người đều khóc vì thương tiếc. Hay như Atalanta, người cả đời làm nhằm nguyên rửa số phận của mình nhưng rồi sau đó lại tự chúc phúc cho mình vào giờ phút chót.

Tất cả những câu chuyện của bọn họ thật hấp dẫn đối với Dorian. Những nhân vật này theo Dorian đi vào giấc mơ của anh vào ban đêm và ray rứt lôi kéo trí tưởng tượng của Dorian vào ban ngày. Ôi. Thời phục hưng quả đúng là một thời điểm con người biết đến nhiều cách hạ độc để giết nhau quá. Hạ độc chỉ cần đến một cái mũ và một ngọn đuốc, bằng một cái bao tay thêu hay một cái quạt dát cườm, bằng một lọ sáp thơm hay những bình nhựa thông tưởng chừng như hoàn toàn vô hại.

Dorian bị đầu độc y như thế bởi một cuốn sách. Có những giây phút anh thật sự muốn tìm đến sự độc ác tội lỗi như thể đây là cách duy nhất để anh có thể nhận ra sự tồn tại vẻ đẹp hào hoa phong nhã của chính mình.

CHƯƠNG MƯỜI

Hôm ấy là ngày mừng bảy tháng Mười Một, một buổi tối ngày sinh nhật thứ ba mươi hai của mình, anh ta chỉ nhớ mang máng như thế.

Anh ta đi bộ về nhà lúc ấy khoảng mười một giờ khuya từ nhà Henry sau bữa cơm tối, toàn thân anh bao phủ bởi hơi lạnh và sương giá. Đến góc đường giữa phố Audley và Quảng trường Grosvenor, một người đàn ông xuất hiện thật bất ngờ, cổ áo lật lên che gần hết khuôn mặt, trong tay anh ta có đeo một cái túi. Chàng trai nhận ra người đàn ông ấy là Basil Hallward. Một cảm giác sợ hãi anh ta không thể lý giải được chợt ập đến. Anh ta vẫn tỏ ra không để ý đến và tiếp tục chậm rãi đi về hướng ngôi nhà của mình.

Nhưng Basil đã trông thấy anh ta. Basil đứng lại nhưng sau đó nhanh chóng bám theo sau người đàn ông. Một lát sau anh ta biết bàn tay của Basil đã nắm chặt lấy cánh tay của mình.

- Dorian ơi! Thật là may mắn quá! Anh đã chờ em trong thư phòng suốt từ chín giờ tối. Cuối cùng anh thấy tội nghiệp cho người giúp việc của em nên đã bảo anh ta đi ngủ. Anh quyết định lấy chuyến tàu đêm để đi Paris. Anh thực sự muốn nhìn thấy em trước khi anh đi. Anh nghĩ là anh nhìn thấy em. Nhưng anh không dám cam đoan chắc chắn. Chẳng lẽ em không nhận ra anh sao, Dorian?

- Trời mù sương như thế này cơ mà anh Basil? Em còn không nhận ra mình đã đi đến Quảng trường Grosvenor. Em chỉ đoán là nhà mình gần quanh đây thôi mà em cũng không chắc chắn lắm. Thật tiếc khi nghe tin anh bỏ đi Paris. Chúng ta đã không gặp nhau quá lâu rồi. Em hy vọng là anh sẽ đi không lâu lắm?

- Không lâu đâu. Anh chỉ đi khỏi Anh quốc trong sáu tháng thôi. Anh quyết định đến Paris và sẽ chỉ chuyên tâm vào việc vẽ một bức tranh mà anh đã thai nghén từ rất lâu trong tâm trí của mình. Nhưng đây không phải là câu chuyện riêng của anh. Giờ thì anh đã đến nhà em. Hãy cho anh vào nhà nhé. Anh có vài điều muốn nói với em.

- Em thích như thế lắm, nhưng anh sẽ không bị nhỡ chuyến tàu đêm nay chứ?
- Dorian hỏi, giọng nói có vẻ uể oải khi anh bước lên mở khóa cửa.

Ánh sáng ngọn đèn bên trong căn nhà hắt ra xé tan màn sương giá. Basil nhìn đồng hồ đeo tay của mình:

- Anh có nhiều thời gian lắm – Basil nói – Chuyến tàu sẽ không rời bến lúc mười hai giờ mười lăm. Giờ thì mới mười một giờ. Đúng ra là anh muốn đến câu lạc bộ để tìm em. Anh không phải chờ để ký gởi hành lý. Anh đã ký gởi chúng đi trước rồi. Với cái túi nhẹ này, anh chỉ cần hai mươi phút là có thể đến ga Victoria.

Dorian nhìn Basil rồi cười:

- Đúng là cách một họa sĩ đại tài du lịch. Một cái túi và một cái áo choàng. Anh vào nhà nhanh đi không sương giá vào đây nhà bây giờ. Nhưng anh cũng

đừng nói những câu chuyện quá nghiêm túc đấy. Chẳng có chuyện gì nghiêm túc thời nay đâu. Ít ra mọi sự ở đời chẳng nên khiến chúng ta bận tâm một cách quá đáng.

Basil lắc đầu, anh theo Dorian đi vào thư phòng. Một lò sưởi đốt bằng củi đang hắt ra một thứ ánh sáng chập chờn. Đèn được thắp lên, một cái hộp bạc xuất xứ từ Hà Lan được mở ra, bên trong có vài thứ linh tinh như viên pha nước soda, mấy cái ly lớn. Tất cả đều nằm trên một cái bàn nhỏ.

Basil nói:

- Người giúp việc mới của em tử tế với anh lắm, Dorian ạ. Anh ta cung cấp cho anh tất cả những gì anh cần, kể cả những điều thuốc lá ngon nhất của em. Anh ta đúng là mẫu người hiếu khách. Anh thích người giúp việc này nhiều hơn người giúp việc cũ đến từ Pháp của em.

Dorian nhún vai:

- Em nghe đâu anh ta đã lấy cô giúp việc của phu nhân Ashton và chuẩn bị cho cô ấy một hiệu may quần áo ở Paris đấy. Những người Pháp ghét người Anh chúng ta ở Paris thích lối cắt may của cô ta lắm. Đúng là những tay người Pháp ầm ớ. Người giúp việc mới này kể ra cũng không tệ lắm. Em không thích anh ta nhưng cũng không tìm được bất cứ lý do nào để ghét. Con người ta thường hay suy nghĩ vẩn vơ. Nhưng em biết người giúp việc này rất trung thành với em. Sao? Anh dùng thêm chút soda hay rượu nhé? Em sẽ làm một chén rượu đây. Chắc là ở phòng bên cạnh vẫn còn một chút rượu đấy.

- Cảm ơn em, anh không uống bất cứ thứ gì nữa đâu. – Basil nói khi anh cởi nón và áo đặt vào một góc nhà. – Này em, anh muốn nói với em về một chuyện nghiêm túc. Đừng nhăn mặt như thế. Em khiến anh khó nói quá.

- Lại chuyện gì nữa thế kia? – Dorian thốt lên, giọng đầy vẻ nóng nảy, anh vật người xuống chiếc ghế sô-pha. – Em hy vọng chuyện ấy không liên quan dính dáng gì đến em. Em mệt đừ cả người rồi. Đêm nay em không còn muốn nghe bất cứ chuyện gì liên quan đến mình nữa.

- Thế thì đây là chuyện của anh vậy. – Basil nói, giọng trầm nghiêm hẳn lại. – Anh sẽ phải nói cho em nghe. Anh sẽ xin em chùng nửa giờ thôi.

- Đến nửa giờ kia à? – Dorian thờ dãi ra khi anh đốt một điếu thuốc lá.

- Anh hy vọng là anh không đòi hỏi em quá nhiều. Thật ra toàn bộ câu chuyện chỉ vì lợi ích của em. Em có biết là cả thành phố London này người ta nói những điều rất tồi tệ về em hay không. Ngay chính anh cũng không thể chịu đựng được.

- Em không muốn biết chúng. Tai tiếng của người khác thì em thích nghe còn những câu chuyện sau lưng người ta nói về em thì xin anh đừng kể. Em không có hứng thú đâu. Chúng chẳng có gì là hay ho cả.

- Chúng sẽ khiến em suy nghĩ. Là con người, chúng ta phải có trách nhiệm với tên tuổi của mình. Chẳng lẽ em muốn người ta phỉ nhổ miệt thị em hay sao? Dĩ

nhiên là em có của cải và có địa vị, nhưng hai điều đó không phải là tất cả. Em hãy cẩn thận. Anh không muốn nghe những dư luận này. Anh không thể tin chúng được khi anh nhìn thấy em. Tội lỗi sẽ viết thẳng trên khuôn mặt con người ta. Tội lỗi không thể che giấu được. Có nhiều người tin vào những dụng cụ có thể che giấu được sự thật. Nhưng làm gì có những dụng cụ ấy, hả em. Có một người đàn ông có thứ dụng cụ ấy, trên khóe miệng ông ta không có những nếp nhăn, mí mắt ông ta sẽ không bao giờ nặng và bàn tay ông ta sẽ không bao giờ khô khốc nhăn nheo. Người đàn ông này không nói tên ông ta nhưng anh biết ông ta đến phòng họa và nhờ anh vẽ cho một bức chân dung. Anh chưa bao giờ gặp mặt hay nghe nói về ông ta cả. Nhưng sau đó thì anh nghe nói về ông ta nhiều hơn. Ông ta trả giá anh rất cao nhưng anh đã từ chối. Anh không thích nhìn vào những ngón tay của ông ta. Giờ thì anh mới biết tại sao ông ta hấp dẫn anh. Ông ta thật xấu xa. Còn em, em thật trong sáng, khuôn mặt em vẫn hồn nhiên vô tư, em chẳng bao giờ thay đổi. Em vẫn cứ trẻ trung mãi. Anh không thể tin được tại sao em không hề chịu bất cứ một ảnh hưởng tự nhiên nào của thời gian. Rồi anh và em ít khi gặp nhau hơn. Em không bao giờ đến chỗ anh nữa. Nhưng khi anh nghe người ta nói xấu em anh cảm thấy rất khó chịu. Tại sao nhiều chính khách và giới quen biết rộng rãi ở London này không đến nhà em và họ cũng không mời em đến nhà họ. Em đã từng là bạn của nhà quý tộc Cawdor. Anh đã ăn cơm với ông ta tuần trước. Tên em được nhắc đến khi ông ta kể về chuyện em cho ông ta mượn những bức tranh nhỏ trong cuộc trình diễn tại Dudley. Cawdor nói là em có khiếu thưởng thức nghệ thuật rất cao. Nhưng ông ta nói em là một chàng trai không thể để bất cứ cô gái trong trắng nào đến gần được. Ông ta bảo em không thể ngồi cạnh những cô gái còn trinh. Anh muốn bảo vệ em và nói rằng chúng ta quen biết nhau. Anh hỏi ý ông ta muốn nói điều gì về em? Ông ta nói cho anh nghe, ngay trước mặt mọi người, toàn là những chuyện xấu xa bỉ ổi về em. Ông ta nói với anh rằng có một chàng trai trong đội cảnh vệ đã tự tử vì em. Rồi chuyện Ngài Henry Ashton đã bỏ Anh quốc, thân bại danh liệt cũng vì em. Có phải em và ông này bao giờ cũng gần gũi đi chơi với nhau phải không? Lại còn cả tay Adrian Singleton, và tương lai của anh ta cũng coi như đã bị vứt. Cả cậu con trai một của Ngài quý tộc Kent nữa, nghề nghiệp của cậu bé cũng hư luôn. Anh gặp ông bố hôm qua tại phố St. James. Ông ta trông có vẻ đau khổ và xấu hổ lắm. Rồi cả Công tước xứ Perth nữa. Cuộc đời của anh ta bây giờ như thế nào em đã rõ? Ai đã làm hại anh ta như thế. Dorian ơi, tên tuổi của em bây giờ trở thành tai tiếng. Anh biết em và Henry là bạn thân và anh không có ý kiến gì cả. Nhưng còn cô em gái của anh ấy. Khi chưa gặp em, người phụ nữ này là vợ của nhà quý tộc Gwendolen không hề có bất cứ điều tiếng gì vết nào. Giờ thì cô gái ấy lang thang như một cô gái bán dâm ngoài công viên. Ngay cả con cái cũng không được phép đến gần mẹ ruột. Nhiều chuyện khác như thế lắm. Dorian ơi. Những

câu chuyện cả ngày lẫn đêm tràn ngập khắp thành phố London này. Chúng có phải là sự thật không, hả em? Liệu người ta nói về em như thế có đúng không? Khi anh thoát nghe, anh chỉ bật cười thôi. Giờ thì nghe chúng anh thấy giạt mình. Căn nhà nghỉ ở vùng quê của em và những trò dâm loạn trác táng ở đó. Dorian ơi, em có biết họ đang nói gì về em không? Anh không cố ý khiển trách em đâu. Anh nhớ Henry đã từng nói rằng một khi đem trao cho anh ta một linh mục phó xứ còn trẻ, chỉ vài phút sau vị linh mục ấy sẽ đổi đời. Giờ thì anh có trách nhiệm phải lên tiếng khiển trách em. Anh muốn em sống để mọi người tôn trọng em. Anh muốn em phải sống tốt đẹp hơn. Hãy xa lánh những con người mà em đã từng giao du. Đừng nhún vai như thế. Đừng dừng dung đến độ vô trách nhiệm như thế. Em có khả năng hấp dẫn người khác. Hãy sử dụng chúng vào mục đích tốt đẹp chứ không phải vì mục đích đồi bại! Họ nói với anh rằng em đã ảnh hưởng rất xấu lên tất cả mọi người quen biết em. Thật là xấu hổ cho những ai đã đi theo bước chân của em. Dorian ơi anh không biết gì cả. Họ nói đúng hay sai anh không cần biết. Anh chỉ biết họ đang nói xấu về em. Anh nghe những điều đó và cố tình gạt đi nhưng anh không gạt đi được. Nhà quý tộc Gloucester là bạn thân của anh tại Oxford đã cho anh xem lá thư bà vợ ông ta viết trước khi bà ấy chết một mình trong ngôi biệt thự tại Mentone. Tên của em là nguyên nhân duy nhất của lời thú nhận đau xót ấy. Một lời thú nhận mà anh chưa bao giờ được đọc trong đời của mình. Anh nói với ông ta rằng đây là điều phi lý, anh biết em lắm. Nhất định em không thể làm ra những điều như thế này. Dorian ơi. Anh mong rằng phải chỉ anh biết rõ về em hơn. Trước khi anh có thể trả lời câu hỏi ấy. Anh muốn nhìn thấy rõ linh hồn của em!

- Anh muốn nhìn linh hồn của em ư! – Dorian nói, anh ta đứng bật dậy, khuôn mặt tái nhợt trắng bệch đi vì sợ hãi.

- Đúng vậy! – Basil trả lời, nét mặt nghiêm hẳn lại với một nỗi đau trong giọng nói. – Nhưng để nhìn thấy linh hồn của em, chỉ có Chúa mới làm được.

Một tiếng cười khẩy chế nhạo chọt bật lên từ khóe miệng của người đàn ông trẻ:

- Anh sẽ được nhìn thấy linh hồn của em đêm hôm nay. – Dorian gào lên, tay anh giựt cái đèn trên bàn. – Đi theo em. Đây chính là tác phẩm mà anh đã vẽ em đây! Tại sao anh không nhìn nó một lần nhỉ. Rồi anh hãy đi công bố cho cả thế giới biết linh hồn của em xấu xa như thế nào. Hừm. Cả thế giới này sẽ không tin lời anh nói đâu. Nếu họ tin anh, họ sẽ càng bị em hấp dẫn nhiều hơn. Em biết về tuổi tác con người nhiều hơn anh, dù anh tỏ ra biết chúng rõ hơn em. Anh đã nói quá nhiều về suy đồi đạo đức rồi. Nhanh lên. Em sẽ chỉ rõ cho anh nhìn thấy tận mắt thế nào là suy đồi đạo đức.

Hình như Dorian đã điên lên vì tự kiêu. Anh gào lên như thế. Bàn chân Dorian giậm mạnh lên cầu thang dẫn lên căn phòng ở trên tầng cao nhất. Dorian

cảm thấy luồng xúc động man dại khi anh có cơ hội chia sẻ với người khác về những bí ẩn cuộc đời của mình. Và điều đặc biệt hơn cả là anh chia sẻ thế giới riêng của mình với người đã vẽ ra bức chân dung khiến Dorian phải xấu hổ mỗi khi nhìn nó. Chính bức chân dung ấy đã cất giữ tất cả những điều xấu xa bí ẩn của Dorian, tồn tại như những ký ức ám ảnh không thể nào gột rửa được.

- Đúng đấy! – Dorian nói tiếp, anh đến gần Basil, nhìn thẳng vào đôi mắt người họa sĩ – Em sẽ cho anh thấy linh hồn của em. Anh sẽ thấy điều mà anh tin chỉ có Chúa mới nhìn thấy!

- Ôi. Đây là những lời phạm thượng báng bổ thần thánh. – Basil rụt người lại khi anh nói. – Em đừng nói những lời như thế. Chúng vô nghĩa và kinh khủng quá!

- Anh nghĩ như thế à? – Dorian bật lên cười man rợ.

- Anh biết rõ như thế đấy. Anh nói với em những chuyện đêm nay. Anh chỉ nghĩ tốt cho em thôi. Anh biết tự trong sâu thẳm trái tim mình, bao giờ anh cũng yêu em!

- Đừng động vào người em. Hãy kết thúc những gì anh cần phải nói ra hết đi!

Trên khuôn mặt Basil là một nỗi đau vằn xoắn méo xệch. Anh ngừng lại trong vài giây với cảm giác tủi thân cho chính mình. Dù sao thì anh không có bất cứ một quyền hạn nào để xâm xoi vào cuộc đời riêng tư của Dorian. Ngay cả như Dorian chỉ ứng xử một phần mười những điều người khác đã nói, tại sao Basil lại tỏ ra đau đớn như thế. Basil bỏ ra đứng cạnh chiếc lò sưởi, nhìn vào những vật tro xám trông như giá muối ngoài trời. Những thanh củi vẫn đang hừng hực cháy.

- Em đang đợi anh nói đấy, Basil! – Dorian nói, giọng chắc nịch.

Basil quay mặt lại

- Điều anh muốn nói với em. – Người họa sĩ run run giọng nói – Em hãy trả lời cho anh biết về những điều người ta đã nói rất xấu xa về em. Nếu em nói là họ đã nói sai, anh sẽ tin em từ đầu đến cuối. Hãy nói là họ đã dựng chuyện. Rằng đây không phải là sự thật. Rằng em sẽ phủ nhận tất cả. Dorian ơi. Đừng nhận rằng họ đã nói thật. Bọn họ đang nói dối cả đấy! Dorian ơi. Em có biết anh đau đớn như thế nào không. Chúa ơi. Đừng nói với anh rằng em đã thật sự làm ra những điều tai tiếng ấy!

Dorian cười, một nét hằn học hiện ra trên khóe miệng của mình:

- Hãy đi lên lầu với em, Basil. – Chàng trai nói. – Em đã giữ một cuốn nhật ký cuộc đời mỗi ngày và cuốn nhật ký ấy sẽ không thể được đem ra khỏi căn phòng này. Em sẽ cho anh nhìn thấy nó.

- Anh sẽ đi theo em như em muốn, Dorian ơi, nhưng anh sẽ trễ tàu. Điều đó không quan trọng. Anh sẽ đi vào chuyến ngày mai. Nhưng đừng bắt anh đọc tất cả những gì trong đêm nay. Em hãy cứ trả lời câu hỏi của anh một cách đơn giản đi.

- Anh sẽ được nghe câu trả lời ấy trên tầng lầu. Em sẽ không trả lời dưới này cho anh được. Anh sẽ không phải đọc lâu đâu. Đừng bắt em phải chờ nữa.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Hai người đàn ông bước ra khỏi căn phòng và bắt đầu bước lên cầu thang. Basil Hallward bước theo phía sau lưng Dorian. Hai người lặng lẽ bước lên như thể họ đang bước bằng bản năng nhiều hơn là cảm giác. Ánh đèn hắt bóng hai người họ chập chờn trên bức tường. Gió thổi mạnh ngoài sân khiến cửa sổ vịn lên nghe rảng rác.

Khi cả hai lên đến tầng lầu, Dorian đặt ngọn đèn xuống nền nhà và mở ổ khóa:

- Anh rất muốn biết linh hồn em phải không, anh Basil? – Chàng trai hỏi người họa sĩ.

- Đúng vậy.

- Em rất vui. – Dorian trả lời, khuôn mặt nở một nụ cười đắc thắng. Sau đó anh nói bằng một giọng cay đắng – Anh là người duy nhất biết được mọi câu chuyện bí ẩn của đời em. Anh sẽ biết nhiều về đời em hơn anh đã nghĩ đấy. – Dorian cầm chiếc đèn lên rồi mở cửa phòng bước vào. Một luồng không khí lạnh ủa ra từ căn phòng, ngọn đèn nhón nhác lên một thứ ánh sáng màu vàng cam mắt một lúc. Dorian rùng mình: Đóng cửa lại đi! – Nói xong anh đặt chiếc đèn lên mặt bàn.

Basil nhìn chung quanh căn phòng với một khuôn mặt ngơ ngác. Căn phòng trông có vẻ như đã bao nhiêu năm nay chưa có ai sống ở đây cả. Một bức tranh dệt kiểu Flemish làm thành một bức màn che. Một cái tủ kiểu Ý đã cũ, một kệ sách hoàn toàn gầy như bỏ trống. Ngoài một cái bàn và một cái ghế, hình như trong phòng chẳng còn thứ đồ vật nào khác. Khi Dorian thắp một ngọn nến đã đốt dở được một nửa đặt trên một cái kệ nhỏ gắn vào tường, Basil nhìn thấy mọi vật phủ kín bụi, tấm thảm rách thủng nhiều chỗ, một con chuột hốt hoảng chạy đằng sau bức rèm. Cả căn phòng toát lên mùi rêu ẩm mốc.

- Anh tin chỉ có Thượng đế mới nhìn thấy linh hồn thôi sao, Basil. Hãy đến và kéo tấm màn đen kia đi. Anh sẽ nhìn thấy linh hồn của em! – Giọng nói của Dorian nghe lạnh lùng có vẻ hết sức tàn nhẫn.

- Dorian ơi. Em giận anh à? Hay là em đang... – Basil nói, khuôn mặt nhăn nhó đến thảm hại.

- Nếu anh không tự mở, em sẽ mở cho anh nhìn thấy! – Người đàn ông trẻ giựt mạnh tấm màn treo trên thanh gỗ đóng ngang rồi ném xuống nền đất.

Một tiếng rú cất lên từ miệng Basil khi anh ta nhìn thấy trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng một bức tranh hết sức quái đản đang hậm hực nhìn anh. Về mặt của người trong tranh khiến cho Basil cảm thấy tởm lợm buồn nôn vì cảm giác ghê sợ. Đây là khuôn mặt của Dorian mà anh đã từng biết qua. Chúa ơi! Thật kinh khủng, Basil không thể biết điều gì nữa. Bức tranh vẫn chưa bị phá hủy

hoàn toàn vẻ đẹp trên khuôn mặt Dorian. Vẫn còn một chút màu vàng vương lại trên mái tóc, đôi môi vẫn còn giữ được chút ít vẻ đẹp hấp dẫn của thời trai trẻ. Đôi mắt tuy trũng sâu xuống nhưng vẫn còn giữ lại đôi chút nét thanh tú và cuống họng không hoàn toàn nhìn giống như bằng nhựa. Đúng là Dorian thật rồi. Nhưng ai đã vẽ bức chân dung này? Basil nhận ra một vài nét cợt nhả quen thuộc của mình. Khung hình ảnh đã chọn kỹ lưỡng cho bức chân dung ngày xưa anh vẽ Dorian chính là khung hình này. Một ý tưởng kỳ quái chạy dọc theo cột sống và Basil cảm thấy sợ hãi. Anh cầm vội cây nến đang cháy đưa sát gần hơn với bức tranh. Phía bên góc trái chính là chữ ký của Basil, không thể nào nhầm lẫn được.

Đây là một cảm giác phỉ báng thật hèn hạ, thật xác xược, hết sức ngạo mạn ngang tàng. Basil đã chưa bao giờ vẽ bức chân dung này. Nhưng đây vẫn là tác phẩm của mình. Basil biết rất rõ như thế. Anh cảm thấy như máu trong cơ thể đang thay đổi thật nhanh như lửa ấm trở thành đá lạnh chỉ trong một tích tắc. Đây là bức tranh chính tay anh đã vẽ ư? Điều gì đã xảy ra thế này? Tại sao bức tranh thay đổi? Basil quay sang nhìn Dorian với đôi mắt hoảng hốt của một người có bệnh nan y rất nặng. Miệng anh co giật, lưỡi anh cứng đờ đến độ không thể nào cất thành lời được. Basil đưa tay lên nắm vào trán mình. Trên trán anh bây giờ mồ hôi túa ra ướt đầm.

Chàng trai trẻ đứng tựa lưng vào kệ giá, theo dõi Basil với ánh mắt xa vắng của một người đã thật sự nhập hồn vào lời thoại của một vở kịch ma quái. Một gương mặt lịm ngắt, không đau khổ, không chua xót, không hạnh phúc. Chỉ có tia nhìn đầy bức xúc gần như là đam mê khát khao một điều gì đó không cụ thể. Hình như đây là một tia nhìn lóe lên của cảm giác thỏa mãn, đắc thắng. Dorian rút cành hoa trong áo khoác của mình rồi đưa lên mũi ngửi. Có thể đây chỉ là một động tác giả của anh.

- Thế này là thế nào, hả Dorian? – Basil thốt lên, ngay chính hai lỗ tai của anh cũng cảm thấy giọng nói của mình nghe rất lạ.

- Cách đây nhiều năm khi em còn là một cậu bé – Dorian bắt đầu nói – Anh đã gặp em, cuồng nhiệt yêu em, nịnh hót em, rồi anh đầu độc tiêm nhiễm những điều vô bổ về vẻ đẹp của em. Rồi anh giới thiệu em với bạn của anh và người ấy đã giải thích về điều kỳ diệu của tuổi trẻ. Lúc ấy anh cũng vừa vẽ xong bức tranh chân dung này cho em. Bức tranh đẹp quá. Và trong một giây phút ngốc nghếch ấy em đã ao ước, chính em cũng không biết nữa – Anh có thể gọi đây là một lời cầu nguyện...

- Anh nhớ rồi. Ồ. Anh nhớ rõ lắm. Không. Không thể như thế đâu. Có lẽ căn phòng ẩm thấp nên vài canvas bị hư thối. Loại sơn mà anh sử dụng có nhiều chất khoáng rất độc đối với rêu mốc. Anh không tin là lời ước nguyện của em... điều đó không bao giờ xảy ra được đâu.

- A. Thế thì điều gì không thể xảy ra được? – Dorian nắc lên. Anh bước đến cửa sổ, đầu gục vào mặt kiếng lạnh lẽo bây giờ đã phủ kín đầy sương giá.
- Có lần em nói với anh là em đã phá hủy bức tranh rồi mà?
- Lần ấy em đã nói sai. Chính bức tranh đã phá hủy em.
- Anh không tin rằng đây là bức tranh anh đã vẽ.
- Anh mù à? Anh không nhận ra tình yêu lãng mạn của anh trong ấy hay sao?
- Giọng nói Dorian đầy cay đắng.
- Tình yêu lãng mạn của anh... như em đã nói...
- Chính anh đã nói như thế chứ không phải em!
- Tình yêu của anh không có gì là xấu xa và vẩn đục. Còn đây là khuôn mặt của một kẻ chỉ biết đến những điều dâm dật bản thủ nhất... – Basil run run giọng nói.
- Đây là chân dung linh hồn của em! – Dorian gào lên.
- Lạy Chúa ơi! Đây là khuôn mặt mà anh đã từng tôn thờ ư, Dorian. Không. Đây là khuôn mặt của một con quỷ! – Basil mặt lạnh như băng.
- Mỗi chúng ta có cả hỏa ngục và thiên đàng bên trong con người của mình, Basil. – Dorian bật khóc lên, dường như chàng trai cảm thấy mình đang rất tuyệt vọng.
- Basil quay mặt lại nhìn bức tranh, đôi mắt anh thật chăm chú:
- Chúa ơi! Nếu đây là sự thật – Người họa sĩ thốt lên – Dorian ơi. Em đã làm sai, đã gây ra quá nhiều tội lỗi. Em thật xấu xa hơn lời người ta đã nói. Basil lại cảm ngọn nến sát hơn với bức tranh. Khuôn mặt trong tranh vẫn nhằng nháo bất động. Rõ ràng đây là bức tranh đang thở, mùi hôi tanh lợm xông ra từ miệng, khiến cho người xem tranh phải nôn ọe và ghê tởm. Basil có cảm giác như một thứ bệnh cùi hủi nào đó của tội lỗi đang gặm nhấm bức chân dung của Dorian. Ngay cả một xác người chết đang thối rữa cũng không thật sự đáng sợ như thế.
- Bàn tay của Basil run lẩy bẩy nên ngọn nến bật ra khỏi chân đế và rớt xuống, tiếng nến cháy nổ lách tách trên mặt thảm. Basil lấy chân giập tắt ngọn lửa rồi lê đến chiếc ghế kê sát chiếc bàn, hai bàn tay đưa lên bưng lấy mặt.
- Chúa lòng lành ơi. Dorian ơi. Dorian. Sao anh lại nhìn thấy điều này. Ôi, đây là một bài học quá tàn nhẫn đối với anh. – Basil không nghe thấy tiếng trả lời nhưng anh có thể nghe rất rõ tiếng chàng trai trẻ Dorian đang khóc nức nở gần cửa sổ.
- Cầu nguyện đi em, Dorian. Hãy cầu nguyện đi – Basil rên rỉ nói – Hãy cầu nguyện như em đã được dạy hồi còn bé ấy. Xin đừng để chúng con sa chước cám dỗ – Xin tha tội cho chúng con. Hãy rửa sạch mọi tội lỗi của chúng con. Hãy cầu nguyện với anh, đi em. Lời cầu nguyện kiêu ngạo của em đã được nghe. Lời cầu nguyện ăn năn cũng sẽ được chấp nhận. Anh thú thật là mình đã tôn thờ em mãi mãi. Anh đã tôn thờ em nhiều hơn tất cả mọi điều anh từng biết. Em ngược lại

tôn thờ chính bản thân mình. Hai chúng ta. Cả anh và em cuối cùng đều bị trừng phạt.

Dorian xoay người lại, nhìn Basil qua một làn nước mắt:

- Quá muộn rồi. Quá muộn rồi, anh Basil ạ. – Chàng trai trẻ nói.

- Không bao giờ quá muộn đâu, Dorian. Chúng ta hãy quỳ xuống và nhớ lại những lời cầu nguyện của chúng ta, đi. Sẽ có một lời cầu nguyện giành cho chúng ta: Dù tội lỗi của các con đỏ tươi như máu, nhưng ta sẽ biến chúng trở thành trắng như tuyết.

- Những lời ấy hoàn toàn vô nghĩa với em trong lúc này.

- Đừng nói thế em ơi. Xin đừng, Dorian. Em đã đi quá xa rồi. Chúa ơi. Chẳng lẽ em không nhìn thấy bức tranh xấu xa tội lỗi kia đang hằn học nhìn chúng ta như thế nào hay sao?

Dorian nhìn bức tranh thật nhanh, bắt chợt một cơn giận ngàn ngạt không thể kìm hãm được dâng lên khi anh cảm thấy căm thù Basil đến tột độ. Hình như bên trong Dorian bây giờ là một con thú đói khát đang hung hăng muốn được săn mồi. Chàng trai căm thù người đàn ông đang gục mặt trên bàn nhiều hơn tất cả những điều khác mà Dorian nghĩ anh có thể căm thù trong cuộc đời mình.

Dorian đảo mắt một cách man dại quanh căn phòng. Một vật lóe sáng trên nóc tủ đối diện trước mắt anh. Anh chăm chú nhìn vật sáng ấy và biết ngay vật ấy là vật gì. Đó là con dao mà Dorian đã mang lên đây để cắt một sợi dây thừng nhưng quên đem xuống. Anh bước ngang qua Basil đang gục bất động trên bàn tiến đến bên con dao. Basil cũng xoay người hình như anh muốn đứng dậy. Dorian lao vội lưỡi dao vào tĩnh mạch ngay phía dưới trái tai của Basil, tay còn lại Dorian ghì mạnh đầu Basil xuống mặt bàn, rồi Dorian dậm không ngớt tay vào xác người họa sĩ.

Có tiếng sặc trong cuống họng. Một âm thanh kinh khủng như thể Basil đang mắc nghẹn vì máu chảy ra quá nhiều trong cổ họng. Hai cánh tay Basil vung lên trời co giật vài ba lần, những ngón tay thô gầy cứng đơ cào cào trong không khí. Dorian lấy hết sức, dậm một nhát nữa thật mạnh nhưng lần này xác Basil đã nằm bất động. Có vật gì đó đang động đậy dưới sàn nhà. Dorian chờ một lát trong khi bàn tay anh vẫn đang ghì chặt đầu Basil xuống mặt bàn. Cuối cùng Dorian ném con dao xuống bàn và lắng nghe.

Dorian không nghe thấy gì cả ngoài âm thanh của những giọt máu đang nhỏ tong tong xuống nền thảm. Dorian mở cửa và đi ra ngoài. Căn nhà vẫn im ắng như tờ. Mọi vật vẫn đang say ngủ như chết. Dorian lấy ra chìa khóa và đóng chặt cánh cửa, anh khóa chặt mình trong phòng. Xác Basil vẫn ngồi trên ghế, đầu gục xuống mặt bàn, lưng gù cong gập nên hai bàn tay trông dài hơn ra một cách thật quái đản. Nếu không có vết cắt nơi cuống họng và một vũng máu bây giờ đã

đông lại thành một vũng đen như hắc ín, người ta có thể nghĩ rằng đây là một người đang ngủ gục vì quá mệt.

Mọi việc diễn ra thật chóng vánh. Dorian cảm thấy một sự im lặng khủng khiếp bao trùm khắp nơi. Anh tiến đến bên cửa sổ, mở cửa rồi bước ra ngoài ban công. Gió đã thổi sương mù bay đi hết và bầu trời bây giờ trông kỳ quái như một đuôi chim công khổng lồ xòe ra, lấp lánh hàng vạn những con mắt bằng vàng ròng.

Anh nhìn xuống con đường và trông thấy viên cảnh sát đang đi tuần tra. Trên tay anh ta là chiếc lồng đèn màu xanh nhấp nhোang hắt lên cánh cửa của những ngôi nhà đóng im ỉm. Ánh đèn của một chiếc xe Hansom lóe lên ở một góc đường rồi biến mất. Một người đàn bà trong dáng vẻ quần áo tả tơi đang lén lút lần theo những song cửa. Thình thoảng chị ta nhón nhác nhìn quanh. Sau đó người đàn bà cất tiếng hát. Người cảnh sát tiến đến và nói một vài câu gì đó. Cô ả liền vội vã bước đi, bỏ lại sau một chuỗi tiếng cười khằng khặc. Một cảm giác lạnh lẽo tràn qua khu vực quảng trường. Ngọn đèn của người cảnh sát bùng cháy lên rồi lại trở về màu xanh trước đó. Những nhánh cây không có lá run rẩy những cành khằng khiu màu đen như thể chúng đang đau đớn. Dorian bước trở lại vào nhà, đóng nhanh cửa sổ lại phía sau lưng.

Dorian bước đến cánh cửa. Mở cửa ra và không buồn nhìn xác người đàn ông mà anh vừa giết xong. Dorian cảm thấy toàn bộ câu chuyện bí ẩn này không thể lộ ra ngoài được. Người bạn đã vẽ ra bức chân dung đáng nguyên rủa ấy, một bức tranh nguy hiểm chết người đã bị anh giết. Tác giả bức chân dung đã ám ảnh cả cuộc đời Dorian cuối cùng đã chết, đã biến khỏi cuộc đời Dorian. Thôi như thế cũng tạm đủ.

Sau đó Dorian nhớ đến ngọn đèn. Đây là ngọn đèn thô lỗ vụng về, được làm bằng bạc và thép tôi già. Có thể đây là cái đèn cũ mà người giúp việc đã để quên trong phòng của Dorian. Phải cầm xuống thôi nếu không người ta sẽ hỏi nó. Dorian quay lại lấy cây đèn. Xác người đàn ông vẫn nằm bất động. Hai bàn tay dài quá khổ. Hoàn toàn nhìn như một khối sáp có hình dạng con người.

Dorian khóa cửa lại rồi lặng lẽ đi xuống cầu thang một cách lén lút. Những nấc thang bằng gỗ kẽo kẹt kêu, dường như chúng kêu vì bị đau. Dorian ngừng lại một vài giây để nghe ngóng, đợi chờ. Không. Chẳng có gì cả. Mọi vật vẫn im lặng một cách đáng sợ. Tất cả chỉ là âm thanh tiếng bước chân của Dorian vọng lại.

Khi Dorian bước đến thư phòng, anh nhìn thấy chiếc áo khoác và cái túi của Basil. Nhất định những thứ này cần phải được đem giấu đi. Chàng trai liền mở cửa một hộc tủ khuất sau màn vải và dồn tất cả những thứ này vào trong đó. Sau này khi cần thiết anh có thể đốt chúng một cách dễ dàng. Khi nhìn đồng hồ, Dorian biết lúc ấy là hai giờ hai mươi.

Dorian ngồi xuống và bắt đầu suy nghĩ. Mỗi năm, mỗi tháng, mỗi khi có một người đàn ông nào đó sống ở London treo cổ chỉ vì Dorian, không khí chết chóc sặc sụa bỏ vấy quanh anh. Bầu trời hình như có vài ngôi sao đỏ như máu sà xuống gần hơn với mặt đất.

Bằng chứng ư? Những bằng chứng chống lại Dorian ư? Basil Hallward đã rời nhà Dorian lúc mười một giờ đêm. Không ai nhìn thấy Basil quay trở lại. Hầu như tất cả đám gia nhân đã đi ngủ tại gian sảnh Selby Royal và người giúp việc riêng của Dorian cũng đã lên giường đi ngủ.

Thành phố Paris. Đúng thế. Đây là nơi Basil sẽ đến. Basil đi bằng con tàu lúc nửa đêm như anh ta đã sắp đặt trước đó. Với thói quen đặt chỗ trước đó cả tháng và sự nghi ngờ của người khác có khi cả vài tháng sau người ta mới tìm thấy. Mấy tháng cơ mà. Mọi dấu vết sẽ được thủ tiêu trước khi người ta bắt đầu nghi ngờ xem Basil hiện giờ đang ở đâu.

Bất ngờ một luồng tư tưởng kéo đến thật nhanh trong đầu Dorian. Chàng trai với lấy áo khoác và đi ra ngoài hành lang. Sau đó anh đứng im nghe ngóng. Thì ra đây là tiếng bước chân nặng nề của viên cảnh sát đang đi tuần ở bên ngoài. Ánh đèn vàng vọt pha chút màu xanh của viên cảnh sát quét lên cửa sổ. Dorian nín thở chờ đợi.

Sau đó một lúc, Dorian mở cửa và bước ra ngoài, anh đóng nhẹ cửa lại phía sau lưng mình. Cuối cùng anh bấm chuông cửa. Sau mười phút người giúp việc xuất hiện, vẫn mặc nguyên quần áo mỏng, khuôn mặt trông có vẻ đang rất ngại ngủ.

- Xin lỗi đã đánh thức cậu dậy, Francis. – Dorian nói, sau đó anh bước hẳn vào trong nhà – Tôi để quên chìa khóa ở nhà. Mấy giờ rồi thế?

- Hai giờ năm mươi rồi, thưa Cậu. – Người đàn ông trả lời, vừa ngáp vừa nhìn đồng hồ.

- Đã hai giờ năm mươi rồi cơ đấy? Muộn quá rồi. Anh nhớ đánh thức tôi dậy lúc chín giờ sáng đấy. Tôi có nhiều việc phải làm lắm.

- Thưa Cậu, được rồi.

- Có ai kiểm tôi tối nay không?

- Có Ngài Hallward chờ Cậu đến mười một giờ đêm, sau đó thì ra đi để đón chuyến xe lửa đêm nay.

- Ồ. Tiếc quá tôi không gặp ông ấy. Thế người ta có để lại lời nhắn nào không?

- Thưa không. Ông ta bảo sẽ viết thư cho Cậu sau.

- Thế thôi nhé, Francis. Nhớ đừng quên đánh thức tôi dậy lúc chín giờ đấy!

- Thưa Cậu không đâu ạ.

Người đàn ông giúp việc sau đó lẹ xẹp đi về phòng ngủ của mình.

Dorian ném áo và nón của mình lên chiếc bàn bằng đá cẩm thạch màu vàng rồi đi vào thư phòng. Anh đi tới đi lui như thể trong căn phòng chừng mười lăm phút, răng cắn chặt môi, ra chiều suy nghĩ rất căng. Sau đó anh vội lấy cuốn sách bìa màu xanh dương và lật qua vài trang. Alan Campbell, 152, Phố Hertfort, Quận Mayfair. Đây chính là người đàn ông mà Dorian cần gặp ngày mai.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Khoảng chín giờ sáng hôm sau người giúp việc đi vào phòng với tách sôcôla trên khay, Dorian lúc này đang ngủ khá yên tĩnh. Anh nằm nghiêng bên phải, một tay đặt dưới bên má, nhìn Dorian như một cậu bé đang quá mệt vì mãi chơi hay thức khuya để học bài.

Người đàn ông phải lay Dorian hai lần trước khi anh ta thức giấc. Sau đó Dorian nở một nụ cười nhẹ, anh hé mắt ra nhìn, có vẻ như anh vừa giật mình khỏi một giấc mơ rất đẹp. Thực ra cả đêm Dorian không nằm mơ. Anh không nhìn thấy gì cả. Đây chỉ là một nụ cười đẹp bao giờ cũng nở ra trên khuôn mặt của một chàng trai đẹp mã.

Dorian xoay người lại và chống tay lên cùi chỏ của mình. Anh bắt đầu uống tách sôcôla của mình. Ánh sáng ngọt lịm của mặt trời tháng Mười Một bắt đầu tràn vào căn phòng. Bầu trời trong và xanh thẫm, không gian âm áp một cách thật dễ chịu. Cảm giác giống như một buổi sáng mùa hè tháng Năm.

Dần dần diễn biến của những sự kiện đêm hôm qua quay trở lại như những bước chân lén lút đi vào trong đầu Dorian, tái dựng lại những hoạt cảnh có vẻ như một sự kinh hoàng xa xôi nào đó. Dorian cố tình xua đi những ý nghĩ tăm tối đang khiến anh khó chịu. Cảm giác thật khó giải thích vì sao Dorian lại căm ghét Basil đến độ anh phải giết người họa sĩ ấy. Khi anh đang ngồi trên ghế, mọi diễn biến bắt đầu quay về, Dorian cảm thấy một cảm giác ớn lạnh. Xác của Basil bây giờ vẫn ngồi đấy. Thật là một cảnh tượng xấu xa. Một cảnh tượng xấu xa vào ban đêm như thế sẽ càng kinh khủng hơn vào ban ngày.

Dorian có cảm giác rằng cứ tiếp tục suy nghĩ về những điều này, nếu anh không sinh bệnh thì anh cũng sẽ đến bị loạn thần kinh. Có những tội lỗi khi nghĩ đến còn kinh khủng hơn là khi chúng ta đã phạm chúng bằng hành động. Dorian chợt nhận ra một cảm giác chiến thắng; cảm giác này lớn hơn là niềm tự kiêu. Dorian không hiểu tại sao cảm giác này khiến cho anh cảm thấy hạnh phúc. Chúng kéo đến thật nhanh. Nhanh hơn cả niềm vui hay những cảm giác trước đó của anh. Nhưng hôm nay cảm giác hạnh phúc không còn giống như mọi hôm nữa. Anh nhất định phải gạt hết những ý nghĩ này ra khỏi đầu. Nếu phải cần đến sử dụng thuốc phiện cũng được. Dorian nhất định phải xiết cổ ý nghĩ ấy trước khi nó có thể xiết cổ anh.

Dorian đưa tay lên bóp trán rồi đứng bật dậy. Anh thay quần áo thật khác mọi ngày, cẩn thận tỉ mỉ ngay cả việc chọn một cái cà vạt. Ngay cả việc đeo nhẫn Dorian cũng phải thay đi đổi lại đến mấy lần.

Dorian ăn sáng lâu hơn mọi ngày. Anh ném đủ mọi thứ được dọn lên cho anh, nói về đủ thứ chuyện trong đó có chuyện anh sẽ may đồng phục cho đám gia nhân sống tại Selby cũng như những thư từ liên hệ khác. Một số thư khiến anh

mỉm cười. Có ba lá thư khiến Dorian cảm thấy khó chịu. Có một lá thư anh đã coi đến ba lần và cuối cùng xé thư ra với một vẻ mặt bực bội trên khuôn mặt: Thật là trí nhớ của đàn bà mới rách việc làm sao! – Dorian nhớ có lần Henry đã nói như thế.

Sau khi uống cà phê xong, Dorian viết hai lá thư. Một lá anh đưa cho người giúp việc. Lá thư còn lại anh bỏ vào túi của mình:

- Đem lá thư này đến số 152, Phố Hertfort, nhé Francis. Nếu như ngài Campbell đi vắng xa. Nhớ lấy địa chỉ của nơi ông ta đang ở nhé.

Khi chỉ còn lại một mình, Dorian liền châm thuốc lá rồi vẽ nghếch ngoạc lên một tờ giấy, đây là những bông hoa, sau đó là những kiến trúc, cuối cùng là những khuôn mặt người. Bất ngờ Dorian nhận ra tất cả những khuôn mặt anh vẽ đều nhìn giống khuôn mặt của Basil. Dorian cảm thấy khó chịu, anh nhăn mặt, sau đó đứng lên, đến bên kệ sách và lấy ra một cuốn. Anh cố tình gạt ra những diễn biến của đêm hôm qua. Nhưng đến bây giờ anh mới biết đây là một công việc không hề đơn giản dễ dàng chút nào.

Khi Dorian nằm vật ra sô-pha, anh bắt đầu nhìn tựa sách. Đây là một cuốn sách của Gautier có tên là Emaux et Camees được in trên loại giấy của Nhật bản với viền màu vàng. Gáy sách được bọc bằng da. Người tặng cuốn sách này cho anh là Adrian Singleton. Khi Dorian lật qua những trang sách, đôi mắt của anh nhìn thấy bài thơ nhỏ bằng bàn tay. Dorian tiếp tục lật từng trang sách cho đến khi anh nhìn thấy một vần thơ rất hay khác mô tả về thành phố Venice.

Trên nền muôn sắc xinh tươi
Từng giọt chậm chậm chảy xuôi ngực nàng
Thần Vệ Nữ của Adriatic
Dòng nước quyện với làn da trắng hồng
Nền sóng xanh đỡ mái cong
Bao quanh là biết bao vòng xinh tươi
Nâng lên cao giữa đất trời
Tựa như tiếng thở than lời tình yêu
Thuyền đà cập bến cuối chiều
Buộc neo thấy cảnh yêu kiều bày ra
Trước mắt đỏ tựa ráng tà
Trên cầu cầm thạch sao sa trắng ngần.

Đây là một vần thơ mềm và ngọt. Khi người ta đọc vần thơ ấy, người ta sẽ cảm thấy như mình đang trôi bồng bềnh trên mặt nước êm dịu của những viên ngọc trai màu hồng bằng một con thuyền đáy màu đen, với mái chèo bằng bạc trôi qua những con đường lướt nhẹ như màn nhung. Những câu thơ đẹp như đường vân song song trên mặt một viên lam ngọc.

Trước mắt đỏ như ráng tà
Trên cầu cẩm thạch sao sa trắng ngần.

Cuối cùng cả Venice đọng lại trong hai câu thơ. Dorian nhớ về một mùa thu mà anh đã nghỉ mát ở đó, một cảm giác tình yêu thật ngọt lịm đã khiến cho Dorian xao động gần như rối lên. Không gian đầy ắp những lãng mạn khắp nơi. Venice giống như London hậu cảnh bao giờ cũng khiến cho mọi vật trở nên nổi bật. Chính Basil đã cùng ở đó với Dorian. Anh chàng Basil lúc đó thật sự hạnh phúc. Tội nghiệp Basil. Thật là một thảm kịch khi một con người phải chết một cách tội nghiệp như thế!

Dorian thở dài ra. Anh cầm cuốn sách lên cố tình đọc để quên đi mọi chuyện. Đây là những trang viết kể chuyện về một quán ăn nhỏ tại Smyrna bận rộn và những người đàn ông vừa hút xì gà vừa nói chuyện nghiêm túc với nhau. Sách kể về một nhân vật tên Hadjis đang ngồi đếm những viên bi của mình. Về Obelisk đang khóc trên con đường hành trình không có mặt trời, anh ta khao khát được trở về với con sông Nile nở đầy hoa sen. Về những con sư tử đầu người, những cánh hoa hồng nở toe toét, những móng vuốt bén nhọn của những con điều hâu. Những con cá sấu có những con mắt ti hí ranh mãnh đang bò lồm ngồm trên mặt bùn bốc khói màu xanh.

Có lúc cuốn sách tuột ra khỏi bàn tay Dorian. Anh bắt đầu cảm thấy sợ hãi nhiều hơn. Chuyện gì xảy ra nếu Alan Campbell không còn ở Anh quốc? Thời gian sẽ trôi qua quá nhanh trước khi anh ta có thể trở về đúng lúc. Có thể anh ta từ chối không đến thì sao? Sau đó Dorian phải làm gì đây? Trong lúc này mỗi một giờ khắc đều hết sức quan trọng đối với Dorian.

Hai người họ từng là bạn rất thân với nhau năm năm trước đó – hầu như bao giờ đi đâu cũng đều có nhau. Nhưng sau đó sự gắn bó gần gũi bỗng nhiên chấm dứt. Bây giờ khi hai người tình cờ gặp nhau nơi đám đông, Dorian sẽ là người mỉm cười và nói chuyện còn Alan Campbell không bao giờ nói bất cứ điều gì.

Alan là một chàng trai trẻ cực kỳ thông minh mặc dù anh ta chẳng có bất cứ một chút thiên cảm nào giành cho nghệ thuật. Bất cứ một chút kiến thức võ vẽ nào về thi phú và văn chương Alan đều học lỏm từ Dorian. Alan hoàn toàn giành trọn đam mê của mình cho khoa học. Tại Đại học Cambridge, Alan bao giờ cũng nghiên cứu trong phòng thí nghiệm và chỉ ghi danh vào những lớp khoa học tự nhiên.

Alan rất thích học môn hóa và có cả một phòng thí nghiệm riêng của mình. Alan luôn giam hãm mình trong đó. Anh ta khiến cho bà mẹ rất khó chịu. Bà mẹ vì thế không thể tin rằng những dược sĩ viết toa thuốc là những con người ương gàn như thế. Alan ngoài ra còn chơi nhạc khá hay. Anh ta có thể chơi vĩ cầm hay dương cầm hay hơn hẳn những tay đẽm nghiệp dư khác. Thực ra chính âm nhạc

đã đem Dorian đến với Alan – Chính âm nhạc và vẻ đẹp trai hấp dẫn đã khiến Alan rất yêu thích Dorian.

Hai người họ gặp nhau tại nhà Phu nhân Berkshire vào đêm Rubinstein đã đệm đàn ở đó. Sau đó cả hai thường đi nghe hòa nhạc với nhau hay bất cứ nơi đâu có những buổi biểu diễn âm nhạc. Trong mười tám tháng liền, mối quan hệ tình cảm của hai người trở nên khăng khít. Alan lúc nào cũng có mặt bên cạnh Dorian, lúc thì ở Selby Royal, lúc thì có mặt ở Quảng trường Grosvenor. Với Alan và nhiều người khác cũng đã từng nghĩ như thế, Dorian chính là hiện thân của tất cả mọi vẻ đẹp đáng yêu, có ý nghĩa quan trọng nhất trong cuộc sống của họ. Chuyện Alan và Dorian có gây gổ xích mích với nhau hay không chẳng ai biết đến. Nhưng rồi sau đó người ta nhận ra cả hai đều không nói chuyện với nhau nữa. Người ta còn nhận ra Alan sẽ rời bỏ một buổi hòa nhạc rất sớm khi có sự xuất hiện của Dorian. Chính Alan cũng thay đổi. Anh ta tỏ ra rất ghét âm nhạc, thậm chí bỏ hẳn việc kéo vĩ cầm và đệm dương cầm. Alan hay lầy cớ là không có thời gian tập luyện vì giành nhiều thời gian cho khoa học mỗi khi người ta yêu cầu anh hãy chơi một vài khúc. Càng ngày Alan càng hứng thú nhiều hơn với môn Sinh vật và tên tuổi của anh đã xuất hiện trên vài tạp chí nghiên cứu có liên hệ đến những thí nghiệm khá thú vị.

Đây là chàng trai mà Dorian đang sốt ruột chờ đợi. Dorian cứ lững thững đi trong phòng, chốc chốc lại đưa mắt lên coi đồng hồ, cảm thấy rất bứt rứt mỗi một phút trôi qua. Cuối cùng thì cánh cửa xịch mở và người giúp việc xuất hiện.

- Ngài Alan Campbell đã đến, thưa Cậu.

Một tiếng thở dài nhẹ nhõm trên môi Dorian. Trên khuôn mặt anh bây giờ là màu sắc tự nhiên bình thường trở lại:

- Bảo ông ta vào ngay đi, Francis!

Người đàn ông giúp việc cúi đầu rồi đi ra ngoài. Một lát sau Alan Campbell bước vào, khuôn mặt nhìn đầy vẻ nghiêm túc nhưng có phần hơi tái. Có lẽ nét mặt Alan tái nhợt là do mái tóc quá đen và đôi chân mày quá đậm màu.

- Alan cậu tốt quá. Tôi thật sự cảm ơn là cậu đã đến.

- Tôi đã định không bao giờ bước chân vào nhà anh, Gray ạ. Nhưng anh nói đây là chuyện cực kỳ hệ trọng – Giọng nói của Alan nghe khô và lạnh. Hình như Alan cố tình nói chậm như thế. Một vẻ hằn học lộ liễu trong tia nhìn thẳng vào mắt khi Alan nói chuyện với Dorian. Alan vẫn giữ nguyên hai bàn tay trong chiếc áo khoác Astrakhan của mình, rõ ràng anh không chú ý lắm đến chuyện mình có được tiếp đón hay không.

- Chuyện quan trọng sống chết đấy, Alan. Và liên quan đến hơn một người. Nào cậu ngồi xuống đi.

Alan kéo ghế sát bàn rồi ngồi xuống. Dorian ngồi đối diện với Alan. Ánh mắt của hai người đàn ông gặp nhau. Đôi mắt của Dorian trông khẩn khoản đến tội

nghiệp. Dorian biết những điều anh sắp sửa nói ra là những điều khủng khiếp nhất.

Sau một phút yên lặng căng thẳng trôi qua, Dorian nghiêng người về phía trước, nói chuyện rất khẽ, vẻ mặt quan sát thật kỹ những biểu hiện cảm xúc của Alan:

- Alan ơi. Trong căn phòng trên tầng lầu của tôi, chẳng ai có thể vào trong được. Nơi đó có xác chết của một người đang gục trên bàn. Anh ta đã chết được hơn mười giờ rồi. Đừng bối rối. Đừng nhìn tôi như thế. Người đàn ông ấy là ai? Vì sao anh ta chết? Và chết như thế nào không liên hệ đến cậu. Đây là điều tôi muốn cậu làm...

- Cậu ngưng lại đi, Gray. Tôi không muốn nghe thêm bất cứ điều gì nữa. Điều cậu vừa nói có đúng hay không chẳng dính dáng gì đến tôi cả. Tôi quyết định không dính dáng gì đến cuộc sống của cậu nữa. Hãy giữ những điều bí mật của cậu lại cho mình. Chúng không còn hấp dẫn đối với tôi nữa.

- Alan, những chuyện này sẽ hứng thú đối với cậu. Thật đấy. Mình rất lấy làm tiếc, Alan ạ. Nhưng bây giờ mình bó tay rồi. Cậu là người duy nhất có thể cứu mình. Cực chẳng đã mình mới phải lôi kéo cậu vào. Mình không còn lựa chọn nào khác. Cậu là nhà khoa học. Cậu hiểu về hóa học và những chuyện liên quan đến hóa học. Cậu đã làm thí nghiệm. Cậu chỉ cần làm sao để tiêu hủy cái xác kia – xóa mọi dấu vết. Chẳng ai thấy người này vào nhà mình. Và lại theo lịch thì anh ta đang ở Paris. Phải đến vài tháng nữa người ta mới biết là anh ta bị mất tích. Khi người ta đi tìm anh ta, sẽ chẳng còn dấu vết nào cả. Cậu phải làm một điều gì đó, thay đổi cái xác ấy. Hãy làm sao chỉ còn lại một ít tro để mình sẽ rải chúng ra ngoài đường.

- Dorian. Cậu điên rồi.

- À. Bây giờ mình chỉ chờ cậu sẽ gọi mình bằng cái tên Dorian ấy.

- Cậu điên rồi. Tôi nói thẳng nhé, cậu đã điên đến độ cậu nghĩ rằng tôi sẽ nhúng tay vào giúp cậu, điên đến độ cậu dám kể ra câu chuyện gớm ghiếc này. Tôi sẽ không nhúng vào chuyện của cậu đâu. Muốn ra sao thì ra. Cậu nghĩ là tôi sẽ hủy hoại danh dự của mình chỉ vì cậu ư? Câu chuyện quỷ quái của cậu hoàn toàn không dính líu gì đến tôi cả. Cậu hiểu chưa, Dorian?

- Đây là một vụ tự tử, Alan ạ.

- Tôi rất vui vì cậu không phải là thủ phạm. Nhưng ai đã dẫn anh ta đến hành vi ngu xuẩn ấy. Tôi có thể nói nguyên nhân chính là do cậu gây ra.

- Thế cậu vẫn quyết định từ chối không chịu giúp mình, hả Alan?

- Nhất định là tôi sẽ từ chối. Tôi hoàn toàn không dây dính vào bất cứ chuyện gì xảy ra với cậu nữa. Cậu xứng đáng lắm với những điều cậu đã gây ra. Tôi không hề áy náy khi cậu bị mọi người khinh thường. Kể cả bị khinh thường công khai. Sao cậu có thể trơ trẽn chọn tôi giữa bao nhiêu người đàn ông khác để

vướng vào một vụ bê bối như thế này? Tôi còn tưởng là cậu hơi rành về cá tính con người chứ. Chẳng lẽ ông bạn Henry Wotton của cậu không dạy cho cậu về tâm lý học hay sao? Chẳng điều gì có thể khiến tôi động tâm để giúp cậu. Thật ra cậu đã đang nhờ làm người rồi đấy. Hãy đi tìm những người bạn khác của cậu. Xin vui lòng đừng tìm tôi nữa.

- Alan ơi. Đây là một vụ giết người. Chính mình là thủ phạm. Cậu không biết rằng anh ta đã làm mình khổ sở như thế nào đâu. Chính người đàn ông này đã hủy hoại nhiều hơn là cái tay Henry kia đã hủy hoại mình. Mặc dù ông ta không cố tình hại mình, nhưng kết quả thì cũng tương tự y như thế.

- Giết người à? Chúa lòng lành ơi! Dorian, chuyện gì đến nỗi cậu phải giết người như thế? Tôi không thể nói gì nhiều được đâu. Đây không phải là việc của tôi. Ngoài ra, cậu nhất định sẽ bị bắt dù tôi không tố cáo cậu. Giết người là việc làm ngu xuẩn nhất. Tôi không thể nhúng tay vào chuyện này được đâu!

- Tất cả những gì mình năn nỉ là cậu hãy làm thí nghiệm. Cậu đã quen làm ở nhà xác và bệnh viện mà. Chuyện ấy chẳng có gì ảnh hưởng đến cậu. Có khác gì giữa phòng mổ và phòng thí nghiệm. Cậu sẽ chỉ nhìn vào cái xác như một vật thể. Hãy coi như cậu đang làm một công tác nghiên cứu khoa học, mổ xẻ. Kiến thức này sẽ có lợi cho nhân loại đấy. Hơn nữa tiêu hủy một con người không ghê gớm như công việc cậu đang làm. Mình sẽ hoàn toàn mất sạch tất cả nếu như cậu không chịu giúp mình.

- Tôi không có hứng thú giúp đỡ cậu. Chẳng lẽ cậu đã quên rồi sao? Tôi đơn giản bây giờ rất dửng dưng với vụ này. Nó chẳng liên quan ăn nhập gì đến tôi cả.

- Alan. Mình năn nỉ cậu đấy. Hãy nghĩ cho hoàn cảnh của mình. Khi cậu chưa đến đây, mình lo sợ đến tái cả người. Đừng. Đừng ngoảnh mặt đi. Hãy nhìn vào vấn đề một cách khoa học thuần túy. Không ai tra hỏi cậu cái xác ấy ở đâu ra. Đừng căn vặn mình nữa. Mình đã kể hết cho cậu nghe rồi. Mình năn nỉ cậu đấy. Chúng ta đã từng là bạn của nhau mà, Alan.

- Đừng nói về những ngày tháng cũ ấy nữa. Dorian. Chúng đã chết thật rồi.

- Sự chết cũng có lúc hấp hối chứ! Người đàn ông ở trên tầng gác sẽ không đi đâu cả. Ông ta đang gục đầu xuống bàn và hai bàn tay đang buông thõng. Alan! Alan ơi! Nếu cậu không giúp mình. Mình sẽ mất tất cả. Vì sao ư? Người ta sẽ treo cổ mình. Alan. Cậu hiểu mình không? Họ sẽ treo cổ mình về tội mình đã phạm.

- Càng kéo dài vụ này sẽ không có lợi lộc gì đâu. Tôi nhất định từ chối không dính dáng đến vụ này. Cậu đã điên thật sự khi nhờ vả tôi!

- Cậu từ chối giúp mình thật à?

- Đúng thế đấy!

Đôi mắt Dorian bắt đầu lộ ra vẻ hoảng sợ, sau đó anh đưa hai tay ra cầu khẩn, cầm một tờ giấy, Dorian viết vài chữ lên trên ấy. Dorian đọc lại hai lần, anh gấp

lại cẩn thận trên cái bàn sau đó đẩy về phía Alan. Xong. Dorian đứng dậy, bỏ ra phía cửa sổ đứng chờ.

Alan nhìn Dorian một lúc trong vẻ ngạc nhiên. Sau đó anh cầm tờ giấy lên rồi mở ra. Anh chàng chăm chú đọc tờ giấy, khi Alan đọc xong, khuôn mặt anh bắt đầu tái xám đi. Alan đổ vật xuống chiếc ghế. Một cảm giác gần như anh bất ngờ bị ốm rất nặng chạy khắp cơ thể. Alan có cảm giác tim của mình đập thật mạnh, đập như thể quả tim anh đang đập một lần hoảng loạn trước khi anh sắp chết. Quả tim đập trợ trợ trong một lồng ngực trống rỗng.

Sau đó là khoảng thời gian hai hay ba phút im lặng căng giãn đến độ kinh hoàng. Dorian quay mặt lại, bước đến bên Alan, rồi đặt hai bàn tay lên vai người bạn đang ngồi:

- Mình thật sự xin lỗi cậu, Alan. – Dorian lên tiếng – Nhưng cậu đã dòn mình vào một tình trạng khó xử. Mình đã viết lá thư ấy rồi. Đây là lá thư ấy. Cậu biết địa chỉ rồi đấy. Nếu cậu không giúp, mình sẽ phải gửi lá thư ấy. Cậu biết kết quả sẽ như thế nào rồi đấy. Nhưng mình tin là cậu sẽ giúp mình. Cậu không thể không giúp mình được. Mình không muốn hại cậu. Cậu sẽ giúp mình chứ. Cậu bao giờ cũng cứng rắn, lạnh lùng, bảo thủ. Chưa có bất cứ người đàn ông nào đã đối xử với mình như cậu đã có can đảm như thế. Không có người đàn ông nào dám chống lại mình. Mình thề đấy. Bây giờ mình mới buộc phải nói ra như thế với cậu!

Alan lấy tay bưng mặt lại, vai chàng trai run bần bật. Dorian nói tiếp:

- Đã đến lúc mình phải lên tiếng, Alan. Cậu biết rõ là những hậu quả sẽ xảy ra mà. Thật ra chuyện cũng đơn giản lắm. Nhanh lên, đừng làm khó mình nữa. Chuyện này nhất định phải được giải quyết thật nhanh. Can đảm lên, đây là chuyện phải làm đấy!

Alan rên rỉ chua xót, toàn thân chàng trai run bắn lên. Tiếng đồng hồ tích tắc kêu như đang xé tách rời từng tế bào trong cơ thể của anh. Cơ thể Alan buốt nhói, từng góc ngách xoắn vặn. Chàng trai cảm thấy có một vòng sắt nung đỏ càng lúc càng xiết mạnh quanh trán mình, đầu óc Alan nhúc buốt. Hai bàn tay của Dorian đè trên vai anh nặng như hai khối chì, lạnh lùng, tàn nhẫn, dường như đang muốn nghiền nát cơ thể Alan.

- Nhanh lên, Alan, cậu phải quyết định thật nhanh!

- Có lò sưởi trên tầng lầu không? – Tiếng Alan ú ớ, ngập ngừng sau một vài giây.

- Có đấy. Có một lò sưởi chạy ga, đốt bằng chất asbestos.

- Tôi phải về phòng thí nghiệm để lấy một số đồ nghề.

- Không cần đâu Alan ạ. Cậu không cần phải rời khỏi ngôi nhà này. Hãy viết xuống những thứ cậu cần. Người giúp việc của mình sẽ đi mang về cho cậu.

Alan viết vài hàng, đánh dấu cẩn thận, sau đó viết tên và địa chỉ của người phụ tá trong phòng thí nghiệm của mình. Dorian cầm tờ giấy nhắn tin rồi đọc cẩn thận. Sau đó Dorian rung chuông cho gọi Francis vào và dặn phải cầm theo các thứ dụng cụ về gấp.

Khi cửa đóng, Alan đứng lên và bắt đầu bước lên cầu thang đến căn phòng ăn thông với cột ống khói của căn nhà. Người anh run lên như bị sốt rét rừng. Có đến cả hai mươi phút, hai người đàn ông không hề nói chuyện với nhau. Một con ruồi vo vo bay và tiếng đồng hồ tích tắc kêu. Đây là hai tiếng động duy nhất trong căn phòng. Tiếng kêu của đồng hồ nghe như tiếng búa gõ chan chát vào màng nhĩ.

Khi tiếng đồng hồ gõ một giờ, Alan quay lại nhìn Dorian, anh nhìn thấy trong mắt người chủ nhà đang đầy những nước. Có chút gì đó thật ngây thơ và tội nghiệp trên gương mặt ấy nhưng Alan vẫn cảm thấy ngùn ngụt một thứ lửa giận:

- Cậu điên rồi. Hoàn toàn điên thật rồi! – Alan cất tiếng.

- Cậu im đi! Alan, cậu phải cứu cuộc đời mình. – Dorian nói.

- Cuộc đời của cậu à? Đây là cuộc đời gì kia chứ. Trời ơi. Cậu đã rơi từ sa đọa này xuống sa đọa khác. Giờ thì cậu đã phạm tội. Cậu đang ép tôi a tòng đồng lõa với việc cậu đang làm. Đây không phải là một cuộc đời.

- Ôi Alan – Dorian thở mạnh ra – Mình mong cậu chỉ có lấy một phần ngàn chút lòng thương xót như mình luôn luôn nghĩ tốt về cậu. – Dorian nói xong rồi bước đến cửa sổ nhìn ra khu vườn. Alan không hề trả lời Dorian.

Chừng mười phút sau có tiếng gõ cửa và người giúp việc bước vào nhà. Anh ta đem theo một thùng khá nặng những chất hóa học, và một bình ắc quy đặt trên nắp hộp. Anh ta đặt cái hộp lên bàn rồi lui ra, lát sau quay trở lại với một cuộn dây lớn quấn đầy thép và bạch kim nối với hai cái kẹp sắt to đùng.

- Tôi sẽ đặt mọi thứ cả ở đây chứ, thưa ngài? – Người giúp việc hỏi Alan.

- Đúng. – Dorian trả lời thay Alan. – Tôi có một việc cần nhờ anh đây Francis ạ. Cái ông gì gì ấy ở phố Richmond luôn cung cấp hoa phong lan cho trang trại Sybel của chúng ta tên ông ta là gì thế nhỉ?

- Thưa tên Harden ạ.

- Ủ. Harden. Anh đi ngay đến Richmond và bảo Harden hãy giao gấp đôi số hoa phong lan mà tôi đã đặt chỗ ông ta, nhưng ít hoa trắng thôi nhé. Mà này, tôi không muốn hoa trắng đâu. Hôm nay trời đẹp quá, Francis. Richmond là nơi khá đẹp. Anh chịu khó đi ngay nhé.

- Không có gì trở ngại đâu, thưa Cậu. Bao giờ thì Cậu muốn tôi về?

Dorian quay sang nhìn Alan:

- Cuộc thí nghiệm mất bao lâu thế Alan? – Anh ta hỏi bằng giọng điềm tĩnh đến độ dửng dưng. Sự có mặt của người giúp việc khiến cho Dorian tự tin hẳn lên.

Alan Campbell nhăn mặt, môi cắn lại:

- Sẽ mất chừng năm giờ đấy. – Chàng trai trả lời.

- Sẽ đủ thời gian đấy, Francis, nhưng nếu anh trở lại lúc bảy giờ rưỡi là tốt nhất. Nếu muốn ở lại muộn hơn cũng không sao. Anh cứ để quần áo ở ngoài cho tôi. Buổi tối nay anh có thể muốn làm gì tùy ý. Tôi không ăn cơm ở nhà nên tôi không cần anh đâu, Francis à.

- Cảm ơn Cậu. – Người đàn ông nói xong rồi lui ra.

- Này Alan, chúng ta không nên lãng phí thời gian nữa. Mà sao cái thùng này nặng thế? Để mình khiêng cho. Các thứ còn lại cậu cầm lên sau nhé. – Dorian nói thật nhanh, giọng kẻ cả. Alan biết rõ mình đang bị Dorian điều khiển. Cuối cùng cả hai người bước lên cầu thang.

Khi hai người đặt chân trên tầng cao nhất của căn nhà, Dorian lấy chìa khóa và mở cửa căn phòng. Bất ngờ Dorian ngừng lại, vẻ mặt hốt hoảng bất ngờ hiện ra trên khuôn mặt Dorian. Anh chàng run bắn người lên:

- Tôi không nghĩ là cậu có thể vào đây, Alan.

- Không sao đâu. Tôi không cần đến cậu. – Alan nói một cách lạnh lùng.

Dorian mở cánh cửa chỉ một nửa. Khi anh nhìn vào, anh trông thấy khuôn mặt từ bức chân dung của mình nhe răng cười nham nhở dưới ánh sáng ban ngày. Phía trước là bức rèm được giật rách đang nằm trên nền đất. Anh nhớ về mọi chuyện đêm qua. Đây là lần đầu tiên anh bước ra khỏi căn phòng mà quên che bức tranh lại.

Nhưng điều khiến cho Dorian ghê tởm nhất là màu đỏ lênh láng, ướt đẫm, nhấp nhàoang phản chiếu trên hai bàn tay trong tấm ảnh chân dung. Cứ như thể bức chân dung đang tươm máu ra. Thật kinh khủng quá. Càng khủng khiếp hơn là trong một khoảnh khắc im lặng ngọt ngào chết người, Dorian biết cái xác người đêm qua vẫn không nhúc nhích, nằm vắt qua trên bàn, vị trí y nguyên như đêm hôm qua anh đã nhìn thấy.

Dorian mở cửa phòng lớn hơn và bước vội vào, mắt không dám mở lớn bình thường. Đầu anh nghiêng qua một bên để tránh bức tranh và cả xác người đang nằm gục trên bàn. Sau đó anh cúi xuống nhặt tấm vải màu tím thêu chỉ vàng phủ kín bức tranh lại.

Anh dừng lại sau đó, một cảm giác sợ hãi phủ trùm toàn thân. Đôi mắt Dorian nhìn trừng trừng vào một hình thù quái đản hiển hiện khắp nơi. Anh nghe thấy Alan đang khiêng những thứ dụng cụ khác vào trong căn phòng. Dorian tự nghĩ nếu như Basil và Alan đã từng gặp nhau, đây sẽ là một điều ngạc nhiên, không biết Alan sẽ nghĩ như thế nào.

- Cậu hãy ra ngoài đi. – Alan nói.

Dorian quay mặt rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Anh có cảm giác rằng người đàn ông đã chết sẽ ngồi thẳng dậy trên ghế và Alan sẽ nhìn thẳng vào khuôn mặt

vàng vọt của Basil. Khi Dorian bước xuống nhà dưới, anh nghe tiếng chốt khóa cửa vọng ra từ bên trong.

Khoảng sau bảy giờ tối khi Alan quay trở lại thư phòng. Anh ta trông tái nhợt nhưng bình thản:

- Tôi đã thực hiện lời yêu cầu của cậu. – Anh ta nói khẽ. – Giờ thì xin tạm biệt. Xin cậu từ nay đừng bao giờ tìm gặp lại tôi nữa.

- Cậu đã cứu mình, Alan. Mình sẽ không bao giờ quên điều này đâu. – Dorian nói, giọng anh nghe như đây là một chuyện thật đơn giản.

Khi Alan bước ra khỏi căn phòng, Dorian bước lên căn phòng trên lầu. Một mùi khét lẹt của chất hóa học tỏa ra từ căn phòng, nhưng xác của Basil ngồi gục trên ghế bấy giờ đã biến mất.

CHƯƠNG MƯỜI BA

- Anh chẳng thấy hay chút nào khi chú nói chú muốn thành người tốt, Dorian à! – Henry khúng khoắng những ngón tay trắng của mình vào một bát đồng đồ đựng đầy nước hoa hồng thơm ngát – Chú đã rất tốt rồi, còn thành cái gì nữa?

Dorian lắc đầu:

- Không được thế đâu anh Henry ạ, em đã có quá nhiều thứ đòi bại trong đời, em chỉ muốn kết thúc chúng. Em đã bắt đầu thành người tốt từ ngày hôm qua.

- Hôm qua chú ở đâu nhỉ?

- Vùng thôn quê, em tìm được một quán trọ nhỏ rồi ở đó một mình.

Henry phá ra cười:

- Cậu trẻ ơi, ở quê ai mà chẳng sống tốt cho được, vì nơi đó có quá ít cám dỗ. Nhưng cũng bởi thế mà người dân quê rất thiếu văn minh. Chỉ có hai con đường đưa con người bước tới văn minh, một là được giáo dục, hai là bị suy đồi. Người dân quê không có cả hai nên họ rất hủ lậu.

- Giáo dục và suy đồi – Dorian nhắc lại – Em đã biết về cả hai điều này, nhưng bây giờ em thấy hiếu kỳ và nảy ra ý tưởng lạ lùng khi chúng được gán cạnh nhau. Anh Henry, em sẽ thay đổi, và hình như em đã làm được rồi.

- Chú vẫn chưa kể cho anh việc tốt chú làm đấy, hay là kể rồi mà anh không biết?

- Để em kể cho anh nghe, chuyện này chưa có ai khác biết cả. Em vừa từ chối một cô gái. Nghe thôi thì thường lắm nhưng anh phải hiểu ý em cơ. Cô gái ấy xinh đẹp và nét na như Sibyl Vane vậy, em đã bị thu hút ngay từ cái nhìn đầu tiên. Anh vẫn còn nhớ Sibyl Vane đấy chứ? Chuyện tưởng chừng như đã lâu lắm rồi! Vâng, dĩ nhiên Hetty không phải học viên duy nhất trong lớp. Nàng chỉ là một cô gái quê bình thường. Nhưng em yêu nàng, thật sự là tình yêu thuần khiết. Toàn bộ quãng thời gian tuyệt vời trong tháng Năm này mà em có đã giành hết cho việc gặp nàng dù chỉ hai, ba lần trong tuần. Hôm qua nàng hẹn em tại khu vườn nhỏ. Nơi ngập tràn những bông hoa táo tinh khôi rụng trên tóc nàng quyen theo tiếng nàng cười không ngớt. Chúng em tản bộ đến khi bình minh ló dạng. Bất chợt ý nghĩ đến với em là em phải rời bỏ nàng để nàng mãi như đóa hoa tinh khôi khi em mới gặp.

- Anh thì nghĩ phải là những cảm xúc khác lạ mới mang đến cho chú rung động và hạnh phúc thật sự, Dorian ạ – Henry chen ngang – Thôi để anh kể nốt bài diễn văn của chú cho nhanh. Chú đã gởi đến nàng lời chia tay an ủi, và trái tim nàng tan nát. Và đó là bắt đầu cho công cuộc duy tân của chú.

- Anh ghê gớm quá Henry! Thôi nói những điều gớm guốc ấy đi. Không có trái tim nào tan nát cả. Cô ấy tất nhiên có khóc, nhưng chỉ thế thôi. Hơn hết là

nàng đã không bị băng hoại. Cô ấy có thể tiếp tục sống, như nàng Perdita trong khu vườn của mình.

- Và cũng khóc như chàng Florizel đã vô vọng. – Henry cười vang – Dorian này, chú có lòng ham hiểu biết như một đứa trẻ hiếu kỳ nhất, thế chú chưa bao giờ tự hỏi liệu cô bé ấy có thực sự hài lòng với những gã trai quê nữa không ư? Một ngày nào đó cô bé sẽ lấy một tay đánh xe thô lậu hoặc một cậu trai cày bần nông. Nhưng bởi, trước đó cô bé gặp chú và yêu chú, nó sẽ dạy cô bé biết khinh bỉ chồng mình, và cuối cùng thì cô ta băng hoại. Đứng trên quan điểm đạo đức anh chưa thấy nó có chút đạo đức nào trong hành động hy sinh cao quý của chú cả. Thậm chí việc này ngốc nghếch ngay từ đầu. Này nhé, sao chú không nghĩ rằng bây giờ cô bé đã gieo thân xuống nước với những cánh loa kèn nước quanh mình như nàng Ophelia?

- Em không chịu nổi anh rồi Henry! Cái gì anh cũng móc mĩa cho được rồi đưa ra những giả thuyết tiêu cực nhất. Xin thứ lỗi em phải nói với anh rằng anh có nói gì em cũng không quan tâm nữa đâu. Em tự biết việc em làm là đúng đắn. Hetty khốn khổ! Sáng nay em đi qua trang trại, em trông gương mặt cô ấy trắng bệch bên cửa sổ như cái bình tưới hoa, bất động. Đừng để em phải nói về nó thêm nữa. Và đừng cố bẻ cong việc tốt đầu tiên em làm trong nhiều năm qua, sự hy sinh nhỏ nhoi của em thành một thứ tội lỗi. Em sẽ hoàn lương. Bây giờ nói về anh đi. Thị trấn đạo này thế nào? Một thời gian dài rồi em đã không ghé vào các câu lạc bộ.

- Mọi người vẫn còn bàn tán về sự biến mất của Basil.

- Chắc hẳn họ phải mệt mỏi vì nó lắm – Dorian hơi cau mày, đoạn tự rót cho mình một ly vang.

- Chú em thân mến, họ mới chỉ bàn tán được sáu tuần thôi. Đừng lo đến chuyện công chúng mệt mỏi khi mà họ luôn có chủ đề mới cứ mỗi ba tháng. Thời gian gần đây họ vớ bở thật đấy. Bắt đầu từ chuyện ly hôn của anh rồi vắn tới vụ tử tự của Alan Campbell, cho tới bây giờ là cú biến mất bí ẩn của một họa sĩ. Sở cảnh sát Scotland Yard vẫn chắc như đinh đóng cột rằng người đàn ông bận áo choàng xám bắt chuyến tàu nửa đêm rời ga Victoria ngày mùng bảy tháng Mười Một là Basil, còn cảnh sát Pháp tuyên bố thẳng thừng Basil chưa bao giờ đặt chân xuống Paris hết. Anh nghĩ khoảng hai tuần nữa chúng ta sẽ thấy cậu ta xuất hiện ở San Francisco. Điều này thật quái đản, nhưng bất cứ người nào mất tích cuối cùng đều được tìm thấy ở San Francisco. Đó là một thành phố thú vị, nó sở hữu mọi điều hấp dẫn của thế giới bên kia.

- Theo anh chuyện gì đã xảy ra với anh Basil? – Dorian giơ cao ly rượu burgundy soi về phía ánh sáng, lơ đãng nói. Lòng kinh ngạc tự hỏi sao mình có thể bình tĩnh đến thế.

- Anh không có ý kiến gì cả. Nếu Basil muốn lánh mặt thiên hạ, đó không phải chuyện của anh. Nếu cậu ta đã chết, anh không muốn nghĩ đến cậu ta nữa. Cái chết là điều duy nhất làm anh khiếp sợ. Anh ghét nó. Thời buổi này thứ gì cũng tồn tại được, trừ cái chết. Cái chết và dung tục là hai thứ duy nhất mà không ai ở thế kỷ mười chín cắt nghĩa rõ ràng được. Thường thức tách cà phê trong phòng nhạc thôi, Dorian. Chú phải chơi vài bản của Chopin cho anh nữa. Gã cuỗm mất vợ anh là một tay chơi Chopin rất cừ. Ôi Victoria ngốc nghếch! Anh vẫn còn tình cảm với cô ả. Căn nhà khá cô đơn kể từ khi vắng cô.

Dorian chẳng nói gì. Anh rời bàn, lặng lẽ bước sang phòng nhạc, ngồi bên chiếc dương cầm để mặc cho những ngón tay mình đi lạc trên phím đàn. Cho đến khi Henry bung cà phê vào, anh dừng lại, ngược lên Henry hỏi:

- Anh có bao giờ từng nghĩ anh Basil bị giết không, Henry?

Henry ngáp dài:

- Basil không có kẻ thù, tài sản lớn nhất bên mình cậu ta là cái đồng hồ Waterbury. Ai mà phải giết cậu ta làm gì? Cậu ta cũng không đủ thông minh để có người thấy gai mắt. Dĩ nhiên trong hội họa cậu ta là một kỳ tài. Tuy nhiên một người dù vẽ tài như Velázquez đi nữa thì vẫn có thể là một kẻ ngốc. Basil tẻ nhạt quá mức. Cậu ta chỉ làm anh hứng thú được một lần, cách đây đã nhiều năm, khi thú nhận với anh rằng cậu ta tôn sùng em một cách hoang dại.

- Em đã từng rất thích anh Basil. Nhưng mọi người không ai nghi ngờ anh ấy bị giết ư? – Ánh mắt Dorian trùng xuống.

- Có vài tờ báo đấy. Nhưng đều là chuyện bất khả thi. Anh biết có những nơi đáng sợ tại Paris, nhưng Basil không bao giờ giao du tới những chốn đó. Bởi vì cậu ta không có lòng hiếu kỳ, mà đó là khiếm khuyết lớn nhất đấy. Chơi bản dạ khúc nào đó đi Dorian. Trong lúc đó hãy nói anh nghe làm thế nào chú có thể gìn giữ tuổi xuân tốt thế. Chắc chắn chú phải có bí quyết. Anh hơn chú mười tuổi, vậy mà anh nhăn nheo, hói đầu và vàng vọt. Chú thật kỳ diệu làm sao! Chưa bao giờ chú trông quyến rũ bằng đêm nay. Anh nhớ chú khi ta gặp nhau lần đầu, chú ngây thơ, nhút nhát và có nét đặc biệt lộ rõ. Dĩ nhiên bây giờ chú thay đổi nhiều, nhưng không phải ở diện mạo. Anh mong chú sẽ nói cho anh bí quyết. Anh sẵn sàng làm mọi thứ để lấy lại tuổi trẻ, ngoại trừ tập thể dục, dậy sớm hoặc tỏ vẻ đạo mạo. Thật xuân ngốc vô cùng khi lờ đi tuổi trẻ. Anh chỉ để giành sự tôn trọng của mình cho quan điểm từ miệng những người trông trẻ trung hơn anh thôi. Những kẻ ấy phải hiện diện trước mắt anh. Rồi để cuộc đời phô bày cho họ điều tuyệt diệu sau cùng ấy. Chú đừng như người già, anh lúc nào cũng bị dị ứng với họ. Ví như chú thử nhờ họ kể nghe những việc xảy ra ngày hôm qua, là họ sẽ trịnh trọng trình bày cho chú về quan điểm của năm 1820, từ cái hồi mà con người còn ưa bận áo cổ dài, còn trong óc chẳng có cái gì sất. Chú em chơi nhạc cừ quá! Anh đang hình dung ra khi Chopin viết chúng tại Majorca với tiếng biển khóc nỉ non bao

quanh phòng, sóng tung bọt trắng lên ô cửa sổ. Cảnh tượng lãng mạn đến mê mẩn. Thật quý báu biết mấy thứ nghệ thuật để lại cho nhân loại này không hề trùng lặp. Chơi thêm đi, đêm nay anh cần âm nhạc. Chú là Apollo còn anh là Marsyas bại trận đang lắng nghe. Anh khổ tâm lắm Dorian, nỗi khổ ngay cả chú cũng chưa từng biết đến. Thảm kịch của già nua không đơn thuần chỉ là tuổi già, mà còn ở tuổi trẻ nữa. Sự thật này đôi khi cả anh cũng phải kinh ngạc. Ôi Dorian, chú mới hạnh phúc làm sao! Cuộc đời chú mới mãn nguyện làm sao! Chú đã say mê mọi trải nghiệm. Ly rượu cuộc đời đã cạn trên môi. Không còn gì nằm ngoài mắt chú. Nhưng lạ thay tác động của chúng lên chú chẳng hơn gì một giai âm lướt qua tai, vậy nên tâm hồn chú không hoen ố. Chú vẫn như xưa.

Anh muốn biết tận cùng cuộc đời chú sẽ như thế nào. Từ bỏ bây giờ là sống hoài sống phí. Hiện tại chú là khuôn mẫu hoàn hảo, đừng khiến nó thành ra bất toàn. Chú đã đạt tới hoàn mỹ rồi, đừng lắc đầu, chú biết rất rõ, Dorian, lừa dối bản thân cũng chẳng thay đổi được gì. Cuộc đời con người vốn không bị chi phối bởi ý chí hay lý tưởng, nó chỉ là tập hợp của hệ thần kinh, các mô cơ, được hình thành chậm rãi từ những tế bào mà bị khóa lấp bởi tư tưởng rồi đắm mê lại khoác lên mình nó cái mỹ danh là lý tưởng. Chú cứ việc chọn cho mình cuộc sống an toàn và ảo tưởng mình mạnh mẽ đi. Tuy nhiên chỉ cần một tông màu tình cờ bắt gặp trong căn phòng hay trên bầu trời buổi sớm, một mùi hương đặc trưng mà ta từng một lần yêu lại mang cho ta những ký ức không quên, một dòng thơ lãng quên nay lại chảy qua ta lần nữa, một âm giai quen thuộc từ bản nhạc ta đã thôi chơi từ lâu... Chú nên biết, Dorian ơi, đó chính là những thứ mà cuộc đời con người bị chi phối vào. Browning viết về một nơi nào đó, nhưng phải bằng giác quan ta mới có thể hình dung ra chúng trước mắt. Có những lúc chỉ bằng mùi hương của hoa vôi vôi thoảng qua cũng làm cho anh phải sống lại những năm tháng kỳ khôi của đời mình lần nữa.

Dorian ơi anh ước sao hai ta đổi chỗ cho nhau. Thế giới la ó về cả hai ta nhưng chú thì họ luôn tôn sùng, mãi tôn sùng. Chú là kỳ quan mà thế kỷ của chúng ta khát khao tìm kiếm nhưng lại sợ hãi nếu lỡ tìm ra. Anh thật mừng thấy chú chưa bị động chạm đến, chưa được tạc tượng, vẽ tranh hay bất cứ điều gì phải sinh từ chú. Bản thân chú chính là nghệ thuật. Một con người của âm nhạc, mỗi ngày sống của chú là mỗi vần thơ.

Dorian rời khỏi cây dương cầm, đưa một bàn tay lên lùa tóc:

- Vâng, cuộc sống của em rất mãn nguyện, nhưng em không tiếp tục sống như thế nữa anh Henry ạ. Thôi nói những thứ điên rồ đó với em đi. Anh không biết hết về em đâu. Nếu như anh biết được thì ngay cả anh cũng sẽ quay lưng với em đấy. Anh thôi cười đi, không vui đâu.

- Có sao chú ngừng đàn? Ngồi xuống và chơi thêm bản dạ khúc nữa đi Dorian. Trông giọt mật ong vàng treo trên nền trời mịt mù tối nay kìa. Nàng

trăng đang mong được chú quyền rũ, biết đâu chú chơi thêm sẽ làm nàng tiến gần xuống địa cầu hơn. Không à? Thế ghé qua câu lạc bộ nhé. Đêm nay thật quá hấp dẫn, hai ta phải kết thúc nó bằng cách hấp dẫn không kém. Có vài người ở câu lạc bộ muốn gặp chú vô cùng – chẳng hạn như cậu quý tộc trẻ Poole, con trai cả ngài Bournemouth. Cậu ta bắt chước kiểu thắt cà-vạt của chú, lại còn năn nỉ anh giới thiệu cho chú nữa. Coi bộ phần khích lắm, luôn miệng cứ nhắc về chú thôi.

- Em xin được miễn thứ. – Có một chút cảm kích trong giọng nói Dorian – Tôi nay em mệt rồi, sẽ không đến câu lạc bộ đâu, Henry. Gần mười một giờ rồi, em muốn về ngủ sớm.

- Nán thêm đi. Chú chưa khi nào đàn hay như đêm nay. Dường như ngón tay chú được phù phép. Chưa bao giờ anh nghe mà dạt dào cảm xúc như vậy.

- Bởi vì em đã hoàn lương. – Dorian cười mỉm – Đó là một chút dấu hiệu của sự thay đổi.

- Đừng thay đổi dù ít hay nhiều Dorian ơi. Chí ít là với anh. Chúng ta mãi mãi làm bạn.

- Vậy mà anh đầu độc em bằng quyển sách đó, em không bao giờ tha thứ cho anh. Henry, hứa với em anh sẽ không bao giờ cho ai đọc quyển sách đó nữa. Nó đầy nọc độc.

- Chú em thân mến, chú bắt đầu giảng đạo thật rồi đây. Sớm thôi chú sẽ đi cảnh báo công chúng về những tội lỗi đã làm chú mệt mỏi. Và chú vui sướng đóng vai đó. Tuy nhiên chẳng có tác dụng gì đâu. Chúng ta là thứ mà chúng ta là, sẽ là thứ mà chúng ta sẽ là. Sáng mai quay lại đây. Anh lái xe lúc mười một giờ, ta hẹn nhau lúc đó. Công viên bây giờ rất dễ thương. Nhưng anh không nghĩ ở đó còn hoa tử đinh hương như năm nào anh gặp chú.

- Được thôi. Mười một giờ em có mặt. Chúc ngủ ngon, Henry. – Bước đến cửa Dorian khựng lại như muốn nói gì thêm. Nhưng anh chỉ thở dài và bước ra.

Đêm nay trời đẹp và ấm, Dorian cởi áo khoác vắt lên cánh tay, cũng không cần đến khăn quàng cổ. Anh tản bộ về nhà, vừa đi vừa hút thuốc. Có hai chàng trai trẻ mặc dạ phục đi ngang qua, anh nghe một người nói thầm với bạn mình “Dorian đấy.” Anh nhớ mình từng hạnh phúc biết bao khi được người ta chỉ trỏ, ngắm nhìn và bàn tán về mình. Nhưng bây giờ anh mệt mỏi khi nghe đến tên mình. Một nửa người dân của ngôi làng xinh đẹp Dorian vừa sống không biết anh là ai. Dorian nói với cô gái quê anh yêu rằng anh là một trai quê nghèo, nàng tin ngay. Có một lần anh thú nhận mình là kẻ rất tồi nhưng nàng cười khúc khích, nàng bảo kẻ tồi phải có gương mặt già và xấu cơ. Ôi chao tiếng cười của nàng như thể âm nhạc. Nàng mới dễ mến làm sao trong bộ váy cotton cùng với chiếc mũ rộng! Nàng chẳng biết gì, nhưng nàng có mọi điều mà anh đánh mất.

Dorian về nhà thấy người giúp việc vẫn còn thức đợi mình, anh cho anh ta đi ngủ. Rồi quăng mình xuống chiếc sô-pha trong thư phòng, bắt đầu ngắm lại vài

điều Henry vừa nói.

Phải chăng anh thật sự không thể thay đổi? Anh trào dâng khát khao thời niên thiếu thanh khiết của mình – thời niên thiếu màu hoa hồng bạch – như Henry đã từng ví von. Anh biết rằng bàn tay anh tự làm hoen ố mình, cấy vào đầu óc mình suy nghĩ đồi bại và lấp đầy trí tưởng tượng bằng ý tưởng băng hoại; rằng với nó anh đầu độc những người khác, coi như một trải nghiệm vui sướng bệnh hoạn; và rằng anh thực sự cảm thấy xấu hổ với cuộc sống ấy. Nhưng nó có còn cứu vãn được nữa không?

Anh có còn hy vọng không?

Tốt hơn nên ngừng nghĩ về quá khứ. Không thể thay đổi được nó. Nó là của anh, của tương lai anh, thứ anh cần nghĩ là tương lai. Alan Campbell đã tự bắn mình vào một đêm trong phòng thí nghiệm, nhưng anh ta chưa tiết lộ bí mật mà mình bị ép phải biết. Sự kích động, hay đại để thế, của công chúng về vụ mất tích của Basil sẽ sớm kết thúc. Thực sự nó đã lắng xuống rồi. Anh bây giờ toàn hoàn an toàn. Không phải, ngược lại, chính cái chết của Basil đè nặng lên tâm trí anh. Nó là cái chết thức tỉnh tâm hồn anh và dày vò nó. Basil là tác giả bức chân dung tàn phá cuộc sống anh. Anh không thể tha thứ điều đó. Chính bức chân dung là thủ phạm của tất cả việc này. Basil nói những điều làm anh không chịu nổi, mất đi lòng kiên nhẫn. Án mạng xảy ra trong một khắc bốc đồng. Alan Campbell ư? Anh ta tự chọn kết thúc cho cuộc đời mình. Đó là lựa chọn của anh ta. Không liên quan đến anh.

Một cuộc đời mới! Đó là những gì anh mong muốn. Đó là những gì anh mong chờ. Chắc hẳn anh đã bắt đầu nó rồi. Anh tha cho một cô bé ngây thơ, theo một nghĩa nào đó. Anh không bao giờ làm hoen ố sự ngây thơ nữa. Anh sẽ lương thiện.

Khi anh nghĩ về Hetty Merton, anh thắc mắc bức tranh trong căn phòng khóa kín đã thay đổi chưa. Có lẽ nó bớt ghê tởm như trước kia chứ? Biết đâu cuộc sống sau này thanh sạch anh có thể gột rửa mọi dấu vết của đam mê nhục dục trên gương mặt. Hay là những dấu vết ấy đã biến mất rồi. Anh phải kiểm tra ngay.

Dorian lướt qua bàn cầm theo chiếc đèn rồi trèo lên cầu thang. Anh mở khóa cửa, trong khoảnh khắc ấy một nụ cười hân hoan vừa lướt qua gương mặt vẫn còn đọng lại trên môi. Phải vậy, anh sẽ hoàn lương nên vật góm guốc anh từng che giấu không thể ám ảnh anh mãi. Anh thấy như gánh nặng vừa được gỡ bỏ.

Dorian lặng lẽ bước vào, khóa trái cửa cẩn thận theo thói quen, đoạn kéo tấm rèm tím để lộ ra bức chân dung. Một tiếng khóc vì đau đớn xen lẫn cảm phần xé toạc cổ họng anh. Bức chân dung không hề thay đổi, đôi mắt vẫn ánh lên tia nhìn gian trá còn đôi môi nhếch cong đều cáng. Bức tranh trông vẫn đáng ghê tởm –

có chăng nó còn đáng tởm hơn trước kia – những vết đỏ lấm tẩm trên bàn tay dường như sáng hơn, tựa hồ đã vấy những giọt máu mới.

Phải chăng việc tốt anh làm chỉ như muối bỏ biển? Hay đây đơn thuần là khát khao trải nghiệm cách sống mới, đúng như lời Henry bóng gió kèm tiếng cười châm chọc? Hay là một dạng của đam mê muốn làm việc có tính thiện hơn bản thân ta đang là? Hay là tất cả những thứ trên?

Tại sao vết đỏ lan rộng thế kia? Nó như thứ bệnh truyền nhiễm đang lan khắp năm ngón tay nhăn nheo. Có máu nhuộm cả xuống chân, nó nhỏ giọt từ cả bàn tay không cầm dao.

Tự thú ư? Phải chăng nó muốn anh tự thú? Phơi bày sự thật để anh lãnh án tử hình? Anh phá lên cười. Ý tưởng này quá hoang đường. Ngay cả khi anh tự thú, liệu ai tin được anh chứ? Xác của người chết không còn ở bất cứ nơi nào. Mọi dấu vết của nạn nhân đã được xóa sạch bởi chính tay anh, anh đã thiêu hủy chúng dưới chân cầu thang. Cả thế giới sẽ gọi anh là kẻ điên. Họ sẽ bịt miệng anh nếu anh vẫn ngoan cố tường trình câu chuyện quái đản của mình.

Tuy nhiên Dorian cần thú tội, để giải thoát dần vận và để được gột rửa. Chúa trên cao dạn loài người nên thú nhận tội lỗi từ trần gian hay thiên đàng. Không có gì Chúa không thể gột rửa một khi ta thành tâm thú tội. Tội lỗi của anh? Anh nhún vai. Cái chết của Basil dường như quá nhỏ bây giờ, anh đang nghĩ đến Hetty Merton.

Nó là tấm gương giả dối, tấm gương mà tâm hồn anh đang soi vào. Phù phiếm, hiếu kỳ, giả tạo, sự hy sinh của anh rốt cuộc bị nhổ toẹt bằng những từ ngữ đó ư? Nó nhất định là cao đẹp hơn, ít nhất ở trong suy nghĩ của anh. Nhưng ai biết được.

Vụ án mạng, chẳng lẽ để nó ám ảnh anh suốt đời, anh không thể trục xuất nó ư? Anh có tự thú được không? Không. Chỉ có một bằng chứng sót lại. Bức chân dung – nó chính là bằng chứng cuối cùng.

Anh sẽ phá hủy nó. Anh tự hỏi sao mình giữ nó lâu đến thế. Anh từng có khoái cảm mỗi khi nhìn nó thay đổi và già nua. Nhưng bây giờ hết rồi, nó làm phiền anh hằng đêm. Mỗi khi đi vắng anh ngập tràn sợ hãi nó bị nhìn thấy từ một cặp mắt khác. Nó mang lo âu song hành với khoái cảm. Nó phá hỏng giây phút an nhiên. Nó như là lương tâm của anh vậy. Đúng nó là lương tâm của anh. Anh sẽ phá hủy nó.

Dorian nhìn quanh, thấy con dao từng đâm Basil. Anh đã lau chùi nó rất nhiều lần cho đến khi không còn dấu vết nào sót lại. Con dao sáng loáng. Nó đã từng giết tác giả, giờ nó sẽ giết tác phẩm của anh ta và mọi thứ kéo theo. Nó sẽ giết quá khứ, quá khứ chết là anh sẽ được tự do. Dorian nắm chặt dao, đâm mạnh vào nền vải canvas, rạch một đường dài xuống tận chân.

Người ta nghe thấy có tiếng thét, tiếng thét chói tai của sự đau đớn đánh thức tất cả người hầu trong nhà. Họ lục tục rời phòng. Hai người đàn ông ăn vận quý phái đang đi qua Quảng trường bên dưới bất chợt ngừng bước, ngược mắt về phía ngôi nhà nguy nga. Họ đành đi tiếp tìm một viên cảnh sát rồi dẫn anh ta lại. Viên cảnh sát bấm chuông nhiều lần nhưng không có ai ra. Căn nhà tối om ngoài trừ ô cửa sổ tầng trên cùng. Anh ta đứng đấy một lúc rồi lùi ra trước cổng căn nhà bên cạnh mà quan sát.

- Ngôi nhà của ai thế, anh cảnh sát? – Người đàn ông luống tuổi hơn trong hai nhà quý tộc lên tiếng.

- Của ông Dorian Gray, thưa ngài.

Họ nhìn nhau giây lát rồi bước đi, cười khẩy. Một trong số họ là bác của ngài Henry Ashton.

Trong nhà, khu dành cho gia nhân rì rầm tiếng người hầu bàn tán xôn xao. Bà Leaf khóc lóc, hai tay xoắn vặn với nhau. Francis mặt cắt không còn giọt máu. Mười lăm phút sau, cậu gọi người đánh xe và một người hầu trèo lên cầu thang. Họ gõ cửa nhưng bên trong im lặng. Họ đánh tiếng, chỉ có im lặng trả lời. Loay hoay phá cửa không được, họ leo lên mái nhà rồi đu xuống ban công. Việc phá cửa sổ dễ dàng hơn vì bản lề đã cũ. Ba người bước vào, vật đầu tiên đập vào mắt họ là bức chân dung lộng lẫy của ông chủ vẫn như lần gần nhất được trông thấy, phơi trần toàn bộ sự kỳ diệu của tuổi trẻ và sắc đẹp. Nằm dưới nền là một xác chết trong bộ dạ phục, với một con dao cắm lên tim. Cái xác khô queo, nhăn nhúm, nó có một gương mặt rất kinh tởm. Gương mặt khiến họ không thể nhận ra cho tới khi chiếc nhẫn trên tay xác chết giúp họ biết đây là ai.

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ